

AVIOLIITTO JA PERHESUHTEET

OSALLISTUJAN OPISKELUOPAS

AVIOLIITTO JA PERHESUHTEET

OSALLISTUJAN OPISKELUOPAS

Julkaisija
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
SUOMI

Mielipiteet ja ehdotukset

Tätä opiskeluopasta koskevat mielipiteet ja ehdotukset ovat tervetulleita. Lähettäkää ne osoitteella:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Mainitkaa nimenne ja osoitteenne, seurakuntanne ja vaarnanne tai lähetyskenttänne. Mainitkaa myös opiskeluoppaan nimi. Kertokaa sitten, mitä hyviä ja huonoja puolia opiskeluoppaassa mielestänne on.

© 2001 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Printed in Germany

Hyväksytty englanniksi: 8/97

Hyväksytty käännettäväksi: 8/97

Alkuperäisjulkaisun nimi: *Marriage and Family Relations: Participant's Study Guide*

ISBN 951-580-351-6

Finnish

36357 130

SISÄLLYSLUETTELO

"Perhe – Julistus maailmalle"	IV
Johdanto	V
Yleiskatsaus Avioliitto ja perhesuhteet -kurssiin	VII

Osa A: AVIOLIITON VAHVISTAMINEN

1. "Perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa"	3
2. Ykseyden kehittäminen avioliitossa	7
3. Rakkauden ja ystävyyden vaaliminen avioliitossa	11
4. Haasteisiin vastaaminen avioliitossa	15
5. Haasteisiin vastaaminen myönteisen viestinnän avulla	17
6. Avioliiton vahvistaminen uskon ja rukouksen avulla	20
7. Anteeksiannon parantava voima	24
8. Perheen raha-asioiden hoito	27

Osa B: VANHEMPIEN VELVOLLISUUDET PERHEEN VAHVISTAMISEKSI

9. "Lapset ovat Herran lahja"	35
10. Isien ja äitien pyhät tehtävät (Osa 1: Isän tehtävä)	39
11. Isien ja äitien pyhät tehtävät (Osa 2: Äidin tehtävä)	43
12. Lasten opettaminen esimerkin ja opastuksen avulla	48
13. Evankeliumin periaatteiden opettaminen lapsille (Osa 1)	54
14. Evankeliumin periaatteiden opettaminen lapsille (Osa 2)	59
15. Lasten ohjaaminen päätöksenteossa	65
16. Perherukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen perheenä ja perheilta	69

PERHE

JULISTUS MAAILMALLE

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEEСУKSEN KRISTUKSEN KIRKON
ENSIMMÄINEN PRESIDENTTİKUNTA JA KAHDENTOISTA APOSTOLIN NEUVOSTO

ME, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto, julistamme juhlallisesti, että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.

KAIKKI IHMISET – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä. Sukupuoli on yksilön kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteetin ja tarkoituksen oleellinen ominaisuus.

KUOLEVAISUUTTA EDELTÄVÄSSÄ MAAILMASSA henkipojat ja -tyttäret tunsivat Jumalan iankaikkisena Isänään ja palvelivat Häntä sellaisena sekä hyväksyivät Hänen suunnitelmansa, jonka mukaan Hänen lapsensa voivat saada fyysisen ruumiin ja saada maanpäällistä kokemusta edistykseen kohti täydellisyyttä ja toteuttaakseen lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä. Jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen. Pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi.

ENSIMMÄINEN KÄSKY, jonka Jumala antoi Aadamille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi. Me julistamme, että Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa. Me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi.

ME JULISTAMME, että keino, jolla kuolevainen elämä luodaan, on Jumalan säätämä. Me vahvistamme, että elämä on pyhä ja että se on tärkeä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa.

AVIOMIEHELLÄ JA VAIMOLLA on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa

lapsiaan ja huolehtia heistä. ”Lapset ovat Herran lahja.” (Ps. 127:3) Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan, noudattamaan Jumalan käskyjä ja olemaan lainkuuliaisia kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin. Aviomiehiä ja vaimoja – äitejä ja isiä – pidetään Jumalan edessä tilivelvollisina näiden velvollisuuksien täyttämistä.

PERHE on Jumalan säätämä. Hänen iankaikkisessa suunnitelmassaan on olennaista miehen ja naisen välinen avioliitto. Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliittolupaukset kunniaa olemalla täysin uskollisia. Perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset. Onnistuneet avioliitot ja perheet perustuvat uskon, rukouksen, parannuksen, anteeksiannon, kunnioituksen, rakkauden, myötätunnon, työn ja tervehenkisen virkistystoiminnan periaatteille ja säilyvät näitä periaatteita noudattamalla. Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovellutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.

ME VAROITAMME siitä, että ne, jotka rikkovat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä. Varoitamme edelleen, että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profeetat ovat ennustaneet.

ME VETOAMME vastuuntuntoisiin kansalaisiin ja viranhaltijoihin kaikkialla sellaisten toimenpiteiden edistämiseksi, joiden tarkoituksena on ylläpitää ja vahvistaa perhettä yhteiskunnan perusyksikkönä.

Presidentti Gordon B. Hinckley luki tämän julistuksen osana puhettaan yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa, joka pidettiin 23. syyskuuta 1995 Salt Lake Cityssä Utahissa.

JOHDANTO

Tämän kurssin tarkoitus

Avioliitto ja perhesuhteet -kurssi on suunniteltu auttamaan kirkon jäseniä vahvistamaan avioliittoa ja perhettä ja löytämään iloa perhesuhteistaan. Se jakautuu kahteen osaan. Osa A, "Avioliiton vahvistaminen" on erityisen hyödyllinen aviopareille sekä jäsenille, jotka valmistautuvat solmimaan avioliiton. Osa B, "Vanhempien velvollisuudet perheen vahvistamiseksi" auttaa vanhempia ja isovanhempia heidän pyrkimyksissään kasvattaa ja ojentaa lapsia "Herran tahdon mukaan" (Ef. 6:4).

Tämä kurssi perustuu pyhissä kirjoituksissa opettuihin sekä myöhempien aikojen profeettojen ja apostolien opettamiin oppeihin ja periaatteisiin. Kurssilla painotetaan erityisesti perhejulistusta, joka on liitetty tämän opiskeluoppaan sivulle IV.

Saadaksesi yleiskatsauksen kurssista, ks. sivut VII–VIII. Käänny usein tämän yleiskatsauksen puoleen kerrataksesi oppimiasi oppeja ja periaatteita ja valmistautuaksesi tuleviin oppiaiheisiin.

Kurssiin osallistuminen omien tarpeiden mukaisesti

Sinulla on mahdollisuus osallistua kurssiin omien tarpeidesi mukaisesti. Jos esimerkiksi olet naimisissa, mutta sinulla ei ole lapsia, voit halutessasi osallistua kahdeksaan ensimmäiseen oppiaiheeseen ja jättää seuraavat kahdeksan väliin. Jos olet yksinhuoltaja, voit halutessasi osallistua vain osan B oppiaiheisiin.

Osallistuminen kurssille

Koska olet päättänyt osallistua tälle kurssille, olet osoittanut halua vahvistaa perhettäsi. Saadaksesi täyden hyödyn kurssista sinun kannattaa osallistua luokkakeskusteluihin, käyttää tätä opiskeluopasta ja pyrkiä soveltamaan oppimiasi oppeja ja periaatteita.

Luokkakeskusteluun osallistuminen

Kun sinä ja muut osallistujat otatte osaa luokkakeskusteluihin Pyhä Henki voi olla kanssanne ja voitte opettaa ja rakentaa toinen toisianne. Herra on sanonut: "Määrätkää keskuudestanne opettaja, älkötkä kaikki puhuko yhtä aikaa, vaan puhukoon yksi kerrallaan, ja kaikki kuunnelkoot hänen sanojaan, niin että kun kaikki ovat puhuneet, kaikki olisivat

rakentuneet kaikkien kautta ja jokaisella olisi yhtäläinen oikeus" (LK 88:122).

Kaikki, jotka osallistuvat kurssille, voivat oppia toinen toiseltaan, huolimatta heidän kokemuksistaan avioliitossa tai lasten kasvattamisessa. Kokemuksesi luokkahuoneessa on kaikkein palkitsevin, kun kerrot toisille oppiaiheisiin liittyvistä kokemuksista ja kuuntelet kunnioittavasti, kun muut tekevät samoin. Kun todistat käsiteltävistä totuuksista, voit vahvistaa omaa todistustasi ja toisten todistusta. Varo kuitenkin käsittelemästä intiimejä tai pyhiä kokemuksia, jotka eivät sovi keskusteltaviksi luokkahuoneessa. Sinun tulisi myös ottaa huomioon luokan aikarajat ja olla huomaavainen opettajaa ja muita osallistujia kohtaan.

Tämän opiskeluoppaan käyttö

Käytä tätä opiskeluopasta kerrataksesi oppimaasi kutakin oppiaihetta seuraavalla viikolla. Opiskeluopas sisältää "Soveltamisehdotuksia"-kohtia, jotka ovat ehdotuksia, jotka auttavat sinua elämään kussakin oppiaiheessä oppimiesi oppien ja periaatteiden mukaan. Sen lisäksi kuhunkin oppiaiheeseen kuuluu yksi tai kaksi kirkon johtavien auktoriteettien artikkelia. Jos olet naimisissa, voit hyötyä suuresti lue-malla artikkelit ja keskustelemalla niistä yhdessä puolisosasi kanssa.

Jotkut artikkeleista on alunperin esitetty puheina yleiskonferenssissa ja muissa tilaisuuksissa, ja toiset on kirjoitettu kirkon lehtiä varten. Koska ne ovat peräisin erilaisista julkaisuista, on ollut välttämätöntä tehdä pieniä muutoksia tämän opiskeluoppaan johdonmukaistamiseksi. Esimerkiksi yleiskonferenssipuheista on poistettu joitakin alkusanoja ja joitakin otsikoita ja lainauksia on muutettu. Opetukset ovat muuttumattomia.

Oppimiesi oppien ja periaatteiden soveltaminen

Pelkästään evankeliumin opiskeleminen ei riitä. Jotta evankeliumi toimisi elämässäsi, sinun on eletävä oppimasi mukaan. Presidentti Harold B. Lee, kirkon 11. presidentti, on neuvonut:

"Kaikki evankeliumin periaatteet ja toimitukset ovat eräässä mielessä vain kutsu oppimaan evankeliumia panemalla sen opetukset käytäntöön. Yksikään ihminen ei tunne kymmenysten periaatet-

ta, ennen kuin hän maksaa kymmenykset. Yksikään ei tunne viisauden sanan periaatetta, ennen kuin hän pitää viisauden sanan. Eivät lapset enempää kuin aikuisetkaan käänny kymmenysten lakiin, viisauden sanaan, sapatinpäivän pyhittämiseen tai rukoukseen kuulemalla jonkun puhuvan näistä periaatteista. Me opimme evankeliumia elämällä sen mukaan. – –

Me emme oikeastaan koskaan tiedä evankeliumin opetuksista mitään ennen kuin olemme kokeneet siunauksia, joita kunkin periaatteen noudattamisesta seuraa" (*Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 215).

Muu lähdeaineisto

Seuraavissa kirkon julkaisemissa lähteissä on lisää tietoa tällä kurssilla käsitellyistä asioista. Ne ovat saatavissa kirkon jakelukeskuksista. Voit halutessasi hankkia näitä julkaisuja ja käyttää niitä kotonasi.

- *Perheen opas* (31180 130). Oppaassa esitellään perheen järjestystä, annetaan tietoa evankeliumin opettamisesta kotona ja kerrotaan pappeustoimistusten ja siunausten antamisesta.
- Avioliittoa ja perhettä käsittelevät artikkelit kirkon lehdissä.
- *Perheiltaopas* (31106 130). Kirja auttaa vanhempia ja lapsia valmistelemaan oppiaiheita perheiltä varten (s. 3–197). Se sisältää ehdotuksia perheillan onnistumiseksi (s. 199–210) ja ehdotuksia erityisten periaatteiden ja tehtävien opettamiseksi lapsille (s. 211–297). Siinä on myös ehdotuksia perheen toimintoja varten (s. 299–377).
- *Opettaminen – kutsumuksista suurin* (36123 130). Lähdeteos sisältää periaatteita ja käytännön neuvoja, jotka auttavat kirkon jäseniä kehittymään evankeliumin opettajina. Osa D "Opettaminen kodissa" (s. 125–148) on erityisen hyödyllinen vanhemmille.
- *Opettamisen opas* (34595 130). Oppaassa on ehdotuksia evankeliumin opettamisen ja opiskelun parantamiseksi.
- *Nuorten voimaksi* (34285 130). Lehtisessä esitellään kirkon seurustelua, pukeutumista ja ulkoista olemusta, ystäväystymistä, rehellisyyttä, kielenkäyttöä, tiedotusvälineitä, henkistä ja fyysistä terveyttä, musiikkia ja tanssia, sukupuolista puhtautta, sunnuntaikäyttäytymistä, parannusta, kelvollisuutta ja palvelemista koskevat tasovaatimukset.
- *Vanhempien opas* (31125 130). Opas sisältää ehdotuksia, jotka auttavat vanhempia opettamaan lapsilleen intiimistä fyysisestä suhteesta.
- *Onnellisen kodin kulmakivet* (PXMP 0528 tai 33108 130). Presidentti Gordon B. Hinckleyn pitämä puhe hänen palvellessaan ensimmäisen presidenttikunnan toisena neuvonantajana. Lehtistä ei enää saa jakelukeskuksesta [suom. huom.].
- *Markka markan päälle* (33293 130). Lehtisessä vanhin Marvin J. Ashton kahdentoista apostolin koorumista tarjoaa käytännön neuvoja perheen rahanhoitamiseksi.

YLEISKATSAUS AVIOLIITTO JA PERHESUHTEET -KURSSIIN

OSA A: AVIOLIITON VAHVISTAMINEN

OPPIAIHE 1: "PERHE ON KESKEISELLÄ SIJALLA LUOJAN SUUNNITELMASSA"

Myöhempien aikojen profeetat julistavat avioliiton ja perheen iankaikkista tärkeyttä.

Iankaikkinen avioliitto voi tuoda iloa ja suuria siunauksia tässä elämässä ja kautta koko iankaikkisuuden.

Avioliitto ja perhesuhteet -kurssi on suunniteltu auttamaan meitä löytämään iloa perhesuhteistamme.

Kotimme voi olla "kappale taivasta" kun rakennamme "Lunastajamme kalliolle".

OPPIAIHE 2: YKSEYDEN KEHITTÄMINEN AVIOLIITTOSSA

Herra on käskenyt miehiä ja vaimoja olemaan yhtä.

Miesten ja vaimojen on arvostettava toisiaan tasa-vertaisina kumppaneina.

Miesten ja vaimojen on annettava henkilökohtaisten luonteenpiirteidensä ja kykyjensä täydentää toinen toistaan.

Miesten ja vaimojen on oltava uskollisia toinen toiselleen.

OPPIAIHE 3: RAKKAUDEN JA YSTÄVYYDEN VAALIMINEN AVIOLIITTOSSA

Miesten ja vaimojen on vaalittava keskinäistä rakkauttaan.

Hellyyden ja ystävällisyyden ilmaisut pitävät yllä rakkautta ja ystävyyttä avioliitossa.

Oikeanlainen intiimi suhde avioliitossa on tapa ilmaista rakkautta.

Avioparien tulisi pyrkiä siihen, että heillä olisi rakkautta, Kristuksen puhdasta rakkautta.

OPPIAIHE 4: HAASTEISIIN VASTAAMINEN AVIOLIITTOSSA

Kaikki avioparit kokevat haasteita.

Miehet ja vaimot voivat selvitä mistä tahansa haasteista, jos he pitävät avioliittoaan liittosuhteena.

Kun kohtaamme haasteita, voimme valita suhtautuvamme niihin kärsivällisyydellä ja rakkaudella turhautumisen tai vihan sijasta.

OPPIAIHE 5: HAASTEISIIN VASTAAMINEN MYÖNTEISEN VIESTINNÄN AVULLA

Jokaisella avioparilla on mielipide-eroja.

Miesten ja vaimojen on etsittävä toisistaan ihailtavia ominaisuuksia.

Myönteinen viestintä auttaa ehkäisemään ja ratkaisemaan vaikeuksia.

OPPIAIHE 6: AVIOLIITON VAHVISTAMINEN USKON JA RUKOUKSEN AVULLA

Miesten ja vaimojen on pyrittävä yhdessä lisäämään uskoaan Jeesukseen Kristukseen.

Miehiä ja vaimoja siunataan, kun he rukoilevat yhdessä.

OPPIAIHE 7: ANTEEKSIANNON PARANTAVA VOIMA

Miehen ja vaimon välillä vallitseva anteeksiannon henki auttaa tuomaan rauhan sekä luottamuksen ja turvallisuuden tunteen.

Puolisoiden on pyrittävä saamaan toisiltaan anteeksi omat heikkoutensa ja heidän on pyrittävä vilpittömästi edistymään.

Puolisoiden on pyrittävä antamaan toisilleen anteeksi.

OPPIAIHE 8: PERHEEN RAHA-ASIOIDEN HOITO

Asianmukainen raha-asioiden hoito on välttämätöntä onnelliselle avioliitolle.

Miesten ja vaimojen on pyrittävä yhdessä noudattamaan raha-asioiden hoidon peruseriaatteita.

OSA B: VANHEMPIEN VELVOLLISUUDET PERHEEN VAHVISTAMISEKSI

OPPIAIHE 9: "LAPSET OVAT HERRAN LAHJA"

Taivaallinen Isä uskoo henkilapsensa maanpäällisten vanhempien hoidettaviksi.

Vanhempien on pyrittävä ottamaan huomioon kunkin lapsen henkilökohtaiset tarpeet.

Lapsilla on oikeus rakastavaan suhteeseen vanhempiensa kanssa.

Lasten pahoinpitely on loukkaus Jumalaa kohtaan.

Lapset tuovat suurta iloa vanhempiensa elämään.

OPPIAIHE 10: ISIEN JA ÄITIEN PYHÄT TEHTÄVÄT (OSA 1: ISÄN TEHTÄVÄ)

Isien ja äitien on pyrittävä yhdessä tarjoamaan kullekin lapselleen uskon kilpi.

Isien on johdettava perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa.

Isät ovat velvollisia suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta.

OPPIAIHE 11: ISIEN JA ÄITIEN PYHÄT TEHTÄVÄT (OSA 2: ÄIDIN TEHTÄVÄ)

Äidit osallistuvat Jumalan työhön.

Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta.

Isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasa-vertaisina kumppaneina.

OPPIAIHE 12: LASTEN OPETTAMINEN ESIMERKIN JA OPASTUKSEN AVULLA

Vanhemmilla on velvollisuus opettaa lapsiaan.

Vanhemmat voivat saada innoitusta lastensa opettamisessa.

Vanhemmat opettavat esimerkin ja opastuksen avulla.

OPPIAIHE 13: EVANKELIUMIN PERIAATTEIDEN OPETTAMINEN LAPSILLE (OSA 1)

Vanhempien opetukset voivat auttaa lapsia pysymään vahvana uskossa.

Vanhempien on opetettava lapsilleen evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset.

Vanhempien on opetettava lapsiaan "rukoilemaan ja vaeltamaan nuhteettomasti Herran edessä".

OPPIAIHE 14: EVANKELIUMIN PERIAATTEIDEN OPETTAMINEN LAPSILLE (OSA 2)

Vanhemmat osoittavat rakkautta lapsiaan kohtaan opettamalla heitä.

Vanhempien on opetettava lapsilleen myötätuntoa ja palvelemista.

Vanhempien on opetettava lapsilleen rehellisyyttä ja toisten omaisuuden kunnioittamista.

Vanhempien on opetettava lapsilleen rehellisen työn arvo.

Vanhempien on opetettava lapsilleen siveellistä puhtautta.

OPPIAIHE 15: LASTEN OHJAAMINEN PÄÄTÖKSENTEOSSA

Lapset tarvitsevat ohjausta tehdessään päätöksiä.

Vanhemmat voivat auttaa lapsiaan käyttämään tahdonvapauttaan vanhurskaasti.

Vanhempien on annettava lasten oppia ymmärtämättömien tekojensa seuraukset.

Vanhempien on osoitettava vankkumatonta rakkautta harhateillä olevia lapsiaan kohtaan.

OPPIAIHE 16: PERHERUKOUS, PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMINEN PERHEENÄ JA PERHEILTA

Perherukousta ja pyhien kirjoitusten tutkimista perheenä sekä perheiltaa on pidettävä tärkeällä sijalla jokaisessa myöhempien aikojen pyhien perheessä.

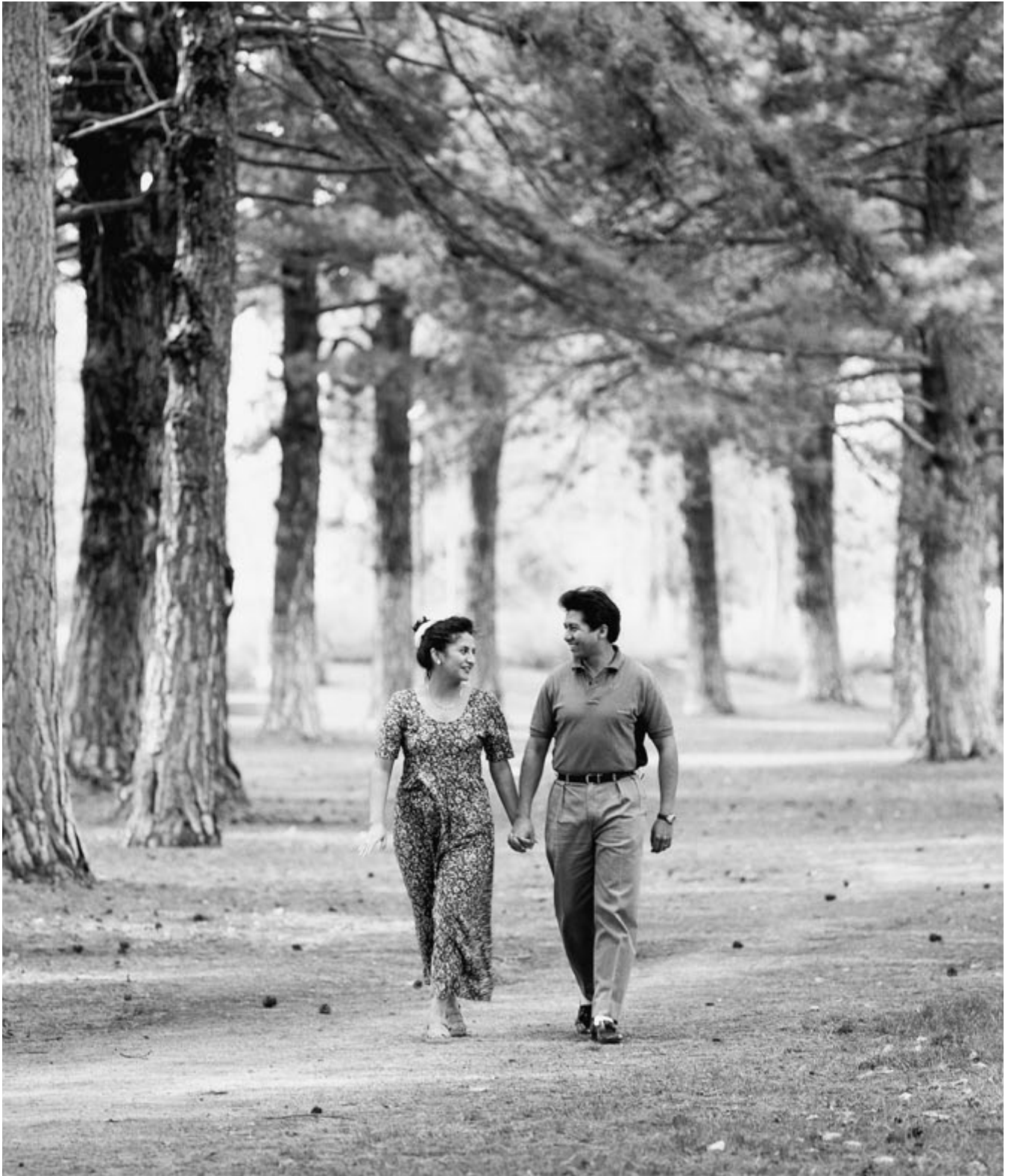
Perheet saavat suuria siunauksia rukoillessaan yhdessä.

Pyhien kirjoitusten tutkiminen perheenä auttaa perheitä tulemaan lähemmäksi Jumalaa.

Perheilta auttaa perheitä vahvistamaan itseään maailmallisia vaikutuksia vastaan.

Osa A

AVIOLIITON VAHVISTAMINEN

"PERHE ON KESKEISELLÄ SIJALLA LUOJAN SUUNNITELMASSA"

1

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata jompaakumpaa näistä ehdotuksista:

- Lue läpi "Perhe – Julistus maailmalle" (s. IV). Päätä tapoja, joilla voit paremmin noudattaa näitä profeettallisia neuvoja.
- Hanki juliste "Perhe – Julistus maailmalle" (35602 130 tai 35538 130) kirkon jakelukeskuksesta. Laita se näkyvälle paikalle kodissasi.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisisi kanssa.

AJAKSI JA KOKO IANKAIKKISUUDEKSI

Vanhin Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumista

Suuri autuudensuunnitelma

Rakkaat veljet ja sisaret, pyhissä kirjoituksissa ja apostolien ja profeettojen opetuksissa meistä puhutaan kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa Jumalan poikina ja tyttärinä, Hänen henkilapsinaan.¹ Sukupuoli oli olemassa jo silloin eikä saanut alkuaan vasta syntymässä kuolevaisuuteen.²

Taivaan suuressa neuvonpidossa³ esitettiin Jumalan suunnitelma,⁴ pelastussuunnitelma,⁵ lunastussuunnitelma,⁶ suuri autuudensuunnitelma.⁷ Suunnitelmaan sisältyy koetusaika; kaikkien täytyy valita hyvän ja pahan välillä.⁸ Hänen suunnitelmasaan on varattuna Lunastaja, sovitus, ylösnousemus, ja jos olemme kuuliaisia, paluu Jumalan tykö.

Vastustaja kapinoi ja laati oman suunnitelmansa.⁹ Niiltä, jotka seurasivat häntä, kiellettiin oikeus saada kuolevainen ruumis.¹⁰ Meidän täällä olomme on osoitus siitä, että me hyväksyimme Isämme suunnitelman.¹¹

Lusiferin ainoa tarkoitus on vastustaa suurta autuudensuunnitelmaa, turmella elämän puhtaimmat, kauneimmat ja miellyttävimmät kokemukset: romanssi, rakkaus, avioliitto ja vanhemmuus.¹² Sydänsurun ja syyllisyyden haamut seuraavat hänen kannoillaan.¹³ Vain parannus voi lääkitä sen, mitä hän haavoittaa.

Jumalan suunnitelma edellyttää avioliittoa ja perhettä

Autuudensuunnitelma edellyttää miehen ja naisen, aviomiehen ja aviovaimon vanhurskasta liit-

toa.¹⁴ Tämä oppi opettaa meille, kuinka meidän tulee reagoida pakottaviin luonnollisiin haluihin, jotka liian usein määräävät, kuinka me käyttäydymme.

Aadamille luotiin Jumalan kuvan mukainen ruumis,¹⁵ ja hänet asetettiin Eedenin puutarhaan.¹⁶ Aluksi Aadam oli yksin. Hänellä oli pappeus,¹⁷ mutta yksin hän ei voinut täyttää luomisensa tarkoitusta.¹⁸

Kukaan toinen mies ei sopinut kumppaniksi. Aadam ei voinut edistyä yksin eikä muiden miesten kanssa. Ei myöskään Eeva toisen naisen kanssa. Niin oli silloin. Niin on myös tänä päivänä.

Luotiin Eeva, apu. Asetettiin avioliitto,¹⁹ sillä Aadamia käskettiin liittymään *vaimoonsa* [ei vain *naiseen*] eikä kehenkään muuhun.²⁰

Voitaisiin sanoa, että Eeva pakotettiin valitsemaan.²¹ Häntä tulee kiittää hänen päätöksestään. "Aadam lankesi, jotta ihmisiä syntyisi."²²

Vanhin Orson F. Whitney kuvaili luopumusta sanoen, että sillä oli "kaksitahoinen suunta – alaspäin ja silti eteenpäin. Se vei ihmisen maailmaan ja asetti hänen jalkansa edistyksen valtatielle."²³

Jumala siunasi Aadamia ja Eevaa ja sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää."²⁴ Ja niin perustettiin perhe.

Jumala arvostaa miehiä ja naisia yhtä paljon

Ilmoituksissa ei ole mitään, mikä viittaisi siihen, että Jumalan silmissä on otollisempaa olla mies kuin nainen tai että Hän pitäisi poikia arvokkaampina kuin tyttäriä.

Kaikkia pyhissä kirjoituksissa mainittuja hyveitä – rakkaus, ilo, rauha, usko, jumalaisuus, todellinen rakkaus – on sekä miehillä että naisilla,²⁵ ja korkein pappeuden toimitus kuolevaisuudessa annetaan ainoastaan miehelle ja naiselle yhdessä.²⁶

Lankeemuksen jälkeen luonnonlailla oli kauaskantoinen vaikutus syntymään kuolevaisuudessa, sillä kuten presidentti J. Reuben Clark jr on sanonut, on olemassa niin sanottuja "luonnon kepposia",²⁷ jotka aiheuttavat erilaisia poikkeavuuksia, vajavaisuuksia ja epämuodostumia. Niin kohtuuttomilta kuin ne ihmisjärjen mukaan tuntuvatkin, ne jollakin tavoin sopivat Herran aioituksiin ihmiskunnan koettelemisessa.

Jokaisen kelvollisen vaiston noudattaminen, jokaisen vanhurskaan halun mukaan toimiminen, jokaisen kohottavan ihmissuhteen solmiminen sallitaan ja hyväksytään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opeissa ja niitä suojellaan Hänen kirkolleen ilmoitetuissa käskyissä.

Miesten ja naisten roolit

Elleivät Aadam ja Eeva luonnostaan olisi olleet erilaisia, he eivät olisi voineet lisääntyä ja täyttää maata.²⁸ Toisiaan täydentävät erot ovat koko suunnitelman avain.

Jotkut roolit sopivat parhaiten miehen luonnolle ja toiset naisen luonnolle. Sekä pyhien kirjoitusten että luonnon mallien mukaan mies on suojelija, huoltaja.²⁹

Ne pappeuden tehtävät, jotka liittyvät kirkon johtamiseen, ovat pakostakin kodin ulkopuolella. Jumalan käskystä ne on uskottu miehille. Niin on ollut alusta asti, sillä Herra ilmoitti: "Tämän pappeuden järjestys vahvistettiin kulkeväksi isältä pojalle. – – Tämä järjestys säädettiin Aadamin aikana."³⁰

Mies, jolla on pappeus, ei ole naista edullisemmassa asemassa, kun on kysymys korotukseen pääsemisestä. Nainen on jo luonnostaan myös Jumalan luomiskumppani ja ensisijainen lasten hoivaaja. Ne hyveet ja ominaisuudet, joista täydellisyys ja korotus riippuvat, ovat naiselle luontaisia, ja ne jalostuvat avioliiton ja äitiyden kautta.

Pappeus annetaan vain kelvollisille miehille, mikä on Isämme autuudensuunnitelman mukaista. Kun luonnonlait ja ilmoitettu Jumalan sana toimivat sopusoinnussa, on yksinkertaisesti parasta sillä tavoin.

Pappeuteen liittyy kunnioitusta herättävä vastuu. "Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä pitäisi perustaa pappeuden voimaan, vaan ainoastaan taitavuuteen, pitkämielisyyteen, lempeyteen, nöyryyteen, vilpittömään rakkauteen, ystävällisyyteen ja puhtaaseen tietoon."³¹

Jos mies pyrkii "hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan – pienimmälläkään vääryydellä",³² hän rikkoo "valan ja liiton – joka kuuluu pappeuteen".³³ Silloin "taivaat vetäytyvät pois; Herran Henki tulee murheelliseksi".³⁴ Ellei hän tee parannusta, hän menettää siunauksensa.

Miehen ja naisen eroavuudet on tuotu julki yleisissä taivaallisissa ilmoituksissa, mutta niitä voidaan parhaiten havainnollistaa käytännöllisissä, tavanomaisissa, todellisissa perhe-elämän kokemuksissa.

Äskettäin kuulin erään puhujan sakramenttikoukussa valittavan sitä, ettei hän ymmärtänyt, miksi hänen lastenlapsensa aina puhuivat menosta *isoäidille* eikä koskaan isoisälle. Ratkaisin tuon suuren mysteerin hänen puolestaan: Isoisät eivät leivo piirakoita!

Luonnonlait ja hengelliset lait ovat iankaikkisia

Luonnonlait ja hengelliset lait, jotka hallitsevat elämää, säädettiin ennen maan perustamista.³⁵ Ne ovat iankaikkisia kuten ovat kuuliaisuudesta niille tai niiden rikkomisesta koituvat seurauksetkin. Ne eivät perustu sosiaalisiin tai poliittisiin näkökohtiin. Niitä ei voi muuttaa. Ei mikään painostus, protesti eikä lainsäädäntö voi tehdä niihin muutosta.

Vuosia sitten valvoin intiaaniseminaareja. Eräällä koulukäynnillä Albuquerqueassa rehtori kertoi minulle eräästä ensimmäisellä luokalla sattuneesta tapahtumasta.

Tunnin aikana luokkaan eksyi kissanpentu ja veti lasten huomion puoleensa. Se tuotiin luokan eteen, niin että kaikki näkivät sen.

Yksi lapsista kysyi: "Onko se poikakissa vai tyttökissa?"

Opettaja ei ollut valmis siihen keskusteluun vaan sanoi: "Ei sillä ole väliä; se on vain kissanpentu."

Mutta lapset halusivat tietää, ja yksi pikku poika sanoi: "Minä tiedän, kuinka me saamme selville, onko se poikakissa vai tyttökissa."

Opettaja oli joutunut ahtaalle ja sanoi: "Selvä, kerro sinä meille, mistä me tiedämme, onko se poikakissa vai tyttökissa."

Poika vastasi: "Me voimme äänestää siitä!"

Joitakin asioita ei voi muuttaa. Oppia ei voi muuttaa.

Presidentti Wilford Woodruff on sanonut: "Periaatteet, jotka on ilmoitettu ihmislasten pelastukseksi ja korotukseksi, ovat periaatteita, joita ei voi tehdä tyhjäksi. *Ne ovat periaatteita, joita ei mikään miesten [tai naisten] yhdistelmä voi hävittää.* Ne ovat periaatteita, jotka eivät voi koskaan kuolla. . . Ihminen ei yllä käsittelemään tai tuhoamaan niitä. Ei mikään mahti maailmassa pysty hävittämään noita periaatteita. . . Ei hitusta eikä hiventä näistä periaatteista tulla koskaan tuhoamaan."³⁶

Toisen maailmansodan aikana kutsuttiin miehiä taisteluun. Hätätilanteessa otettiin vaimoja ja äitejä kautta maailman työvoimaksi enemmän kuin koskaan ennen. Tuhoisin sodan vaikutus kohdistui perheeseen. Se ulottuu tähän sukupolveen saakka.

Lisääntykää ja täyttäkää maa

Lokakuun 1942 yleiskonferenssissa ensimmäinen presidenttikunta toi julki sanoman "pyhille jokaisessa maassa ja ilmanalassa", ja siinä sanottiin: "Meille ensimmäisenä presidenttikuntana kuuluvan valtuuden nojalla me varoitamme kansaamme."

Ja he sanoivat: "Ensimmäisissä Aadamille ja Eevalle antamissaan käskyissä Herra sanoi: 'Lisääntykää ja täyttäkää maa.' Hän on toistanut tuon käskyn meidän aikanamme. Hän on jälleen tässä viimeisessä armotaloudessa ilmoittanut avioliiton ikuisuuden periaatteen. – –

Herra on sanonut meille, että jokaisen aviomiehen ja vaimon velvollisuus on olla kuuliainen Aadamille annetulle käskylle lisääntyä ja täyttää maa, niin että ne suuret joukot valittuja henkiä, jotka odottavat maallista majaansa, saisivat tulla tänne ja edistyä Jumalan suuren suunnitelman mukaan tullakseen täydellisiksi sieluiksi, sillä ilman tätä maallista majaa he eivät voi edistyä Jumalan suunnittelemaan päämääräänsä. Näin ollen jokaisen aviomiehen ja vaimon pitäisi tulla pyhässä iankaikkisessa liitossa syntyneiden lasten isäksi ja äidiksi Israelissa.

Käytettyään hyväksi Herran tarjoamaa mahdollisuutta ja saattamalla näitä valittuja henkiä maan päälle jokainen isä ja jokainen äiti ottaa kantaakseen mitä pyhimmän velvollisuuden maallisen majan saanutta henkeä kohtaan ja itse Herraa kohtaan, koska tuon hengen päämäärä tulevissa iankaikkisuuksissa, siunaukset tai rangaistukset, jotka odottavat tuonpuoleisessa, riippuvat suureksi osaksi siitä hoivasta, opetuksesta ja valmennuksesta, jota vanhemmat antavat tuolle hengelle.

Kukaan isä tai äiti ei voi paeta tuota velvollisuutta ja tuota vastuuta, ja Herra pitää meitä ehdottoman tilivelvollisina sen täyttämistä asianmukaisesti. Mitään tämän ylevämpää velvollisuutta eivät kuolleet voi ottaa kantaakseen."

Äitiys on pyhä kutsumus

Puhuen äideistä ensimmäinen presidenttikunta sanoi: "Äitiydestä tulee täten pyhä kutsumus, pyhä vihkiytyminen Herran suunnitelmien toteuttamiseen, pyhittäytyminen omistamaan itsensä niiden kasvattamiseen ja hoivaamiseen, niiden ruumiin, mielen ja hengen ravitsemiseen, jotka ovat säilyttäneet ensimmäisen asemansa ja jotka tulevat tämän maan päälle toiseen asemaansa, jotta nähtäisiin, 'tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käsknee heidän tehdä' (KH Aabr. 3:25). Heidän ohjaamisensa niin, että he pitävät toisen asemansa, on äitiyden työtä, ja 'niille, jotka säilyttävät toisen asemansa, lisätään kirkkautta heidän päidensä päälle aina ja iankaikkisesti' [KH Aabr. 3:26].

Tätä jumalallista äitiyden palvelutehtävää voivat suorittaa vain äidit. Sitä ei voi siirtää muille. Hoitajat eivät siihen pysty; julkiset hoitopaikat eivät siihen pysty; palkatut apulaiset eivät siihen pysty – ainoastaan äiti, mahdollisimman paljon isän, veljien ja sisarjokien rakastavien käsien auttamana, voi antaa kaiken tarvittavan valppaan huolenpidon."

Ensimmäinen presidenttikunta neuvoi, että "äidin, joka uskoo lapsensa muiden hoitoon voidakseen tehdä muuta kuin äidin työtä joko maineen, mammonan tai yhteiskuntapalvelun vuoksi, tulee muistaa, että 'kuriton poika on äitinsä häpeä' (Sananl. 29:15). Meidän aikanamme Herra on sanonut, että elleivät vanhemmat opeta lapsilleen kirkon oppeja, niin 'synti on oleva vanhempien pään päällä' (LK 68:25).

"Äitiys on lähinnä jumaluutta. Se on korkein, pyhin palvelutehtävä, mitä ihmiskunnalla voi olla. Se asettaa sen, joka kunnioittaa sen pyhää kutsumusta ja palvelusta, enkeleistä seuraavaksi."³⁷

Tätä ensimmäisen presidenttikunnan sanomaa ja varoitusta tarvitaan tänä aikana enemmän eikä vähemmän kuin silloin, kun se annettiin. Eikä mikään ohje mistään kirkon järjestöstä millään hallinnon tasolla ole yhdenvertainen ensimmäisen presidenttikunnan mielipiteen kanssa.³⁸

Keneltäkään sellaiselta, jolla luonnostaan tai olosuhteiden takia ei ole ollut mahdollisuutta saada avioliiton ja vanhemmuuden siunauksia tai jonka syyttömänä osapuolena täytyy kasvattaa lapset yksin tehden työtä heidän elatukseksi, ei kielletä iankaikkisuuksissa mitään siunauksia – mikäli hän pitää käskyt.³⁹ Kuten presidentti Lorenzo Snow lupasi: "Se on ehdottoman varmaa."⁴⁰

Vertaus aarteesta ja avaimista

Lopetan vertauskuvalla.

Eräs mies sai perinnöksi kaksi avainta. Hänelle sanottiin, että ensimmäisellä avaimella pääsisi holviin, jota hänen täytyy varjella mihin hintaan hyvänsä. Toinen avain oli holvissa olevaan aarrearkkuun, joka sisälsi korvaamattoman aarteen. Hänen oli määrä avata tämä aarrearkku ja käyttää vapaasti sinne talletetut kalleudet. Häntä varoitettiin, että monet yrittäisivät ryöstää häneltä hänen perintönsä. Hänelle luvattiin, että jos hän käyttäisi aarretta kellovöllisesti, se lisääntyisi eikä koskaan vähenisi, ei ikäpäivinä. Häntä koeteltaisiin. Jos hän käyttäisi sitä muiden hyväksi, niin hänen omat siunauksensa ja ilonsa lisääntyisivät.

Mies meni yksin holvin luo. Hänen ensimmäisellä avaimellaan pääsi ovesta sisään. Hän yritti toisella avaimellaan avata aarrearkun mutta ei kyennyt, sillä aarrearkussa oli kaksi lukkoa. Sitä ei saanut auki yksistään hänen avaimellaan. Vaikka hän kuinka

yritti, hän ei saanut sitä auki. Hän oli ymmällään. Hänelle oli annettu avaimet. Hän tiesi, että aarre kuului hänelle. Hän oli noudattanut ohjeita, mutta hän ei pystynyt avaamaan aarrearkkua.

Aikanaan holvin luo tuli nainen. Hänelläkin oli avain. Se oli huomattavasti erilainen kuin miehellä oleva avain. Hänen avaimensa sopi toiseen lukkoon. Mies tunsi itsensä nöyräksi tullessaan tietämään, ettei hän voinut saada hänelle kuuluvaa perintöä ilman tätä naista.

He lupasivat toisilleen, että yhdessä he avaisivat aarrearkun, ja kuten oli neuvottu, mies valvoisi ja varjेलisi holvia; nainen taas valvoisi aarretta. Nainen ei murehtinut sitä, että holvin vartijana miehellä oli kaksi avainta, sillä miehen koko tarkoituksena oli katsoa, että nainen oli turvassa valvoessaan sitä, mikä oli kaikkein kallisarvoisinta heille molemmille. Yhdessä he avasivat aarrearkun ja saivat perintönsä. He iloitsivat, sillä kuten oli luvattu, se lisääntyi itsestään.

Suuresti iloiten he huomasivat, että he voivat antaa aarteen edelleen lapsilleen, ja jokainen voisi saada sen kokonaan, rajoittamattomana viimeiseen sukupolveen saakka.

Kenties jotkut harvat heidän jälkeläisistään eivät löytäisi kumppania, jolla olisi sopiva avain tai joka olisi kelvollinen ja halukas pitämään aarteeseen liit-

tyvät liitot. Mutta jos he pitäisivät käskyt, heiltä ei kiellettäisi pienintäkään siunausta.

Koska jotkut houkuttelivat heitä käyttämään väärin aarrettaan, he opettivat huolella lapsilleen avaimiin ja liittoihin liittyvät asiat.

Aikanaan heidän jälkeläistensä joukkoon tuli muutamia, jotka olivat harhaantuneita tai kateellisia tai itsekkäitä, koska yhdelle annettiin kaksi avainta ja toiselle vain yksi. "Miksi", järkeilivät itsekkäät, "aarre ei voi olla yksin minun, niin että voisin käyttää sen kuten haluan?"

Jotkut yrittivät muotoilla uudelleen saamaansa avainta, niin että se muistuttaisi toista. He ajattelivat, että ehkä se sitten sopisi molempiin lukkoihin. Ja niin aarrearkku pysyi heiltä suljettuna. Heidän uudelleen muotoillut avaimensa olivat hyödyttömiä, ja heidän perintönsä oli menetetty.

Ne, jotka vastaanottivat aarteen kiitollisina ja olivat kuuliaisimpia siihen liittyville laeille, tunsivat rajatonta iloa kautta ajan ja koko iankaikkisuuden.

Lausun todistukseni Isämme autuudensuunnitelmasta, ja todistan Hänen nimessään, joka aikaansai sovituksen, että se voi toteutua.

Vanhin Packerin puhe kirkon yleiskonferenssissa lokakuussa 1993 (ks. *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 20–23).

VIITTEET

1. Ks. LK 76:24; ks. myös 4. Moos. 16:22; Hebr. 12:9.
2. Ks. LK 132:63; Ensimmäinen presidenttikunta, "Origin of Man", James R. Clark, toim., *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 osaa (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1975), osa 4, marraskuu 1909, s. 203; ks. myös Spencer W. Kimball, *Ensign*, maaliskuu 1976, s. 71; Gordon B. Hinckley, *Ensign*, marraskuu 1983, s. 83.
3. Ks. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia* (Helsinki: MAP-kirkko, 1985), s. 346–347, 353, 361.
4. Ks. KH Aabr. 3:24–27.
5. Ks. Jaar. 1:2; Al. 24:14; 42:5; KH Moos. 6:62.
6. Ks. MK Jaak. 6:8; Al. 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. Ks. Al. 42:8.
8. Ks. Al. 42:2–5.
9. Ks. 2. Ne. 9:28; Al. 12:4–5; He. 2:8; 3. Ne. 1:16; LK 10:12, 23; KH Moos. 4:3.
10. Ks. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 179, 304.
11. Ks. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 179.
12. Ks. 2. Ne. 2:18; 28:20.
13. Ks. Al. 39:5; Moro. 9:9.
14. Ks. LK 130:2; 131:2; 1. Kor. 11:11; Ef. 5:31.
15. Ks. KH Moos. 6:8–9.
16. Ks. KH Moos. 3:8.
17. Ks. KH Moos. 6:67.
18. Ks. KH Moos. 3:18.
19. Ks. KH Moos. 3:23–24.
20. LK 42:22, kursivointi lisätty.
21. Ks. KH Moos. 4:7–12.
22. 2. Ne. 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, toim. Forace Green (Salt Lake City: Bookcraft, 1963), s. 287.
24. KH Moos. 2:28; ks. myös 1. Moos. 1:28; 9:1.
25. Ks. Gal. 5:22–23; LK 4:5–6; Al. 7:23–24.
26. Ks. LK 131:2.
27. "Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan", Apuyhdistyksen yleiskonferenssissa pidetty puhe, 3. lokakuuta 1946, *J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, toim. David H. Yarn jr (Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1984), s. 62.
28. Ks. 1. Moos. 1:28.
29. Ks. LK 75:28; 1. Tim. 5:8.
30. LK 107:40–41; ks. myös LK 84:14–16.
31. LK 121:41–42, kursivointi lisätty.
32. LK 121:37.
33. LK 84:39.
34. LK 121:37.
35. Ks. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, 306, 362.
36. *Journal of Discourses*, osa 22, s. 342, kursivointi lisätty.
37. Conference Report, lokakuu 1942, s. 7, 11–12.
38. Ks. LK 107:8–9, 22, 91.
39. Ks. LK 137:7–9.
40. *Millennial Star*, 61. vsk., 31. elokuuta 1900, s. 547.

YKSEYDEN KEHITTÄMINEN AVIOLIITTOSSA

2

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi tai olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista:

- Lue seuraavat ykseyttä koskevat pyhien kirjoitusten kohdat: 1. Kor. 1:9–10; Fil. 1:27; Moosia 18:21; LK 38:27. Mieti, kuinka nämä kohdat voisivat soveltua miehen ja vaimon väliseen suhteeseen.
- Keskustelkaa puolisosi kanssa siitä, minkälaisia vaatimuksia teillä kummallakin on aikanne suh-

teen, mukaan lukien sosiaaliset, ammatilliset, yhteisölliset ja kirkon sitoumukset. Käyttäkää keskusteluun tarpeeksi aikaa ymmärtääksenne toinen toisenne tarpeet ja varmistakaa, etteivät muut sitoumuksenne häiritse uskollisuuttanne toinen toistanne kohtaan.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosi kanssa.

ETTÄ ME YHTÄ OLISIMME

Vanhin Henry B. Eyring
kahdentoista apostolin koorumista

"Ellette te ole yhtä, te ette ole minun"

Mailman Vapahtaja, Jeesus Kristus, sanoi niille, jotka kuuluisivat Hänen kirkkoonsa: "Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun" (LK 38:27). Ja miestä ja naista luotaessa heidän ykseyttään avioliitossa ei esitetty vain toiveena vaan käskynä! "Siksi mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi" (1. Moos. 2:24). Taivaallinen Isämme haluaa sydämemme olevan yhteenliittyneet. Tämä yhteenliittyminen rakkaudessa ei ole pelkästään ihanne. Se on välttämättömyys.

Vaativuudesta ykseydestä ei ole tarkoitettu vain tätä elämää varten. Sen on määrä olla ilman loppua. Jumala toimitti ensimmäisen avioliittoon vihkimisen Eedenin puutarhassa, kun Aadam ja Eeva olivat kuolemattomia. Hän asetti miehiin ja naisiin alusta asti halun liittyä yhteen miehenä ja vaimona ikuisesti ja elää perheinä täydellisessä, vanhurskaassa ykseydessä. Hän asetti lapsiinsa halun elää rauhassa kaikkien ympärillään olevien kanssa.

Mutta lankeemuksen kautta selvisi, ettei eläminen ykseydessä olisi helppoa. Murhenäytelmä iski varhain. Kain tappoi veljensä Abelin. Aadamin ja Eevan lapsista oli tullut Saatanan kiusausten alaisia. Taidolla, vihalla ja oveluudella Saatanan pyrkii tavoitteleesensa. Se on vastakohta taivaallisen Isämme ja Vapahtajan tavoitteelle. He antaisivat meille täydellisen ykseyden ja iankaikkisen onnen. Saatanan, heidän ja meidän vihollisemme, on tuntenut pelastussuun-

nitelman jo ennen luomista. Hän tietää, että perheen pyhä, riemullinen yhteiselo voi jatkua vain iankaikkisessa elämässä. Saatanan haluaa erottaa meidät rakkaistamme ja tehdä elämämme kurjaksi. Ja juuri hän kylvää epäsovun siemenet ihmissydämeen siinä toivossa, että me eroaisimme ja hajaantuisimme.

Kaikki meistä ovat tunteneet sekä ykseyttä että erossaoloa. Joskus perheissä ja joskus muissa yhteyksissä olemme nähneet vilaukselta hetkiä, jolloin ihminen panee toisen toiveet omiensa edelle rakkaudessa ja uhrautumalla. Ja kaikki meistä tietävät jotakin siitä surusta ja yksinäisyydestä, jota erossaolo ja yksinäisyys tuovat. Meille ei tarvitse kertoa, kumpi meidän pitäisi valita. Me tiedämme. Mutta me tarvitsemme toivoa, että me voimme kokea ykseyttä tässä elämässä ja olla kelpollisia nauttimaan siitä ikuisesti tulevassa maailmassa. Ja meidän on tiedettävä, kuinka me saamme tämän suuren siunauksen, niin että me voimme tietää, mitä meidän on tehtävä.

Vapahtaja tekee ykseyden mahdolliseksi

Mailman Vapahtaja puhui sekä tästä ykseydestä että siitä, kuinka meidän on muutettava luonnettamme, jotta se olisi mahdollista. Hän opetti tämän selkeästi rukouksessaan viimeisessä tapaamisessaan apostoleidensa kanssa ennen kuolemaansa. Tämä taivaallisen kaunis rukous on merkitty muistiin Johanneksen evankeliumiin. Hän oli pian antava kauhistuttavan uhrinsa meidän kaikkien puolesta, niin että iankaikkinen elämä olisi mahdollinen. Hän oli jättämässä apostolit, jotka Hän oli asettanut, joita Hän rakasti ja joille Hän jättäisi avaimet johtaa Hänen kirkkoaan. Ja niinpä Hän rukoili Isäänsä, täydellisen Isän täydellinen Poika. Löydämme Hänen

sanoistaan tavan, jolla perheet voivat olla yhtä, samoin kuin kaikki taivaallisen Isämme lapset, jotka seuraavat Vapahtajaa ja Hänen palvelijoitaan:

"Niin kuin sinä lähetit minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät.

Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä, että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä.

Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun.

Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut." (Joh. 17:18–21.)

Näillä muutamalla sanalla Hän teki selväksi, kuinka Jeesuksen Kristuksen evankeliumi voi saada sydämet yhdistymään. Hän opetti, että ne, jotka uskoisivat totuuden, ottaisivat vastaan toimitukset ja liitot, joita Hänen valtuutetut palvelijansa tarjoaisivat. Sitten kun he olisivat kuuliaisiksi noille toimituksille ja liitoille, heidän luonteensa muuttuisi. Siten meidät voidaan Vapahtajan sovituksen ansiosta pyhittää. Sitten me voimme elää ykseydessä, sillä meidän on saatava rauha tässä elämässä ja eletävä Isän ja Hänen Poikansa kanssa iankaikkisuudessa.

Apostoleiden ja profeettojen palvelutyönä silloin aivan kuten nykyäänkin oli tuoda Aadamin ja Eevan lapset yhteen samaan uskoon Jeesuksessa Kristuksessa. Heidän – kuten meidänkin – opetuksensa perimmäinen tarkoitus on yhdistää perheet – aviomiehet, vaimot, lapset, lastenlapset, esivanhemmat ja viimein kaikki Aadamin ja Eevan perheen jäsenet – jotka sitä haluavat.

Henki johdattaa ykseyteen toisten kanssa

Muistatthan, kuinka Vapahtaja rukoili apostolien puolesta: "Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä, että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä" (Joh. 17:19). Pyhä Henki on pyhittäjä. Me voimme saada Hänet kumppaniksemme, koska Herra palautti Melkisedekin pappeuden profeetta Joseph Smithin kautta. Sen pappeuden avaimet ovat maan päällä tänä aikana. Sen voimalla me voimme solmia liittoa, joiden avulla voimme saada Pyhän Hengen kumppaniksemme jatkuvasti.

Kun keskuudessamme on tämä Henki, me voimme odottaa sopusointua. Henki tuo totuuden todistuksen sydämeemme, ja se yhdistää ne, joilla on sama todistus. Jumalan Henki ei koskaan synnytä riitaa. (Ks. 3. Ne. 11:29.) Se ei koskaan synnytä ihmisten välisiä eriarvoisuuden tunteita, jotka johtavat kiistoihin (ks. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*

[1980], s. 124–125). Se johtaa henkilökohtaiseen rauhaan ja ykseyden tunteeseen muiden kanssa. Se yhdistää sieluja. Ykseydessä elävä perhe, ykseydessä elävä kirkko ja rauhan maailma ovat riippuvaisia ykseydessä elävistä sieluista.

Sakramenttirukouksessa tekemiemme lupauksen pitäminen

Lapsikin kykenee ymmärtämään, mitä meidän on tehtävä, että saamme Pyhän Hengen kumppaniksemme. Se kerrotaan sakramenttirukouksessa. Me kuulemme sen joka viikko, kun osallistumme sakramenttikokouksemme. Noina pyhinä hetkinä me uudistamme kasteessa solmimamme liitot. Ja Herra muistuttaa meitä lupauksesta, jonka saimme, kun meidät konfirmoitiin kirkon jäseniksi, lupauksesta, että saisimme Pyhän Hengen. Näin kuuluvat sakramenttirukouksen sanat: "– he ovat valmiit ottamaan Poikasi nimen päällensä ja aina muistamaan hänet ja pitämään hänen käskynsä, jotka hän on antanut heille, jotta hänen Henkensä aina olisi heidän kanssansa" (LK 20:77).

Me voimme saada Hänen Henkensä, jos pidämme tämän liiton. Ensinnäkin me lupaamme ottaa päällemme Hänen nimensä. Se tarkoittaa sitä, että meidän on nähtävä itsemme Hänen ominaan. Me asetamme Hänet ensimmäiselle sijalle elämässämme. Me haluamme sitä, mitä Hän haluaa, ennemmin kuin sitä, mitä itse haluamme tai mitä maailma opettaa meidät haluamaan. Niin kauan kuin me rakastamme enemmän sitä, mikä on maailmasta, meillä ei ole rauhaa. Jos pidämme ihanteenamme perheenä tai kansakuntana hankkia mukavuutta aineellisin esinein, niin nämä lopulta erottavat meidät. (Ks. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* [1974], s. 97.) Ihanne tehdä toiselle sitä, mitä Herra haluaa meidän tekevän – mikä on luonnollinen seuraus Hänen nimensä päälle ottamisesta – voi viedä meidät sellaiselle hengelliselle tasolle, joka on pala taivasta maan päällä.

Toiseksi, me lupaamme muistaa Hänet aina. Me teemme niin joka kerta, kun me rukoilemme Hänen nimessään. Me muistamme Hänet etenkin silloin, kun me pyydämme Hänen anteeksiantoon, kuten meidän on tehtävä usein. Sillä hetkellä me muistamme Hänen uhrinsa, jonka ansiosta parannus ja anteeksianto ovat mahdollisia. Kun me rukoilemme, me muistamme Hänet Puolustajanamme Isän edessä. Kun saamme anteeksiannon ja rauhan tunteen, me muistamme Hänen kärsivällisyytensä ja loputtoman rakkautensa. Ja tämä muisto täyttää sydämeemme rakkaudella.

Me myös pidämme lupauksemme muistaa Häntä, kun me perheinä rukoilemme yhdessä ja kun luem-

me pyhiä kirjoituksia. Perherukouksessa aamiaispöydän ympärillä yksi lapsista voi rukoilla, että toista siunataan niin, että senpäiväinen koe tai esitys menee hyvin. Kun siunaukset tulevat, siunatuksi tullut lapsi muistaa aamullisen rakkauden ja ystävällisen Puolustajan, jonka nimessä rukous pidettiin. Sydämet yhdistyvät rakkaudessa.

Me pidämme liittomme muistaa Häntä joka kerta, kun kokoonnumme perheenä lukemaan pyhiä kirjoituksia. Ne todistavat Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, sillä se on ja on aina ollut profeettojen sanoma. Vaikka lapset eivät muistaisikaan sanoja, he muistavat todellisen Aikaansaajan, joka on Jeesus Kristus.

Kaikkien käskyjen noudattaminen

Kolmanneksi, me lupaamme sakramentin nauttiessamme pitää Hänen käskynsä, kaikki käskyt. Kun presidentti J. Reuben Clark jr vetosi yleiskonferenssissa ykseyden puolesta – kuten hän teki monta kertaa – hän varoitti meitä valikoivasta kuuliaisuudesta. Hän esitti asian näin: "Herra ei ole antanut meille mitään hyödytöntä tai tarpeetonta. Hän on täyttänyt pyhät kirjoitukset niillä asioilla, joita meidän tulee tehdä, jotta saisimme pelastuksen."

Presidentti Clark jatkoi: "Kun me nautimme sakramentin, me teemme liiton olla kuuliaisina ja pitää Hänen käskynsä. Poikkeuksia ei ole. Ei ole erikoistapauksia, ei eroavuuksia." (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 10–11.) Presidentti Clark opetti, että aivan kuten me teemme parannuksen kaikista synneistä emmekä vain yhdestä synnistä, me lupaamme pitää kaikki käskyt. Niin kovalta kuin se kuulostaakin, se ei ole monimutkaista. Me yksinkertaisesti alistumme Vapahtajan johdettaviksi ja lupaamme olla kuuliaisina kaikessa, mitä Hän käskee (ks. Moosia 3:19). Juuri alistumalla Jeesuksen Kristuksen johdettaviksi me voimme yhdistyä perheinä, kirkkona ja taivaallisen Isämme lapsina.

Herra siirtää johtamisvaltuutensa profeettansa kautta nöyrille palvelijoille. Usko muuttaa kutsukumme kotiopettajina tai kotikäyntiopettajina Herralta saaduksi tehtäväksi. Me edustamme Häntä, Hänen käskystään. Tavallinen mies ja nuorempa toverina toimiva nuorukainen menevät koteihin odottaen, että taivaan voimat auttavat heitä vakuuttamaan, että perheet yhdistyvät ja ettei ole mitään vihamielisyyttä, valhettelua, panettelua eikä pahaa puhetta. Sama usko – että Herra kutsuu palvelijansa – auttaa meitä olemaan välittämättä heidän rajoituksistaan, kun he nuhtelevat meitä, kuten he tekevät. Me näemme heidän hyvän tarkoituksensa selkeämmin kuin heidän inhimilliset rajoituksensa. Me emme niin helposti loukkaannu ja tunnemme alttiimminkin kiitollisuutta Mestaria kohtaan, joka kutsui heidät.

Rakkaus on välttämätöntä ykseydelle

On olemassa käskyjä, jotka tuhoavat ykseyden, jos niitä rikotaan. Muutamat liittyvät siihen, mitä sanomme, ja muutamat siihen, kuinka reagoimme siihen, mitä muut sanovat. Me emme saa puhua pahaa kenestäkään. Meidän on nähtävä hyvää toinen toisissamme ja puhuttava hyvää toisistamme aina kun vain voimme. (Ks. David O. McKay julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 4–11.)

Samaan aikaan meidän on vastustettava niitä, jotka puhuvat halveksuvasti pyhistä asioista, sillä tuollaisen loukkauksen vaikutus loukkaa Henkeä ja luo siten riitaa ja sekasortoa. Presidentti Spencer W. Kimball osoitti, kuinka voimme vastustaa tällaista olematta riitaisia, maatessaan sairaalavuoteella ja sanoessaan lääkintävahtimestarille, joka hetken ärtymyksessä lausui turhaan Herran nimen: "Älkää, älkää! Te herjaatte minun Herrani nimeä" (Dallin H. Oaks, "Kunnioittava ja puhdas", *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. huhtikuun vuosikonferenssista, s. 55). Seurasi haudanhiljaisuus, ja sitten hiljainen ääni kuiskasi: "Olen pahoillani" (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball [1982], s. 198). Innoitettu, lempeä nuhtelu voi olla kutsu ykseyteen. Mikäli niin ei tapahdu, kun Pyhä Henki siihen kehottaa, seurauksena on epäsopu.

Jotta me olisimme yhtä, on olemassa tunteisiimme liittyviä käskyjä, joita meidän on noudatettava. Meidän on annettava anteeksi emmekä saa kantaa kaunaa niitä kohtaan, jotka loukkaavat meitä. Vapahtaja antoi meille esimerkin ristillä: "Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät." (Luuk. 23:34.) Me emme tunne niiden sydäntä, jotka loukkaavat meitä. Emmekä me tunne oman vihamme ja loukkaantumisemme kaikkia syitä. Apostoli Paavali kertoi meille, kuinka meidän tulee rakastaa sellaisten epätäydellisten ihmisten maailmassa kuten me itse, sanoessaan: "Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa." (1. Kor. 13:4–5.) Ja sitten hän antoi vakavan varoituksen siitä, miten tulee suhtautua muiden virheisiin ja olla unohattamatta omiamme, kirjoittaessaan: "Nyt katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta, mutta silloin näemme kasvoista kasvoin. Nyt tietoni on vielä vajavaista, mutta kerran se on täydellistä, niin kuin Jumala minut täydellisesti tuntee." (1. Kor. 13:12.)

Puhtaana pysyminen ja ylpeyden karttaminen

Sakramenttirukous voi muistuttaa meitä joka viikko siitä, kuinka ykseyden lahja tulee kuuliaisuudesta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin laelle ja toimituksille. Kun me pidämme liittomme ottaa Hänen nimensä päällemme, muistaa Hänet aina ja pitää

kaikki Hänen käskynsä, me saamme Hänen Henkensä kumppanuuden. Se pehmentää sydämemme ja yhdistää meidät. Mutta tähän lupaukseen liittyy kaksi varoitusta.

Ensinnäkin, Pyhä Henki jää luoksemme vain, jos me pysymme puhtaina ja vapaina rakkaudesta siihen, mikä on maailmasta. Valinta olla epäpuhdas karkottaa Pyhän Hengen. Henki viipyy vain niiden luona, jotka valitsevat Herran maailman sijasta. "Olkaa puhtaat" (3. Ne. 20:41; LK 38:42) ja "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi, kaikesta väkevyydestäsi, mielestäsi ja voimastasi" (LK 59:5) eivät ole ehdotuksia vaan käskyjä. Ja ne ovat välttämättömiä Hengen kumppanuudelle, jota ilman me emme voi olla yhtä.

Toinen varoitus on varoa ylpeyttä. Ykseys, jonka Hengen pehmentämä perhe tai kansa saavuttaa, tuo suurta voimaa. Tämän voiman kautta tulee maailman tunnustus. Toipa tunnustus ylistystä tai kateut- ta, se voi johtaa meidät ylpeyteen. Se loukkaisi

Henkeä. Ylpeyttä, tuota varmaa hajaannuksen läh- dettä, vastaan on olemassa suojakeino. Jumalan päällemme vuodattamat runsaat siunaukset on näh- tävä paitsi merkinä Hänen mielisuosioistaan myös mahdollisuutena palvella yhä enemmän muiden kanssa. Mies ja hänen vaimonsa oppivat olemaan yhtä käyttämällä yhtäläisyyksiään ymmärtääkseen toisiaan ja eroavuuksiaan täydentämään toisiaan pal- vellessaan toinen toistaan ja läheisiään. Samalla tavoin me voimme olla yhtä niiden kanssa, jotka eivät hyväksy oppiamme mutta joilla on sama halu siunata taivaallisen Isämme lapsia.

Meistä voi tulla rauhantekijöitä, kelvollisia ole- maan siunattuja ja saamaan Jumalan lapsen nimen (ks. Matt. 5:9).

Jumala, Isämme, elää. Hänen rakas Poikansa, Jeesus Kristus, on tämän kirkon pää ja tarjoaa rau- han lipun kaikille niille, jotka ottavat sen vastaan.

Vanhin Eyringin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1998 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 74–77).

RAKKAUDEN JA YSTÄVYYDEN VAALIMINEN AVIOLIITTOSSA

3

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Tutki kohtaa Moro. 7:45–48. Tee luettelo kohdassa mainituista rakkauden luonteenpiirteistä. Päätä parantaa näitä luonteenpiirteitä omassa elämässäsi. Mieti tapoja, joilla nämä luonteenpiirteet voivat auttaa miehiä ja vaimoja vaalimaan rakkauttaan ja ystäväyyttään.
- Tee puolisosasi kanssa suunnitelma viettää aikaa yhdessä joka viikko. Voi olla tarpeen varata sille aikaa merkitsemällä se muistiin kalenteriin tai muistikirjaan.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosasi kanssa.

YKSEYS AVIOLIITTOSSA

Presidentti Spencer W. Kimball
kirkon 12. presidentti

Kunniakas, onnellinen ja onnistunut avioliitto on varmasti jokaisen normaalin ihmisen tärkein tavoite. Avioliitto on kenties tärkein kaikista päätöksistä, ja sillä on kaikkein kauaskantoisimmat seuraukset, sillä se ei vaikuta ainoastaan tämän hetken onneen, vaan myös iankaikkiseen iloon. Sen vaikutus ei ulotu ainoastaan kahteen asianomaiseen, vaan myös heidän sukulaisiinsa ja varsinkin heidän lapsiinsa ja lastenlapsiinsa monen sukupolven ajan.

Valittaessa kumppania ajaksi ja iankaikkisuudeksi tulee varmasti suunnitella, miettiä, rukoilla ja paastota mitä perusteellisemmin, jotta voisi olla varma, ettei kaikista tehtävistä päätöksistä ainakaan tämä olisi väärin. Oikeassa avioliitossa täytyy olla niin ajatusten kuin sydäntenkin yhteen liittyminen. Tunteiden ei pidä täysin tehdä päätöksiä, vaan järki ja sydän vahvistettuna paastolla ja rukouksella ja vakavalla harkinnalla antavat suurimman mahdollisuuden aviolliseen onneen. Se tuo mukanaan uhrauksen, jakamisen ja suuren epätsekkyuden tarpeen.

Monet televisionäytelmät ja romaanien kertomukset päättyvät avioliittoon. "Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti." Me olemme nähneet, että pelkkä toimituksen suorittaminen ei tuo onnea eikä onnistunutta avioliittoa. Onni ei tule nappia painamalla kuten sähkövalo; onni on mielentila ja alkaa sisimmästä. Se täytyy ansaita. Sitä ei voi ostaa rahalla, eikä sitä saa ilmaiseksi.

Jotkut luulevat onnen olevan kiehtovaa elämää huolettomuudessa, ylellisyydessä ja alituisessa hur-

massa, mutta oikea avioliitto rakentuu onnelle, joka on vielä enemmän ja joka kumpuaa antamisesta, palvelemisesta, jakamisesta, uhrauksesta ja epätsekkyudestään.

Kaksi ihmistä, joilla kummallakin on erilainen tausta, huomaavat pian vihkitoimituksen jälkeen, että heidän on kohdattava todellisuus. Elämä ei ole enää fantasiaa tai kuvittelua; heidän on laskeuduttava alas pilvistä ja astuttava lujasti maan kamaralle. Heidän täytyy ottaa vastuuta ja hyväksyä uusia velvollisuuksia. Heidän täytyy luopua jossakin määrin henkilökohtaisesta vapaudestaan ja tehdä monia epätsekkeitä sovitteluja.

Jokainen huomaa hyvin pian avioliiton solmimisen jälkeen, että puolisosilla on heikkouksia, jotka eivät aiemmin ole tulleet esiin tai joita hän ei ole huomannut. Ne hyveet, joita seurusteluaikana pidettiin alituisesti niin merkittävinä, käyvät nyt suhteellisen merkityksettömiksi, ja ne heikkoudet, jotka näyttivät seurusteluaikana niin pieniltä ja merkityksettömiltä, kasvavat nyt melkoiisiin mittasuhteisiin. Silloin tarvitaan ymmärtäväistä sydäntä, itsearviointia sekä tervettä järkeä, ajatusta ja suunnittelua. Monivuotiset tavat tulevat esiin; puoliso voi olla pihi tai tuhlaavainen, laiska tai työteliäs, harras tai epäuskonnollinen; hän voi olla ystävällinen ja yhteistyöhaluinen tai kärttyisä ja äreä, vaativa tai antavainen, itsekeskeinen tai vaatimaton. Puolison sukulaisten ongelmat astuvat kuvaan ja puolison suhteet heihin korostuvat jälleen.

Usein on haluttomuutta asettua aloilleen ja ottaa kantaakseen heti alkavia raskaita velvollisuuksia. Taloudellisuus ei helposti korvaa tuhlaavaista elämää, ja nuoret näyttävät usein olevan liian innok-

kaita kilpailemaan naapurien kanssa. Usein he ovat haluttomia sopeutumaan taloudellisiin rajoituksiin. Nuoret vaimot haluavat usein omaan kotiinsa samaa ylellisyyttä, josta he nauttivat menestyvän isänsä kodissa. Jotkut heistä ovat varsin halukkaita auttamaan tuon ylenpalttisen elämän saavuttamisessa jatkamalla työssäkäyntiä avioituttuaan. Tästä syystä he jättävät kodin, mikä on heidän työkenttensä ja astuvat työ- tai liike-elämään, vakiinnuttaen täten taloutensa niin, että normaali perhe-elämä tulee hyvin vaikeaksi. Kun molemmat aviopuolisot ovat työssä, on perheessä enemmän kilpailua kuin yhteishenkeä. Kaksi väsynyttä työntekijää palaa kotiin hermot kireällä, heissä on minäkeskeistä ylpeyttä, he ovat itenäisempiä, ja silloin syntyy väärinkäsityksiä. Pienet kitkat kasvavat monumentaalisiksi.

Avioliitto on vaikea, ja eripuraiset ja pettymystä tuottavat avioliitot ovat yleisiä. Ja kuitenkin todellinen, kestävä onni on mahdollista. Avioliitto voi olla vielä riemukkaampaa hurmiota kuin mitä ihmismieli pystyy kuvittelemaan. Tämä on jokaisen avioparin, jokaisen ihmisen ulottuvilla. Sukulaissielut ovat kuvittelua ja harhakuvaa; ja vaikka jokainen nuori mies ja nuori nainen pyrkiikin kaikella uutteruudella ja rukoillen löytämään kumppanin, jonka kanssa elämä olisi mahdollisimman sopusointuista ja ihaana, niin on kuitenkin varmaa, että miltei kuka tahansa hyvä mies ja hyvä nainen voi luoda onnellisen ja onnistuneen avioliiton, jos molemmat puolisoista ovat halukkaita maksamaan sen hinnan.

On olemassa pettämätön resepti, joka takaa jokaiselle avioparille onnellisen ja iankaikkisen avioliiton, mutta kuten on kaikkien reseptien laita, perusaineita ei saa jättää pois eikä rajoittaa. Valinnan suorittaminen ennen vakavaa seurustelua ja jatkuva seurustelu avioliiton solmimisen jälkeen ovat yhtä tärkeitä. Mutta ne eivät ole itse avioliittoa tärkeämpiä. Sen onnistuminen riippuu molemmista aviopuolisoista.

Jo mainittujen järkevien normien mukaan aloitustussa ja perustetussa avioliitossa ei ole olemassa muita valtaliittymiä, jotka voivat tuhota sen, kuin jommassakummassa tai molemmissa puolisoissa itsessään oleva valta; ja heidän on otettava vastuu siitä. Toisilla ihmisillä ja toimijoilla voi olla joko hyvä tai paha vaikutus. Taloudellisilla, yhteiskunnallisilla, poliittisilla ja muilla tekijöillä näyttää olevan tekemistä avioliiton onnistumisen kanssa, mutta avioliitto riippuu ensi kädessä ja aina kahdesta asianomaisesta, jotka voivat aina tehdä avioliitostaan onnistuneen ja onnellisen, jos he ovat päättäviä, epäitsekkeitä ja vanhurskaita.

Resepti on yksinkertainen; aineita on vähän, mutta jokainen niistä vaikuttaa laajalti.

Ensiksikin, avioliittoon täytyy suhtautua oikein. Henkilön täytyy yrittää valita puoliso, joka on niin

lähellä täydellistä kuin mahdollista kaikissa niissä asioissa, mitkä hänelle ovat tärkeitä. Ja sen jälkeen kummankin osapuolen tulee astua temppelin alttarille ymmärtäen, että heidän on tehtävä lujasti työtä, jotta heidän yhteiselonsa onnistuisi.

Toiseksi, täytyy olla paljon epäitsekkyyttä, itsensä unohtamista ja pitää asettaa perhe-elämä ja perheen hyvinvointi kaiken edelle, myös omien, itsekkäiden tarpeiden edelle.

Kolmanneksi, avioliitossa täytyy jatkaa seurustelua alati sekä osoittaa hellyyttä, ystävällisyyttä ja huomaavaisuutta, jotta rakkaus pysyisi elävänä ja kasvaisi.

Neljänneksi, aviopuolisoiden elämäntavan täytyy olla täydessä sopusoinnussa Herran käskyjen kanssa, Jeesuksen Kristuksen evankeliumin määrittelemällä tavalla.

Kun nämä ainekset on yhdistetty oikein ja pidetään alati toimivina, on melko mahdotonta, että tulisi murhetta, että väärinymmärrykset jatkuisivat ja välit rikkoutuisivat. Avioeroasianajajien olisi vaihdettava alaa ja avioerotuomioistuimet sulkisivat ovensa.

Avioliittoon aikovien yksilöiden on ymmärrettävä, että saavuttaakseen haluamansa onnellisen avioliiton heidän on tiedettävä, ettei avioliitto ole kaiken kattava laillinen muodollisuus, vaan se merkitsee uhrausta, jakamista ja jopa joidenkin henkilökohtaisten vapauksien vähenemistä. Se merkitsee kauan kestävästä ja uutteraasta säästämistä. Se merkitsee lapsia, jotka tuovat mukanaan taloudellisia taakkoja, palvelun taakkoja ja huolten taakkoja. Mutta se merkitsee myös syvimpiä ja suloisimpia tunteita, mitä voi olla.

Ennen avioliittoa kumpikin on melko vapaa tulemaan ja menemään mielensä mukaan, järjestämään ja suunnittelemaan elämänsä parhaaksi näkemällään tavalla sekä pitämään kaikkia itseään koskevia päätöksiä keskeisimpinä. Rakastavaisten tulee ennen avioliittovaloja käsittää, että kummankin täytyy kirjaimellisesti ja täydellisesti hyväksyä se, että pienen uuden perheen hyvän täytyy aina olla molempien puolisoitten hyvän edellä. Kummankin osapuolen tulee poistaa sanat "minä" ja "minun" ja korvata ne sanoilla "me" ja "meidän". Jokaisessa päätöksessä täytyy ottaa huomioon se, että tuon päätöksen vaikutus ulottuu kahteen tai useampaan henkilöön. Kun vaimo nyt tekee tärkeitä päätöksiä, hän ottaa huomioon sen vaikutuksen, mikä niillä on vanhempiin, lapsiin, kotiin ja heidän hengelliseen elämäänsä. Aviomiehen ammatinvalintaa, hänen seuraelämäänsä, hänen ystäviään ja hänen jokaista harrastustaan täytyy nyt harkita siinä valossa, että hän on vain osa perhettä ja että ryhmän kokonaisuus täytyy ottaa huomioon.

Avioliitto ei ehkä aina ole tasaista eikä suju ilman välikohtauksia, mutta siinä voi vallita suuri rauha. Aviopari voi kokea köyhyyttä, sairautta, pettymyksiä, epäonnistumista ja jopa kuoleman perheen piirissä, mutta eivät edes tällaiset tapahtumat riistä heiltä heidän rauhaansa. Avioliitto voi olla onnistunut niin kauan kuin itsekkyys ei tule siihen. Huolet ja ongelmat yhdistävät vanhemmat erottamattomasti, jos he ovat täysin epäitsekkeitä. 1930-luvun lamakaudella avioerojen lukumäärä aleni huomattavasti. Köyhyys, epäonnistumiset, pettymykset – nämä liittyivät vanhemmat yhteen. Vastoinikäminen voi lujittaa suhdetta, jonka hyvinvointi voi tuhota.

Itsekkyteen perustuva avioliitto tuhoutuu melkein varmasti. Ihminen, joka solmii avioliiton rikahtuakseen tai arvovallan tai sosiaalisen aseman tähden tulee varmasti pettymään. Ihminen, joka solmii avioliiton tyydyttääkseen turhamaisuutensa tai ylpeytensä tai joka solmii avioliiton uhmaten tai näyttääkseen jollekulle pettää vain itseään. Mutta ihmisellä, joka solmii avioliiton antaakseen onnea ja saadakseen sitä, antaakseen palvelusta ja saadakseen sitä ja joka huolehtii puolisoitten eduista ja jälkikasvun tullen perheen eduista, on hyvät mahdollisuudet saada onnellinen avioliitto.

Rakkaus on kuin kukka, ja kuten ruumis, se tarvitsee jatkuvaa ravitsemista. Kuolevainen ruumis riutuisi ja kuolisi pian, jos sitä ei ravittaisi säännöllisesti. Herkkä kukkanen kuihtuisi ja kuolisi ilman ravinteita ja vettä. Samoin rakkaudenkaan ei voida odottaa kestävänsä ikuisesti ellei sitä jatkuvasti ravita annoksilla rakkautta, arvostuksen ja ihailun osoituksia, kiitollisuuden ilmauksia ja epäitsekkyuden huomaavaisuutta.

Täydellinen epäitsekkyys on varmasti yksi onnistuneen avioliiton osatekijä. Jos puoliso alati etsivät toinen toisensa etua, iloa ja onnea, niin se rakkaus, joka heidän välillään seurustellessa syntyi ja joka avioliitossa lujittui, on kasvava valtaviin mittasuhteisiin. Monet parit antavat avioliittonsa väljähtyä ja rakkautensa kylmetä kuten vanha leipä tai kuluneet vitsit tai kylmä kastike. Varmasti kaikkein tärkeimmät ravinteet rakkaudelle ovat hienotunteisuus, ystävällisyys, huomaavaisuus, huolenpito, hellyyden osoitukset, arvostavat syleilyt, ihailu, ylpeys, kumppanuus, luottamus, usko, toveruus, tasa-arvo ja keskinäinen riippuvuus.

Ennen kuin voi olla todella onnellinen avioliitossa, täytyy muodostaa tapa noudattaa uskollisesti Herran käskyjä. Ei yksikään ihminen, ei naimaton eikä naimisissa oleva, ole ollut täysin onnellinen, ellei hän ole ollut vanhurskas. On olemassa hetkellisiä, väliaikaisia tyydytyksiä ja naamioituja tilanteita, mutta pysyvä, kokonaisvaltainen onni voidaan saada vain puhtauden ja kelvollisuuden kautta. Ei kukaan

sellainen, jolla on uskonnollinen elämäntapa ja syvä uskonnollinen vakaumus, voi koskaan olla onnellinen ollessaan epäaktiivinen kirkossa. Omatuntoa koetellaan, kunnes se on lakastunut, jolloin avioliitto on jo vaarassa. Pistävä omatunto voi tehdä elämästä mitä sietämättömimmän. Epäaktiivisuus tuhoaa avioliiton, etenkin kun toinen puolisoista on vähemmän aktiivinen kuin toinen.

Uskonnolliset eroavaisuudet ovat kaikkein vaativimpia ja ratkaisemattomimpia eroja.

Avioliitto on Jumalan säätämä. Se ei ole pelkästään sosiaalinen tapa. Ilman oikeaa ja onnistunutta avioliittoa ei voi koskaan päästä korotukseen. Lukekaa Herranne sanat siitä, että on oikein ja soveliasta olla naimisissa.

Koska tämä on totta, huomaavainen ja älykäs myöhempien aikojen pyhä suunnittelee elämänsä huolellisesti varmistaakseen, ettei hänen tiellään ole esteitä. Tekemällä yhden vakavan virheen voi asettaa tielleen esteitä, joita ei ehkä koskaan saa poistetuksi ja jotka voivat sulkea tien iankaikkiseen elämään ja jumaluuteen – lopulliseen päämääräämme. Jos kaksi ihmistä rakastaa Herraa enemmän kuin omaa elämäänsä ja sitten rakastaa toisiaan enemmän kuin omaa elämäänsä tehden työtä yhdessä täydessä sopusoinnussa ja evankeliumin suunnitelman ollessa heidän perustansa, he saavuttavat varmasti tämän suuren onnen. Kun aviomies ja vaimo menevät usein yhdessä pyhään temppeliin, polvistuvat kotona yhdessä rukoukseen perheensä kanssa, kulkevat käsi kädessä hengellisiin kokouksiin, pitävät elämänsä täysin puhtaana – henkisesti ja fyysisesti – heidän ajatuksensa ja toiveensa ja rakkautensa kohdistuvat heidän kumppaniinsa ja molemmat työskentelevät yhdessä Jumalan valtakunnan rakentamiseksi, niin onni on huipussaan.

Joskus avioliitossa on muita liittymisiä, huolimatta Herran sanoista: "Rakasta vaimoasi kaikesta sydämestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun" (LK 42:22).

Tämä tarkoittaa aivan yhtä hyvin että "rakasta miestäsi kaikesta sydämestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun". Usein ihmiset pysyvät jatkuvasti liittyneinä äitiinsä ja isäänsä ja ystäviinsä. Joskus äidit eivät tahdo hellittää sitä otetta, mikä heillä on lapsistaan, ja niin miehet kuin vaimotkin kääntyvät jälleen äitinsä ja isänsä puoleen neuvoa ja ohjeita saadakseen ja uskoutuakseen, vaikka puolison tulisi useimmissa asioissa olla se, johon he liittyvät, ja kaikki yksityisasiat tulee pitää tarkoin salassa ja yksityisinä ja varjella muilta.

Parien on parasta löytää heti oma koti, erillään ja erossa kummankin perheistä. Koti voi olla hyvin pieni ja vaatimaton, mutta silti riippumaton asuinpaikka. Avioelämänne tulee muodostua riippumatto-

maksi vanhemmistanne. Te rakastatte heitä enemmän kuin milloinkaan ennen; te pidätte arvossa heidän neuvojaan; te olette kiitollisia yhteenkuuluvuudestanne, mutta te elätte omaa elämääne, teitä hallitsevat teidän päätöksenne ja oma rukouksen kera suorittamanne harkinta saatuanne neuvoa niiltä, joiden tulee niitä antaa. Sana "liittyä" ei tarkoita yksinomaan sitä, että asutaan samassa kodissa; se merkitsee riippumista tai pysymistä läheisesti yhdessä:

"Sen tähden on luvallista, että – he kaksi tulevat yhdeksi lihaksi, ja kaikki tämä, jotta maa täyttäisi luomisen tarkoituksen, ja että se täytettäisiin sillä ihmisten määrällä mikä luotiin ennen kuin maailmaa oli" (LK 49:16–17).

Veljet ja sisaret, sallikaa minun sanoa, että tämä on Herran sana. Se on hyvin, hyvin vakavaa, eikä kenenkään tule kiistellä Herran kanssa. Hän loi maan, Hän loi ihmiset. Hän tietää ehdot. Hän laati suunnitelman, emmekä me ole tarpeeksi älykkäitä emmekä teräviä pystyäksemme kiistelemään Hänen kanssaan näistä tärkeistä asioista. Hän tietää, mikä on oikein ja totta.

Me pyydämme teitä ajattelemaan näitä asioita. Varmistukaa siitä, että teidän avioliittonne on oikea. Varmistukaa siitä, että elämänne on oikeanlaista. Varmistukaa siitä, että teidän osuutenne avioliitostanne on hoidettu oikein.

Julkaistu osittain *Valkeus*-lehdessä kesäkuussa 1978, s. 1–5.

HAASTEISIIN VASTAAMINEN AVIOLIITTOSSA

4

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai useampaa näistä ehdotuksista.

- Oheisessa lukutehtävässä vanhin Lynn G. Robbins kuvailee "onnettomuuden reseptiä". Lue hänen kuvauksensa tältä sivulta. Kehittele sitten sopuisuuden kodin resepti. Päätä, mitä "aineksia" sisällyttäisit sellaiseen reseptiin.
- Tee sitoumus vastata haasteisiin kärsivällisesti ja rakkaudella vihan sijaan. Päätä tekeväsi jotakin, joka muistuttaisi sinua jatkuvasti tästä sitoumuksesta. Voit esimerkiksi laittaa muistilapun näkyväle paikalle tai pitää sellaista taskussasi.
- Jos julkaisu *Perheiltaopas* (31106 130) on saatavilla, lue osio "Aviollisten ristiriitojen ratkaiseminen", s. 275–276. Jos olet naimisissa, luekyseinen osio yhdessä puolisosin kanssa ja keskustelkaa siitä.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, luekyseinen artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosin kanssa.

VALINNANVAPAUS JA VIHA

Vanhin Lynn Grant Robbins seitsemänkymmenen koorumista

Saatana yllyttää vihaan perheissä

"Perheeni mulle rakas on, *Ilo suurin päällä maan*" (*MAP-lauluja*, 188, kursivointi lisätty). Tämä on jokaisen lapsen toive ilmaistuna erään kirkon laulun sanoin.

Opimme perhejulistuksesta, että "perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa", ja että "aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan", sekä "pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa" ("Perhe – Julistus maailmalle", *Valkeus*, kesäkuu 1996, s. 10–11).

Perhe on myös Saatanan ensisijainen kohde. Hän käy sotaa perhettä vastaan. Yksi hänen juonistaan on ovela ja petollinen tapa soluttautua vihollislinjojen taakse ja astua meidän kotiimme ja elämäämme.

Hän vahingoittaa ja usein tuhoaa perheitä heidän oman kotinsa seinien sisäpuolella. Hänen taktiikkansa on nostattaa perheenjäsenet *vihaan* toisiaan vastaan. Saatana on "riidan isä" ja hän "yllyttää ihmisten sydämet *vihan* vallassa riitelemään keskenään" (3. Ne. 11:29; kursivointi lisätty). Verbi "yllyttää" kuulostaa onnettomuuden reseptiltä: Aseta mieliala sopivaan lämpöön, sekoita muutama valittu sana joukkoon ja kiehauta. Jatka sekoittamista, kunnes keitos on paksua. Anna jäähtyä. Anna tunteiden

kylmetä useita päiviä. Tarjoillaan kylmänä. Paljon jälkiseurauksia.

Voimme valita sen, ettemme vihastu

Hänen taktiikkansa viekkautta on erottaa viha valinnanvapaudesta ja saada meidät uskomaan, että olemme sellaisen tunteen uhreja, jota emme pysty hallitsemaan. Sitten sanotaan: "Menetin malttini." Malttinsa menettäminen on mielenkiintoinen sanavalinta, josta on tullut laajalti käytetty sanonta. "Menettää jotakin" viittaa siihen, ettei "ollut tarkoitus", "vahingossa", "vastoin tahtoani", "en ole vastuullinen", huolimaton ehkä, mutta "en vastuullinen".

"Hän sai minut suuttumaan". Tämä on toinen lausahdus, joka ilmaisee hillinnän tai valinnanvapauden puutetta. Se on myytti, joka on kumottava. Kukaan ei saa meitä suuttumaan. Muut eivät tee meitä vihaisiksi. Mitään pakkoa ei ole. Vihastuminen on tietoinen valinta, se on päätös. Sen vuoksi me voimme päättää olla suuttumatta. *Me* valitsemme!

Niille, jotka sanovat, etteivät "voi itselleen mitään", vastaa kirjailija William Wilbanks: "Pötypuhetta.

Aggressio, – – vihan tukahduttaminen, siitä puhuminen, huutaminen ja karjuminen, ovat kaikki opittuja vihan käsittelytapoja. *Me valitsemme* sen, joka on osoittautunut meille käyttökelpoiseksi aikaisemmin. Huomaatteko koskaan, kuinka harvoin menettämme malttimme, kun esimiehemme ärsyttää meitä, mutta kuinka usein, kun kyseessä ovat ystä-

vämme tai perheemme jäsenet?" (Lyhennelmä artikkelista "The New Obscenity", *Reader's Digest*, joulukuu 1988, s. 24, kursivointi lisätty.)

Toisena opiskeluvuotenaan Wilbanks pyrki koulun koripallojoukkueeseen ja pääsi siihen. Ensimmäisissä harjoituksissa valmentaja määräsi hänet pelaamaan yksi yhtä vastaan muun joukkueen seuratessa sivusta. Kun hän epäonnistui helpossa heitossa, hän suuttui, polki jalkaansa ja valitti. Valmentaja käveli hänen luokseen ja sanoi: "Jos vielä kerran näen sinun käyttäytyvän noin, et enää koskaan pelaa minun joukkueessani." Seuraavan kolmen vuoden aikana hän ei kertaakaan menettänyt malttiaan. Vuosia myöhemmin muistellessaan tuota tapausta hän oivalsi, että valmentaja oli opettanut hänelle periaatteen, joka saa aikaan elämänmuutoksen: vihan voi hillitää.

Herran opetukset

Joseph Smithin käännöksen efesolaiskirjeen kohdassa 4:26 Paavali esittää kysymyksen: "Voitteko vihastua tekemättä syntiä?" Herra on hyvin selkeä tässä asiassa:

"Se, jossa riidan henki on, ei ole minusta, vaan perkeleestä, joka on riidan isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet vihan vallassa riitelemään keskenänsä.

Katso, minun oppini ei ole ihmisten sydänten yllyttäminen vihaan toisiansa vastaan, vaan minun oppini on, että sellaisen on kadottava." (3. Ne. 11:29–30.)

Tämä oppi tai käsky Herralta lähtee siitä, että meillä on valinnanvapaus ja se onkin vetoisuus tietoiselle mielelle tehdä valinta. Herra odottaa meidän tekevän valinnan ja olemaan vihastumatta.

Vihastumista ei voi puolustella. Englanninkielisessä raamatunkäännöksessä Matteuksen evankeliumin luvussa viisi jakeessa 22 Herra sanoo: "Mutta minä sanon teille: jokainen, joka on *ilman syytä* vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion" (kursivointi lisätty). On mielenkiintoista, ettei sanontaa "ilman syytä" esiinny Joseph Smithin käännöksessä (ks. JST Matthew 5:24) eikä kohdassa 3. Ne. 12:22. Kun Herra on jättänyt pois sanat "ilman syytä", Hän ei jätä meille puolustelemisen varaa. "Vaan minun oppini on, että sellaisen on kadottava" (3. Ne. 11:30). Me voimme "kadottaa" vihan, sillä niin Hän on meitä opettanut ja käskenyt.

Viha on periksi antamista Saatanan vaikutukselle

Viha on periksi antamista Saatanan vaikutukselle ja itsehillinnän menettämistä. Se on synti ajatuksissa, joka johtaa vihamielisiin tunteisiin tai käytök-

seen. Se syyttää raivonpurkaukset maanteillä, tunteen kuohahdukset urheilukentillä ja väkivallanteot kodeissa.

Hillitsemätön suuttumus voi nopeasti leimahtaa julmaksi sanankäytöksi ja saada henkisen väkivallan muotoja, jotka haavoittavat herkkää sydäntä. Vapahtaja sanoi: "Se ihmisen saastuttaa, mikä tulee suusta ulos" (Matt. 15:11).

David O. McKay sanoi: "Älköön mies ja vaimo koskaan korottako ääntään toisilleen, ellei talo ole tulessa" (*Stepping Stones to an Abundant Life* [1971], s. 294).

Ruumiillinen väkivalta on vihan päästämistä valloilleen, eikä se ole koskaan puolusteltavissa vaan aina väärin.

Viha on sivistymätön yritys saada toinen tuntemaan syyllisyyttä tai julma keino yrittää ojentaa toista. Sitä kutsutaan usein harhaanjohtavasti kurinpidoksi, mutta sen vaikutus on melkein aina päinvastainen. Senpä vuoksi varoitus pyhien kirjoitusten sanoin: "Miehet, rakastakaa vaimoanne, älkää kohdelko häntä tylästi." Ja "isät, älkää aina *moittiko* lapsianne, etteivät he masentuisi". (Kol. 3:19, 21, kursivointi lisätty.)

"En enää koskaan vihastu"

Valinnat ja vastuu kulkevat käsi kädessä. Koska viha on valinta, on siitä annettu voimallinen varoitus perhejulistuksessa: "ne, – – jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään, – – seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä."

Yhteyden ymmärtäminen valinnanvapauden ja vihan välillä on ensimmäinen askel vihan poistamiseksi elämästämme. Me pystymme päättämään olla suuttumatta. Me voimme tehdä tuon valinnan tänään, juuri nyt. "En enää koskaan vihastu." Pohtikaapa tätä päätöstä.

Opin ja Liittojen Kirjan luku 121 on yksi parhaimmista lähteistämme oppia johtajuuden oikeita periaatteita. Luvun 121 tärkein opetus lienee avio- puolisoille ja vanhemmille. Perheidemme johtamisen tulee perustua "ainoastaan taivutteluun, pitkämielisyyteen, lempeyteen, nöyryyteen, vilpittömään rakkauteen" (LK 121:41).

Toteutukoon jokaisen lapsen unelma perheestä, joka heille "rakas on, ilo suurin päällä maan".

Vanhin Robbinsin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1998 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 90–92).

HAASTEISIIN VASTAAMINEN MYÖNTEISEN VIESTINNÄN AVULLA

5

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Oheisessa lukutehtävässä vanhin Joe J. Christensen panee merkille: "Harvat ovat tulleet paremmiksi jatkuvan arvostelun tai nalkutuksen tuloksena. Elämme ole varovaisia, osa antamastamme *rakentavasta* arvostelusta voi itse asiassa olla *tuhoavaa*. Toisinaan on parempi jättää joitakin asioita sanomatta." (Ks. s. 18.) Kiinnitä

tulevalla viikolla huomiota asioihin, joita ajattelet ja sanot toisista. Yritä olla ystävällinen ja rakentava kaikessa, mitä sanot.

- Etsi puolisostasi ihailtavia ominaisuuksia. Tee luettelo näistä ominaisuuksista ja näytä se hänelle.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosasi kanssa.

AVIOLIITTO JA SUURI AUTUUDEN SUUNNITELMA

Vanhin Joe J. Christensen
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Barbara ja minua on siunattu kuudella lapsella. Joitakin vuosia sitten, kun olimme vieneet heidät kaikki katsomaan isovanhempiaan, isäni sanoi: "Joe, minusta tuntuu, että sinä ja Barbara olette aloittaneet jotakin, mitä ette voi lopettaa."

Tänä pääsiäisen aikana me julistamme kaikelle maailmalle, että Jeesus on Kristus ja että Hänen pyhän pappautensa ja sen sinetöimisvoiman kautta avioliitolla ja perheillä ei ihannetapauksessa koskaan tarvitse olla loppua; niiden ei koskaan tarvitse päättyä.

Haluan tänään puhua teille kaikille avioliitoistamme. Seuraavana on kahdeksan ehdotusta, jotka toivottavasti auttavat avioliittomme lujittamisessa nyt ja tulevaisuudessa:

Muistakaa avioliittonne tärkeys

1. Muistakaa avioliittonne tärkeys. Kuulkaa vanhin Bruce R. McConkien sanoja avioliiton tärkeydestä taivaallisen Isän "autuuden suunnitelmassa".

"Kuolevaisuuteen syntymisen hetkestä aina avioliiton solmimiseen temppelissä kaikki evankeliumin järjestelmässä valmistaa ja pätevöittää meitä astumaan siihen pyhään aviosäätyyn, joka tekee meistä aviomiehiä ja -vaimoja tässä elämässä ja tulevassa maailmassa.

Tässä maailmassa ei ole mitään niin tärkeää kuin perheyksiköiden luominen ja täydelliseksi tekemi-

nen." ("Salvation Is a Family Affair", *Improvement Era*, kesäkuu 1970, s. 43–44.)

Rukoilkaa avioliittonne onnistumista

2. Rukoilkaa avioliittonne onnistumista. Vuosia sitten, kun johtavilla auktoriteeteilla oli lähetyskentällä käydessään tapana haastatella lähetysaarnajia, vanhin Spencer W. Kimball, joka oli silloin kahden-toista koorumin jäsen, keskusteli vanhimman kanssa, joka oli juuri päättämässä lähetystyötään.

"Mitkä ovat suunnitelmasi, kun sinut vapautetaan, vanhin?"

"Aion palata yliopistoon," ja lisäsi sitten hymyillen: "ja sitten toivon, että rakastun ja menen naimisiin."

Vanhin Kimball neuvoi viisaasti: "Älä rukoile vain sitä, että menet naimisiin sen kanssa, jota rakastat. *Rukoile sen sijaan, että rakastat sitä, kenen kanssa menet naimisiin.*"

Meidän tulisi rukoilla, että olisimme ystävällisempiä, kohteliaampia, nöyrempiä, kärsivällisempiä ja anteeksiantavaisempia, ja *erityisesti* vähemmän itsekkäitä.

Voidaksemme tunnistaa omat ongelmamme tai heikkoutemme, jotka estävät meitä olemasta parempia aviopuolisoita, meidän tulee lähestyä Herraa rukouksessa ja saada osaksemme tämä Mormonin Kirjan voimallinen lupaus: "– Jos ihmiset tulevat minun tyköni, minä osoitan heille heidän heikkouksensa. – Sillä jos he nöyrytyvät minun edessäni ja uskovat minuun, minä teen sen, mikä on heikkoja, heidän väkevyydeksensä." (Et. 12:27.)

Ja siksi meidän tulee rukoilla. Monet kirkon johtajat ja avioliittoneuvoajat sanovat, etteivät he ole nähneet yhtään sellaista avioliittoa vakavissa vaikeuksissa, jossa aviopari edelleenkin rukoilee yhdessä päivittäin. Kun ongelmia ilmenee ja avioliitto on vaarassa, yhdessä rukoileminen avioparina saattaa olla tärkein lääke.

Kuunnelkaa puolisoanne

3. Kuunnelkaa. Varatkaa aikaa puolisonne kuuntelemiseen. Varatkaa aikaa säännöllisesti. Keskustelkaa keskenänne ja arvioikaa, millainen aviopuoliso olette.

Veli Brent Barlow esitti kysymyksen ryhmälle pappeusveljiä: "Kuinka moni teistä haluaisi saada ilmoitusta?" Jokainen käsi nousi. Hän ehdotti sitten, että he kaikki menisivät kotiin ja kysyisivät vaimoltaan, miten he voisivat olla parempia aviomiehiä. Hän lisäsi: "Noudatin omaa neuvoani, ja minulla oli yli tunnin pituinen hyvin mielenkiintoinen keskustelu vaimoni Susanin kanssa sinä iltapäivänä!" (*Ensign*, syyskuu 1992, s. 17.) Sellainen keskustelu voi olla ilmoitus meille jokaiselle.

Onko kukaan teistä veljistä kuullut vaimonsa sanovan jotakin samantapaista kuin minä kuulin hiljattain: "Joe, kuunteletko sinä?" Vaimoni ei ollut ainoa, joka pohti, kuuntelenko minä. Jokin aika sitten olin nokosilla ja pieni lapsenlapsemme Allison tuli ja kohotti silmäluomeani ja sanoi: "Ukki, oletko sinä siellä?" Meidän tulisi "olla siellä" ja olla herkkiä puolisoamme kohtaan.

Välttääkö loputonta piikittelyä

4. Välttääkö loputonta piikittelyä. Älkää arvostelko liikaa toistenne vikoja. Muistakaa, ettei kukaan meistä ole täydellinen. Meillä kaikilla on pitkä matka tullaksemme niin Kristuksen kaltaisiksi kuin johtajamme ovat kehottaneet meitä tulemaan.

"Loputon piikittely" (kuten presidentti Kimball sitä kutsui) voi heikentää melkein minkä avioliiton tahansa ("*Marriage and Divorce*", *Brigham Young University 1976 Speeches of the Year* [Provo, Utah: University Publications, 1977], s. 148). Jokainen meistä on yleensä varsin hyvin selvillä heikkouksistaan, eikä meitä tarvitse usein muistuttaa. Harvat ovat tulleet paremmiksi jatkuvan arvostelun tai nalakutuksen tuloksena. Ellemme ole varovaisia, osa antamastamme *rakentavasta* arvostelusta voi itse asiassa olla *tuhoavaa*.

Toisinaan on parempi jättää joitakin asioita sanomatta. Sisar Lola Walters luki vasta naimisiin menetyään jostain lehdestä, että lujittaakseen avioliittoa

avioparin tulisi säännöllisesti kertoa suoraan tavoista, jotka heidän mielestään ovat ärsyttäviä. Hän kirjoitti:

"Meidän piti mainita viisi meitä ärsyttävää asiaa, ja minä aloitin. Kerroin hänelle, etten pitänyt hänen tavastaan syödä greippiä. Hän kuori sen ja söi sen kuin appelsiinin! Kukaan muu tuntemani ihminen ei syö greippiä sillä tavoin. Voiko tytön odottaa viettävän eliniän ja jopa ikuisuuden katsellen, kun hänen miehensä syö greippiä kuin appelsiinia?"

Kun lopetin viisi asiaani, tuli hänen vuoronsa kertoa asioista, joista hän ei pitänyt minussa. Hän sanoi: 'Totta puhuakseni en keksi mitään, mistä en pitäisi sinussa, kultaseni.'

Voi ei.

Käännyin nopeasti, sillä en tiennyt, miten voisin selittää ne kyyneleet, jotka täyttivät silmäni ja vierivät pitkin poskiani."

Sisar Walters sanoi lopuksi: "Aina kun kuulen, etteivät aviopuolisot sovi yhteen, mietin, kärsivätkö he greippisyndroomasta." ("*The Grapefruit Syndrome*," *Ensign*, huhtikuu 1993, s. 13.)

Niin, toisinaan on parempi jättää asioita sanomatta.

Jatkakaa seurusteluanne

5. Jatkakaa seurusteluanne. Järjestäkää aikaa yhteisille asioille – vain te kaksi. Niin tärkeää kuin onkin olla lasten kanssa perheenä, te tarvitsette kahdenkeskistä aikaa säännöllisesti joka viikko. Ajan järjestäminen auttaa lapsianne tietämään, että avioliittonne on mielestänne niin tärkeä, että teidän täytyy hoivata sitä. Se vaatii omistautumista, suunnittelua ja aikaa.

Sen ei tarvitse olla kallista. Tärkeintä on yhteinen aika.

Appeni oli kerran lähdössä lounaan jälkeen kotoa töihin pellolle, ja anoppini sanoi: "Albert, tule takaisin heti paikalla ja sano, että rakastat minua." Hän virnisti ja sanoi piloillaan: "Elsie, kun me menimme naimisiin, sanoin sinulle, että rakastan sinua. Ja jos tilanne joskus muuttuu, ilmoitan sinulle." On vaikeaa käyttää liikaa sanoja "rakastan sinua". Käyttäkää niitä päivittäin.

Pyytäkää alttiisti anteeksi

6. Pyytäkää alttiisti anteeksi. Niin vaikeaa kuin se onkin sanoa, olkaa alttiit sanomaan: "Pyydän anteeksi. Annathan anteeksi" – silloinkin kun ajatlette, ettette ole yksin syyppää. Niissä, jotka alttiisti tunnustavat omat erheensä ja loukkauksensa, kehittyy todellista rakkautta.

On tärkeää pystyä keskustelemaan ja ratkaisemaan erimielisyydet, kun niitä syntyy, mutta on hetkiä, jolloin on parasta "pitää tauko", sulkea suunsa. On hyvin tärkeää laskea kymmeneen tai jopa sataan. Ja toisinaan voi auttaa se, että annatte auringon laskea riitanne yli ja voitte aamulla levänneempinä ja rauhallisina päästä paremmin ratkaisuun.

Toisinaan kuulemme: "Me olemme olleet naimisissa viisikymmentä vuotta emmekä koskaan ole olleet eri mieltä." Jos se on kirjaimellisesti totta, niin toinen puoliso on toisen alistama tai niin kuin on sanottu, "on totuudelle vieras". Jokaisella älykkäällä avioparilla on erimielisyytensä. Haasteenamme on varmistaa, että osaamme ratkaista ne. Se on hyvän avioliiton tekemistä paremmaksi.

Eläkää varojenne mukaan

7. Oppikaa elämään varojenne mukaan. Jotkut vaikeimmista avioliiton haasteista johtuvat raha-asioista. "Amerikan lakimiesliitto – on todennut, että 89 prosenttia kaikista avioeroista johtuu rahasta johtuvista riidoista ja syytöksistä" (*Ensign*, heinäkuu 1975, s. 72). Olkaa halukkaat lykkäämään tai välttämään jotkut ostokset pysyäkseenne talousarvionne rajoissa. Maksakaa ensin kymmenyksenne ja välttäkää velkaa niin paljon kuin mahdollista. Muistakaa, että kun kulutatte pari sataa vähemmän kuukaudessa kuin ansaitsette, saatte onnea, ja jos kulutatte pari sataa enemmän kuin ansaitsette, saatte murhetta. On taitanut tulla aika ottaa esiin sakset ja luottokorttinne ja vanhin Hollandin sanojen mukaan, tehdä "plastiikkakirurginen toimenpide". (Ks. *Ensign*, kesäkuu 1986, s. 30.)

Jakakaa koti- ja perhetehtävät

8. Olkaa todellisia kumppaneita koti- ja perhetehtävissä. Älkää olko aviomiehiä, jotka odottavat, että heitä palvellaan, ja ajattelevat, että heidän tehtävänsä on hankkia elanto ja vaimo on yksin vastuussa kodista ja lastenhoidosta. Kodista ja perheestä huolehtiminen on enemmän kuin yhden puolison tehtävä.

Muistakaa, että olette tässä liitossa yhdessä. Barbara ja minä olemme huomanneet, että voimme sijata vuoteemme alle minuutissa ja niin se on sijattu koko päiväksi. Hän sanoo, että hän antaa minun tehdä sen, niin että voin tuntea oloni hyväksi koko päivän ajan. Siinä saattaa olla järkeä.

Varatkaa aikaa tutkia yhdessä pyhiä kirjoituksia ja noudattakaa tätä presidentti Kimballin luotettavaa neuvoa: "Kun aviomies ja -vaimo menevät usein yhdessä pyhään temppeliin, polvistuvat kotona yhdessä perheensä kanssa rukoukseen, kulkevat käsi kädessä hengellisiin kokouksiinsa, pitävät elämänsä täysin puhtaina – henkisesti ja fyysisesti – ja molemmat työskentelevät yhdessä Jumalan valtakunnan rakentamiseksi, niin onni on huipussaan" (*Marriage and Divorce* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976], s. 24).

Yhteenvetona:

- Muistakaa avioliittonne keskeinen tärkeys.
- Rukoilkaa sen menestymiseksi.
- Kuunnelkaa.
- Välttäkää loputonta piikittelyä.
- Jatkaa seurusteluanne.
- Pyytäkää alttiisti anteeksi.
- Oppikaa elämään varojenne mukaan.
- Olkaa todellisia kumppaneita koti- ja perhetehtävissä.

Todistan, että Jeesus on Kristus. Kolmantena päivänä hauta oli tyhjä ja "niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi" (1. Kor. 15:22). Siksi me voimme Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin sinetöimisvoimasta kiitollisina sanoa runoilijan tavoin: "ja kuolemamme jälkeen, jos Herra suo, näet rakkauteni kasvavan" (Elizabeth Barrett Browningin runo, Apuyhdistyksen henkilökohtainen opiskeluopas, 1988, "Tulkaa minun tyköni", s. 194).

Vanhin Christensenin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1995 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 64–66).

AVIOLIITON VAHVISTAMINEN USKON JA RUKOUKSEN AVULLA

6

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Päätä, mitä voit tehdä vahvistaaksesi uskoasi taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen.
- Järjestä joka päivä aikaa rukoilla yhdessä puolisosin kanssa.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosin kanssa.

LÖYDÄ ELÄMÄSTÄSI ILOA

Vanhin Richard G. Scott
kahdentoista apostolin koorumista

Vaihtelua pysyvyyden keskellä

Seisoin äskettäin kauniin Tyynenmeren saaren pohjoisrannalla katsellen auringonnousua merellä. Olin lumoutunut siitä säännöllisyydestä, jolla jättimäiset aallot kulkeutuivat eteenpäin ja viimein iskeytyivät rantaan. Se toi mieleeni Herran suunnitelman jatkuvuuden muuttumattomine, iankaikkisine lakeineen ja varmuuden pysyvistä oikeudenmukaisuudesta sekä armon lempeydestä, kun armo ansaitaan kuuliaisuudella. Huomasin, että jokainen aalto murtui eri kohdassa horisonttia ja kulkeutui omaa reittiään pitkin rantaan. Jotkut löivät yli kivien ja jättivät jälkeensä valkoisena kuohuvia puroja. Toiset iskeytyivät rantaan omalla, ainutlaatuisella tavallaan. Ne liukuivat pitkin kosteaa rantahietikkoo leikkisin vaahstoreunoin ja pyörteilivät ja kuplivat vetäytyessään.

Ajattelin sitä loputonta mahdollisuuksien kirjoa, jonka Herra on meille tarjonnut. Meillä on niin paljon vapautta, niin paljon mahdollisuuksia kehittää omaa ainutlaatuista persoonallisuuttamme ja lahjojamme, henkilökohtaisia muistojamme ja yksilöllisiä aikaansaannoksiamme. Koska en sillä kertaa saanut toista mahdollisuutta tarkkailla majesteettista merta, yritin kuvitella sen loistavan näkymän, jonka kirkas auringonpaiste myöhemmin tarjoaisi. Kun katselin hartaana tätä valtavaa näkymää, pilviin muodostui aukko; nousevan auringon kirkkaat säteet murtautuivat halki pilvien peittämän taivaan muuttaen kaiken loisteellaan, värillään ja elämällään. Tuntui kuin Herra olisi halunnut antaa ylimääräisen siunauksen, esikuvan Hänen opetustensa tuomasta valosta, joka tuo kirkkautta ja toivoa jokaiselle, jota se koskettaa.

Vuodatin kiittolisuuden kyneleitä sen ihmeellisen maailman vuoksi, jossa asumme, sen erityisen kauneuden vuoksi, josta taivaallinen Isämme antaa meidän vapaasti iloita, jos vain haluamme katsoa. Elämä on todella kaunis.

Arvostakaa elämän kauneutta

Varaatteko päivittäin aikaa huomataksenne kuinka kaunista elämäne voi olla? Milloin viimeksi katselitte auringonlaskua? Katoavat säteet, jotka suutelevat pilviä, puita, kukkuloita ja alavia maita hyvän yön merkiksi – joskus rauhaisasti, joskus taas muotojen ja värien ylenpalttisenä ryöppynä.

Entä sitten pilvettömän yön ihmeet, jolloin Herra paljastaa taivaidensa ihmeteot, tuikkivat tähdet ja kuunsäteet, jotta mielemme syttyisi Hänen suuruudesta ja kirkkaudesta?

Miten kiehtovaa onkaan katsoa, kun hedelmälliseen maaperään kylvetty siemen itää, kerää voimia ja esiin puhkeaa näennäisen mitätön itu. Kärsivällisesti se aloittaa kasvunsa ja luo oman muotonsa, jonka kehittymistä Herran asettama geneettinen koodi ohjaa. Hoidettuna siitä kasvaa sellainen kasvi, kuin siitä on määrä tulla: suloudella ja kauneudella kruunnattu lilja, tuoksuva piparminttu, persikkapuu, avokado tai kaunis kukka, jolla on oma muotonsa, värisävynsä ja tuoksunsa.

Milloin viimeksi katselitte pikkuruisen ruusunpun kehittymistä? Joka päivä se kehittää uutta ja vaikuttavaa muotoaan, ja lupaa aina kauniimpaa, kunnes siitä tulee majesteettinen ruusu.

Te olette jaloimpia Jumalan luomistöistä. Hänen tarkoituksensa on, että elämäne on säteilevän kaunistu huolimatta olosuhteistanne. Kun olette kiitollisia ja kuuliaisimpia, teistä voi tulla kaikkea sitä, mitä Jumala haluaa teidän olevan.

Ilo elämässä riippuu luottamisesta Jumalaan

Suru, pettymys ja vakavat haasteet ovat *tapahtumia* elämässä, ei itse elämä. En väheksy sitä, miten vaikeita jotkut näistä tapahtumista ovat. Ne voivat kestää pitkänkin aikaa, mutta niistä ei saisi tulla määräävä tekijä kaikessa, mitä teette. Herra innoitti Lehiä julistamaan tämän perustotuuden: "Ihmiset ovat, jotta heillä olisi ilo."¹ Tämä on ehdollinen lause: "jotta heillä olisi ilo". Herralle se ei tarkoita ehdollista lausetta. Hän on tarkoittanut, että jokainen meistä löytää ilon. Kun noudatatte käskyjä, uskotte Mestariin ja teette täällä maan päällä sen, mikä on tarpeen tehdä, jotta teillä olisi ilo, niin lause ei ole teille ehdollinen.

Teidän elämänne onni riippuu uskostanne taivaalliseen Isään ja Hänen pyhään Poikaansa sekä omasta vakuuttuneisuudestanne siitä, että Heidän onnensuunnitelmansa voi todellakin tuoda teille iloa. Heidän oppinsa tutkiminen auttaa teitä nauttimaan tämän maapallon kauneudesta ja rikastaa suhdettanne muihin ihmisiin. Se johtaa teidät niihin lohdullisiin ja vahvistaviin kokemuksiin, joita saatte ollessanne rukouksen välityksellä yhteydessä taivaalliseen Isääne ja Hänen vastatessa rukouksiinne.

Mittasuhteet ja kärsivällisyys

Pieni kivi, jota pidetään aivan silmän edessä, vaikuttaa jättimäiseltä esteeltä. Kun se heitetään maahan, se asettuu oikeisiin mittasuhteisiin. Aivan samalla tavalla elämämme koettelemuksia tai vaikeuksia pitäisi tarkastella pyhien kirjoitusten opin tarjoamasta näkökulmasta. Muutoin ne saattavat helposti hämärtää näköalamme, imeä voimamme ja riistää meiltä sen ilon ja kauneuden, jonka Herra on meille tarkoittanut täällä maan päällä. Jotkut ihmiset ovat kuin kiviä, jotka on heitetty vaikeuksien mereen. Vaikeudet hukuttavat heidät. Olkaa korkkeja. Kun uppoatte vaikeuksiin, taistelkaa itsenne vapaiksi, jotta voitte ponnahtaa pintaan ja palvella taas iloisin mielin.

Olette täällä maan päällä jumalallista tarkoitusta varten. Se ei tarkoita loputonta viihtymistä tai jatkuvan mielihyvän etsimistä. Te olette täällä koeteltavina, osoittautuaksenne kelpoiksi saamaan ne lisäsiunaukset, jotka Jumala on varannut teitä varten.² Te tarvitsette kärsivällisyyden karaisevaa kokemusta.³ Jotkut siunaukset annetaan tämän elämän aikana, toiset vasta verhon tuolla puolen.

Herra on hyvin kiinnostunut henkilökohtaisesta kasvustanne ja kehityksestänne. Tuo edistyminen kiihtyy, kun sallitte auliisti Hänen johtaa teitä jokaisessa kohtaamassanne kasvukokemuksessa, vaikka kokemus ei alussa miellyttäisikään teitä. Kun luotate Herraan, kun olette halukkaita keskittämään mielenne sekä sydämenne Hänen tahtonsa ja kun pyy-

dätte Henkeä johtamaan teitä tekemään Hänen tahtonsa, voitte olla varmoja siitä, että koette suurinta mahdollista onnea elämänne aikana ja saavutatte kuolevaisuuden antoisimmat kokemukset. Jos teillä on epäilyksiä kaikesta, mitä teitä pyydetään tekemään, ja itsepäisesti vastustatte jokaista epämiellyttävää haastetta, vaikeutatte Herran mahdollisuuksia siunata teitä.⁴

Valinnanvapauttanne, oikeuttanne tehdä valintoja, ei ole annettu sen vuoksi, että saisitte sen, mitä haluatte. Tämä jumalallinen lahja on annettu sen vuoksi, että valitsisitte sen, mitä taivaallisella Isällä on teitä varten varattuna. Siten Hän voi johtaa teitä, jotta teistä voisi tulla sellaisia, kuin Hän haluaa teidän olevan.⁵ Tuo polku johtaa ihanaan iloon ja onneen.

Iloitkaa vastustuksen keskellä

Oppikaa innoittavilta ihmisiltä, jotka elävät rauhassa haasteidensa kanssa ja iloitsevat vastustuksen keskellä. Eräs ihastuttava nainen, jolla oli nopeasti etenevä kuolemaan johtava sairaus, löysi määrätietoisesti iloa elämästä. Hän ymmärsi onnensuunnitelman, hän oli saanut temppelitoimitukset ja teki parhaansa ollakseen luvattujen siunausten arvoinen. Hänen päiväkirjassaan lukee:

"On kaunis syyspäivä. Kävin hakemassa postin ja istuin keinuun. Olin niin iloinen ja tyytyväinen lämpimässä auringonpaisteessa luonnon tuoksussa ihanasti ja puiden ympäröidessä minua. Istuin vain ja ylistin sitä, että olen vielä elossa tämän kauniin maan päällä. – – Herra on niin hyvä minulle. Miten kiitänkään Häntä siitä, että olen vielä täällä ja että minusta tuntuu hyvältä. Olen niiiiiin onnellinen, että haluaisin vain huutaa ilosta ja tanssia tämän kauniin talon läpi auringon paistaessa sisään suurista ikkunoista. Minusta on ihanaa olla elossa."

Eräs uskollinen äiti, joka taisteli rohkeasti heikentävää sairautta vastaan, käytti lukemattomia työntäyteisiä tunteja viimeistelläkseen suuren, haastavan kirjontataideteoksen. Se oli lahja erälle pariskunnalle, jolla oli koettelemuksia. Teos on pariskunnalle mittaamattoman arvokas aarre, jatkuva muistuttaja vastoinkäymisten kohdatessa osoitetun päättäväsyyden hedelmistä. Se on toivon kestävä viesti, joka on sidottu puhtaan rakkauden ja halukkaasti annettun uhrin sitein.

Löytäkää iloa siitä, mitä teillä on

Lapset opettavat meitä löytämään iloa jopa kaikkein haasteellisimmissa olosuhteissa. Lapset eivät ole vielä oppineet masentumaan keskittämällä huomiotaan siihen, mitä heillä ei ole. He iloitsevat siitä, mitä heillä on käytettävissään. Muistan pienen pojan, joka leikki joen rannalla. Hän oli sitonut sii-

manpätkän kumpaankin päähän käytetyn juomatölkkin. Hän heitti toisen tölkin oksan yli ja täytti sen sitten vedellä. Hän veti toisesta tölkistä, päästi sen sitten irti ja niin vedellä täytetyn tölkin paino veti tyhjän tölkin ylös. Hän nauroi ja tanssi innosta.

Yksinkertaiset, iloa tuottavat kokemukset ympäröivät meitä. Ne voivat palvella varaventiileinä, jotka vähentävät jännitystä ja kohottavat henkeä. Älkää kiinnittäkö huomiottaanne siihen, mitä teillä ei ole tai minkä olette menettäneet. Herra on luvannut, että uskolliset saavat omistaa kaiken minkä Hänkin. Teiltä saattaa väliaikaisesti puuttua jotain täällä maan päällä, mutta seuraavassa elämässä, jos osoittaudutte kelvollisiksi elämällä uskollisesti, täyteys tulee olemaan siunauksenne.

Löytäkää korvaavia siunauksia elämästänne silloin, kun Herra viisautessaan pidättää teiltä jotain, jota kovasti haluatte. Hän terävöittää sokeiden ja kuulovammaisten muut aistit. Hän antaa sairaille kärsivällisyyttä, kykyä ymmärtää ja ylimääräistä kykyä arvostaa toisten ystävällisyyttä. Menettäessämme jonkun meille rakkaan Hän vahvistaa rakkauden siteitä, elävöittää muistoja ja sytyttää toivon tulevasta kohtamisesta. Tulette löytämään korvaavia siunauksia, kun hyväksytte auliisti Herran tahdon ja harjoitate uskoa Häneen.⁶

Kärsimyksissä olevalle Alman kansalle Herra sanoi:

"Minä kevennän myös kuormat – – niin että te ette edes tunne niitä selässänne – –, ja tämän minä teen, että te myöhemmin olisitte minun todistajinani, ja että te varmasti tietäisitte, että minä, Herra Jumala, katson kansani puoleen sen kärsimysten hetkellä.

Ja – – kuormat kevenivät; Herra voimisti heitä, niin että he jaksoivat vaivatta kantaa kuormansa, ja he alistuivat mielellään ja kärsivällisesti kaikessa Herran tahtoon."⁷

Luovuus auttaa nauttimaan elämästä

Yrittäkää olla luovia, sillä se tuo ilon. Sen jälkeen, kun sisar Camilla Kimballin, Amelia McConkien ja Helen Richardsin miehet oli kutsuttu taivaalliseen kotiinsa, nämä sisaret opettelivat maalaamaan. Sen lisäksi, että he jättivät perinnöksi taidettaan, he eivät myöskään koskaan katso auringonlaskua, kasvoja tai puuta samalla tavalla kuin aikaisemmin. He voivat nyt havaita aivan pieniä värin vivahteita ja muodon yksityiskohtia sekä iloita ympärillään olevasta runsaasta kauneudesta.

Valitkaa esimerkiksi musiikki, tanssi, kuvanveisto tai runous. Luovuus auttaa teitä iloitsemaan elämää. Se herättää kiittollisuuden hengen. Se kehittää pillevää kykyä, terävöittää ymmärrystä, kykyä toimia ja löytää tarkoituksen elämään. Se karkottaa

yksinäisyyden ja sydänsurun. Se auttaa uusiutumaan, sytyttää innostuksen ja antaa intoa elämään.

Palveleminen: Avain onneen

Muiden antaumuksellinen palveleminen on avain kestäväan onneen. Presidentti Kimball on sanonut: "Jumala huomaa meidät, ja Hän varjelee meitä. Mutta Hän tyydyttää meidän tarpeemme tavallisesti toisen kuolevaisen kautta. Siksi on tärkeätä, että me palvelemme toisiamme."⁸

Tiedän erään naisen, joka oli riemukkaan onnellinen. Joka aamu hänellä oli tapana pyytää taivaallista Isää johdattamaan hänet jonkun sellaisen luokse, jota hän voisi auttaa. Tuohon vilpittömään rukoukseen vastattiin yhä uudestaan. Monien kuormat kevenivät ja heidän elämänsä kirkastui. Tätä sisarta siunattiin jatkuvasti sen vuoksi, että hän toimi Herran välikappaleena.

Vaikeudet voidaan kääntää mahdollisuuksiksi

Tiedän, että Herra voi kääntää mahdollisuuksiksi kaikki elämän vaikeudet, jopa ne, jotka olemme itse aiheuttaneet laiminlyöntiemme tai jopa syntiemme seurauksena. Niistä voi muodostua tikkaat, jotka johtavat ylöspäin.⁹ En suinkaan suosittelen syntiä tilaisuutena kasvaa. Se on kivuliasta, vaikeaa ja niin täysin tarpeetonta. On paljon viisaampaa ja niin paljon helpompaa edistyä vanhurskaudessa. Mutta oikean parannuksenteon kautta, uskon kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen ja kuuliaisuuden kautta Hänen käskyilleen, jopa synnin aikaansaama pettymys voidaan kääntää paluiksi onneen.

Tehkää luettelo niistä asioista, joita voitte tehdä ollaksenne onnellisia. Esimerkiksi:

- * Pohdi pyhiä kirjoituksia ymmärtääksesi Jumalan onnensuunnitelman.
- * Rukoile uskoen Jeesukseen Kristukseen.
- * Rakasta ja palvele muita
- * Ota vastaan temppeletoimitukset. Palaa temppeliin siunataksesi muita.
- * Kuuntele profeettaa ja elä hänen ohjeidensa mukaan.
- * Ole kiitollinen siitä, mitä sinulla on.
- * Hymyile enemmän.

Luettelonne sisältää avaimet tyytyväisyyteen ja iloon.

Haasteet ovat väliaikaisia, mutta onni on ikuista

Eräs tunnettu brasilialainen laulu toistaa valheen, jonka monet uskovat: Murhe ei koskaan pääty. Onni päättyy. Todistan, että uskomalla Vapahtajaan ja oleamalla kuuliainen Hänen opetuksilleen onni ei koskaan pääty, mutta murhe päättyy.

Vaikka te tai joku, joka on teille rakas, kohtaisitte miten suuria vaikeuksia tahansa, ne eivät saa ruveta hallitsemaan elämääne eikä niistä saa tulla huomi-
onne keskipistettä. Haasteet ovat mahdollisuuksia kasvaa, väliaikaisia näytelmäkohtauksia, jotka esite-
tään miellyttävän elämän taustalla. Älkää salliko minkään yksittäisen tapahtuman ottaa teitä niin val-
toihinsa, ettette voi ajatella mitään muuta tai huo-
lehtia itsestänne tai niistä, jotka ovat teistä riippu-
vaisia. Muistakaa, että samoin kuin ruumiin paran-
tuminen, joidenkin hengellisten ja tunnepohjaisten
vaikeuksien parantuminen kestää aikansa.

Herra on sanonut: "Ole kärsivällinen ahdistuksissa, sillä niitä sinulla tulee olemaan paljon; mutta kestä ne, sillä katso, minä olen sinun kanssasi päiviesi loppuun asti."¹⁰ Jos olette kärsivälliset, tulette ymmärtämään, mitä lause "minä olen sinun kanssasi" tarkoittaa. Jumalan rakkaus aikaansaa rauhaa ja iloa.

Uskonne Jeesukseen Kristukseen antaa elämälle kestäväen tarkoituksen. Muistakaa, että olette matkalla korotukseen. Joskus teillä on kokemuksia, jotka

tuottavat onnea enemmän kuin jotkut toiset kokemukset, mutta Herralla on tarkoitus kaikkeen.¹¹

Vapahtajan todistajana kehotan teitä antamaan anteeksi kaikille, joiden uskotte loukanneen teitä. Jos olette rikkoneet, tehkää parannus, jotta Mestari voi parantaa teidät.

Kiittäkää taivaallista Isäänne ja Hänen rakasta Poikaansa onnensuunnitelmasta ja niistä evankeliumin periaatteista, joihin se perustuu. Olkaa kiitollisia niistä liitoista ja toimituksista, jotka he ovat antaneet. Todistan vakaasti, että niissä on voima kruunata elämänne rauhalla ja ilolla sekä antaa elämälle tarkoitus. Tulette oppimaan, että murhe ja pettymys ovat väliaikaisia. Jeesuksen Kristuksen ansiosta onni kestää iankaikkisesta iankaikkiseen. Lausun vakaasti todistukseni siitä, että Hän elää ja rakastaa teitä sekä auttaa teitä.

Vanhin Scottin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1996 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 25–27).

VIITTEET

1. 2. Ne. 2:25.
2. Ks. KH Aabr. 3:25.
3. Ks. Moosia 3:19.
4. Ks. 1. Ne. 3:7.
5. Ks. LK 58:26–32.
6. Ks. Orson F. Whitney, Spencer W. Kimballin lainaamana, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
7. Moosia 24:14–15.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), s. 252. Ks. myös *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 9.
9. Ks. Jes. 40:31.
10. LK 24:8.
11. Ks. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi* (Helsinki: MAP-kirkko, 1980), s. 168.

ANTEEKSIANNON PARANTAVA VOIMA

7

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Tutki esimerkkejä anteeksiannosta seuraavista pyhien kirjoitusten kohdista: Luuk. 23:33–34; Ap. t. 7:58–60; 1. Ne. 7:8–21.
- Päätä olla anteeksiantavampi ja kelvollisempi saamaan anteeksiantoa toisilta.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisoisi kanssa.

"TEILTÄ VAADITAAN, ETTÄ TE ANNATTE ANTEEKSI"

Presidentti Gordon B. Hinckley
ensimmäisestä presidenttikunnasta

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ydin on anteeksiantamuksen henki ja rakkaus ja myötätunto niitä kohtaan, jotka ovat kohdelleet meitä väärin. Me kaikki tarvitsemme sitä henkeä. Koko maailma tarvitsee sitä. Herra opetti sitä. Hän oli esimerkkinä siitä toisin kuin kukaan muu.

Hetkellä, jona Hän kärsi Golgatan ristillä, edessään halpamaiset ja inhottavat syyttäjät, jotka olivat tuoneet Hänet sinne kauhistuttavaa ristiinnaulitsemista varten, Hän huusi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät" (Luuk. 23:34).

Ketään meistä ei pyydetä antamaan anteeksi näin auliisti, mutta meillä kaikilla on Jumalan antama velvollisuus osoittaa anteeksiantamusta ja laupeutta. Herra on julistanut ilmoituksen sanoin: "Opetuslapseni menneinä päivinä etsivät syyt toinen toistaan vastaan eivätkä antaneet toisilleen anteeksi sydämessään; ja tämän pahan tähden he saivat kokea ahdistusta ja ankaraa kuritusta.

Sen tähden minä sanon teille, että teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne, sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, on tuomittu Herran edessä, sillä hänen päällensä jää suurempi synti.

Minä, Herra, annan anteeksi kenelle minä tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että te annatte anteeksi kaikille ihmisille.

Ja teidän tulee sanoa sydämessänne: Jumala tuomitkoon minun ja sinun välillä ja maksakoon sinulle tekojesi mukaan." (LK 64:8–11.)

Kuinka suuresti meidän onkaan tarpeen noudattaa tätä Jumalan ilmoittamaa periaatetta ja siihen liittyvää parannuksen periaatetta! Me näemme sen puutteen ihmisten kodeissa, joissa pienet väärinkäsitysten kukkulat kasvavat suuriksi riitojen vuoriksi. Me näemme sitä naapureiden kesken, kun vähäpätöiset erimielisyydet johtavat loputtomaan katkeruuteen. Me näemme sitä liikekumppaneiden välillä heidän riidellessään ja kieltäytyessään sovittelimesta ja antamasta anteeksi. Useimmissa tapauksissa neuvottelunhalu ja rauhallinen keskustelu voisivat ratkaista asian kaikkien siunaukseksi. Sen sijaan he kuluttavat päivänsä kantaen kaunaa ja hautoen kosta.

Ensimmäisenä vuonna kirkon perustamisen jälkeen, kun profeetta Joseph Smith toistuvasti vangittiin ja tuomittiin niiden ihmisten värien syytösten perusteella, jotka pyrkivät vahingoittamaan häntä, Herra sanoi profeetalle ilmoituksessa: "Ja sen, joka haastaa sinut oikeuteen, oikeus kiroaa" (LK 24:17). Olen nähnyt näin tapahtuvan meidän ajanamme erälle niistä, jotka ovat kostonhaluisina hautoneet kaunaansa. Ei edes niillä, joiden kanta on voittanut, tunnu olevan juuri mitään mielenrauhaa. Vaikka he ehkä ovatkin voittaneet rahallisesti, he ovat menettäneet jotakin paljon kallisarvoisempaa.

Välttää katkeruutta

Ranskalainen kirjailija Guy de Maupassant kertoo Hauchecome-nimisestä talonpojasta, joka markkina-päivänä tuli kylään. Kun hän käveli toriaukiolla, hänen silmiinsä osui nupukiveyksellä oleva narunpätkä. Hän kumartui ja pani narun taskuunsa. Tämän huomasi kylän satulaseppä, jonka kanssa talonpojalla aikaisemmin oli ollut riitaa.

Myöhemmin päivällä ilmoitettiin rahakukkaron katoamisesta. Hauchecome pidätettiin satulaseppän

ilmiannon perusteella, ja hänet vietiin pormestarin eteen. Talonpoika vakuutti syyttömyyttään näyttäen löytämänsä narunpätäkää. Mutta häntä ei uskottu ja hänelle naurettiin. Seuraavana päivänä rahakukkaro löytyi, ja Hauchecome vapautettiin kaikista syytteistä. Mutta ärtyneenä väärin syytösten aiheuttamista kärsimyksistä hän katkeroitui eikä antanut asian unohtua.

Haluttomana antamaan anteeksi ja unohtamaan hän tuskin ajatteli enää mitään muuta ja hän puhui siitä alinomaa. Hän laiminlöi maatilansa. Meni hän minne tahansa, hän kertoi jokaiselle kohtaamalleen ihmiselle kärsimästään epäoikeudenmukaisuudesta. Yötä päivää hän hautoi sitä mielessään. Saamatta rauhaa kärsimänsä vääryyden tähden hän sairastui vakavasti ja kuoli. Kuolinkamppailunsa houreissa hän toisti jatkuvasti: "Narunpätkä, narunpätkä." (*The Works of Guy de Maupassant* [Roslyn, New York: Black's Reader Service], s. 34–38)

Tämä tarina voitaisiin meidän aikanamme kertoa yhä uudestaan sijoittamalla siihen erilaisia ihmisiä ja olosuhteita. Miten vaikeata meidän onkaan antaa anteeksi niille, jotka ovat tehneet meille vääryyttä. Meillä kaikilla on taipumus hautoa mielessämme meille tehtyä pahaa. Ja tämä hautominen synnyttää jäytävän ja tuhoisan vamman. Tarvitaanko meidän aikanamme mitään hyvettä kipeämmin kuin anteeksiantamista ja unohtamista? On ihmisiä, jotka pitävät sitä heikkouden osoituksena. Onko se sitä? Olen sitä mieltä, ettei tarvita sen enempää voimia kuin hengenlahjojakaan siihen, että hautoo vihaa kärsimistään vääryyksistä, elää kostonhaluisena, että tuhlaa kykynsä suunnitellessaan hyvityksen saamista. Me emme saa rauhaa kantamalla kaunaa. Me emme tule onnelliseksi, jos elämme odottaen päivää, jolloin saamme kostaa.

Paavali puhuu "heikoista ja surkeista alkuvoimista" elämässämme (ks. Gal. 4:9). Onko mikään heikompa tai köyhempää kuin se, että kuluttaa elämänsä loputtomassa katkerien ajatusten kehässä ja suunnitelmissa niiden varalle, jotka ovat meitä loukanneet?

Joseph F. Smith johti kirkkoa aikana, jolloin myöhempien aikojen pyhiä kohtaan osoitettiin suurta katkeruutta. Hän joutui halpamaisten syytösten kohteeksi, ja häntä arvostelivat jatkuvasti jopa oman paikkakunnan sanomalehtimiehet. Hänet tehtiin naurunalaiseksi ja hänestä piirrettiin pilakuvia. Kuunnelkaa, miten hän kehotti suhtautumaan niihin, jotka tekivät hänestä pilaa: "Jättäkää heidät rauhaan. Antakaa heidän olla. Antakaa heille haluamansa puhevapaus. Antakaa heidän esittää oma kantansa ja kirjoittaa oma tuomionsa." (Ks. *Evankeliumin oppi* [Helsinki: MAP-kirkko, 1980], s. 325.) Ja sitten hän

anteeksiantamuksen ja unohtamisen henkeä osoittaen jatkoi suurta ja myönteistä tehtävänsä johtaa kirkkoa kohti uutta kasvua ja huomattavia saavutuksia. Hänen kuolemansa aikoihin monet häntä pilkanneet kirjoittivat hänestä ylistäviä kiitoksia.

Muistan, kuinka kuuntelin pitkään pöytäni toisella puolella istuvaa pariskuntaa. Heidän välillään vallitsi katkeruus. Tiedän, että heidän rakkautensa oli aikoinaan ollut syvää ja todellista. Mutta he olivat kumpikin ottaneet tavakseen puhua toistensa virheistä. Haluttomina antamaan anteeksi sellaiset virheet, joita me kaikki teemme, ja haluttomina unohtamaan ja elämään niiden yläpuolella pitkämielisinä he olivat arvostelleet toisiaan, kunnes heidän kerran tuntemansa rakkaus oli tukahtunut. Se oli muuttunut tuhaksi ja päättynyt avioeroon. Nyt on jäljellä vain yksinäisyys ja syytteleminen. Olen varma siitä, että jos heissä olisi ollut hiukankin parannusta ja anteeksiantamusta, he olisivat vieläkin yhdessä ja nauttisivat siitä kumppanuudesta, joka niin runsaasti oli siunannut heidän aikaisempia vuosiaan.

Rauha anteeksiantamuksen kautta

Jos on niitä, jotka sydämessään hautovat vihamielisyyden myrkyä jotakuta kohtaan, niin vetoan teihin, että pyytäisitte Herralta voimaa antaa anteeksi. Tämän halun ilmaiseminen on olennaista parannuksenne. Se ei ehkä ole helppoa eikä tapahdu nopeasti. Mutta jos vilpittömästi etsitte sitä ja vaalitte sitä, se *tapahtuu*. Ja vaikka se, jolle olette antaneet anteeksi, jatkuvasti vainoaa ja uhkailee teitä, te tiedätte tehneenne parhaanne sovinnon aikaansaamiseksi. Silloin saatte sydämeenne rauhan, joka on muutoin saavuttamaton. Silloin teillä on Hänen rauhansa, joka sanoi:

"Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi.

Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne." (Matt. 6:14–15.)

Tuhlaajapoika

Kaikesta lukemastani kirjallisuudesta en tunne kauniimpaa kertomusta kuin se, joka on Luukkaan evankeliumin luvussa 15. Se on kertomus parannusta tekevästä pojasta ja hänen anteeksiantavasta isästään. Se on kertomus pojasta, joka tuhlassi perintönsä eläen kevytmielisesti isänsä neuvot hyläten, halveksien niitä, jotka rakastivat häntä. Kun hän oli tuhannut kaiken, hän oli nälissään ja vailla ystäviä, ja kun hän "meni itseensä" (Luuk. 15:17), hän palasi isänsä luo, joka poikansa kaukaa nähtyään "juoksi

poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä" (Luuk. 15:20).

Pyydän teitä lukemaan tämän kertomuksen. Jokaisen isän ja äidin pitäisi lukea se yhä uudelleen. Se on riittävän suuri käsittääkseen jokaisen kodin. Se on niin suuri, että se käsittää koko ihmiskunnan, sillä emmekö me kaikki ole tuhlaajapoikia ja -tyttäriä, joiden on tehtävä parannus ja päästävä osallisiksi taivaallisen Isämme anteeksiantavasta armosta ja sitten noudatettava Hänen esimerkkiään?

Hänen rakas Poikansa, meidän Vapahtajamme, tarjoaa meille anteeksiantonsa ja armonsa, mutta niin tehdessään Hän vaatii parannusta. Totisesta ja jalomielisestä anteeksiantamuksen hengestä tulee osoitus tästä vaaditusta parannuksesta. Herra sanoi – ja minä lainaan profeetta Joseph Smithille annettua ilmoitusta:

"Sen tähden minä käsken sinua tekemään parannuksen. Tee parannus, etten löisi sinua suuni sauvala ja vihallani ja kiivaudellani ja etteivät kärsimyksesi olisi ankarat, et tiedä, kuinka ankarat, et tiedä, kuinka läpituokevat, et tiedä, kuinka sietämättömät.

Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, että heidän ei tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen,

mutta elleivät he tee parannusta, heidän on kärsittävä niin kuin minä kärsin.

Ja tämä kärsimys sai minut, Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta jokaisesta huokosestani ja kärsimään sekä ruumiissani että hengessäni – –

Opi minusta ja kuuntele minun sanojani; vaella Henkeni nöyryydessä, niin sinulla on oleva rauha minussa." (LK 19:15–18, 23.)

Sellainen on käsky ja sellaisen lupauksen on antanut Hän, joka suuressa esimerkiksi antamassaan rukouksessa anoi: "Isä – – anna meille velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa" (Matt. 6:9, 12).

"Sitokaamme haavat"

Kuinka kauniita sanoja lausuikaan Abraham Lincoln onnettoman sisällissodan jälkeen: "Tuntematta kaunaa ketään kohtaan, tuntien rakkautta kaikkia kohtaan – – sitokaamme haavat" (julkaisussa John Bartlett, *Familiar Quotations* [Boston: Little, Brown & Co., 1968], s. 640).

Veljeni ja sisareni, sitokaamme haavat – ne monet haavat, joita ovat aiheuttaneet purevat sanat, itse-pintainen kauna ja viekkaat kostosuunnitelmat päästä tasoihin meitä loukanneiden kanssa. Meissä kaikissa on hieman tällaista kostonhenkeä. Onneksi meillä kaikilla on voimaa nousta sen yläpuolelle, jos pukeudumme "rakkauden siteeseen kuin viittaaan, mikä on täydellisyyden ja rauhan side". (LK 88:125.)

"Erehtyminen on inhimillistä, anteeksiantaminen jumalallista" (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*, osa 2, s. 1711). Vanhojen vammojen aiheuttaman kivun muisteleminen ei tuo rauhaa. Rauha on vain parannuksenteossa ja anteeksiantamisessa. Se on Kristuksen suloista rauhaa, Hänen, joka sanoi: "Autuaita rauhantekijät, he saavat Jumalan lapsen nimen" (Matt. 5:9).

Valkeus, marraskuu 1991, s. 3–6.

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Tee luettelo äskettäin ostamistasi tavaroista. Kirjoita kirjain *T* kunkin sellaisen tavaran kohdalle, jota tarvitsit. Kirjoita kirjain *H* kunkin sellaisen tavaran kohdalle, jonka halusit, mutta jota et tarvinnut. Käytä tätä luetteloa arvioidessasi kulutustapojasi. Jos käytät liian paljon rahaa tavaroihin, jotka eivät ole tarpeellisia, harkitse tapoja käyttää rahojasi viisaammin.
- Suunnittele puolisisi kanssa talousarvio tulevalle ajanjaksolle – ehkä viikoksi tai kahdeksi. Voitte käyttää sivun 31 esimerkkiä apuna. Pyrkikää yhdessä elämään tehdyn talousarvion mukaan.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisisi kanssa.

PYSYVYYTTÄ MUUTOKSEN KESKELLÄ

Presidentti N. Eldon Tanner
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Haluaisin tänään esittää teille ajatuksiani niistä pysyvistä ja perustavaa laatua olevista periaatteista, joita noudattamalla saamme taloudellista turvallisuutta ja mielenrauhaa *kaikissa* talousasioihin liittyvissä tilanteissa.

"Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa"

Ensiksi haluan luoda pohjan ja taustan, joiden puitteissa näitä taloudellisia periaatteita on noudatettava.

Muuan lapsenlapsistani sanoi minulle tässä eräänä päivänä: "Olen tarkkaillut sinua ja muita menestyksekkäitä miehiä ja olen päättänyt, että haluan menestyä elämässäni. Haluan haastatella mahdollisimman monia menestyviä ihmisiä saadakseni selville, minkä vuoksi he ovat menestyneet. Niinpä kysyisinkin sinulta, isoisä, mikä sinun kokemuksesi perusteella on tärkein tekijä menestyksessä."

Kerroin hänelle, että Herra ilmaisi mielestäni tärkeimmän menestymisen salaisuuden sanoessaan: "– etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin." (Matt. 6:33.)

Jotkut väittävät sellaisten ihmisten menestyvän, jotka *eivät* etsi ensin Jumalan valtakuntaa. Tämä on totta. Mutta Herra ei lupaa meille pelkkää aineellista vaurautta, jos me etsimme ensin Hänen valtakun-

taansa. Tiedän tämän kokemuksen perusteella. Henrik Ibsen sanoi: "Raha voi olla monen asian ulkokuori, mutta se ei ole sen ydin. Se tuo sinulle ruokaa, mutta ei ruokahalua; lääkkeitä, mutta ei terveyttä; tuttavuuksia, mutta ei ystäviä; palvelijoita, mutta ei uskollisuutta; ilon päiviä, mutta ei rauhaa tai onnea." (Julkaisussa *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life*, 1968, s. 88.)

Aineelliset siunaukset ovat osa evankeliumia, jos ne hankitaan oikealla tavalla ja oikeaan tarkoitukseen. Muistan presidentti Hugh B. Brownin erään kokemuksen. Nuorena sotilana ensimmäisessä maailmansodassa hän oli käymässä ikääntyneen ystävänsä luona sairaalassa. Tämä ystävä oli monimiljonääri, joka kahdeksankymmenen vuoden iässä oli kuoleman kynnyksellä. Ei hänen entinen vaimonsa eivätkä hänen viisi lastaan olleet välittäneet tulla häntä katsomaan sairaalaan. Kun presidentti Brown ajatteli sitä, mitä "hänen ystävänsä oli kadottanut ja mitä raha ei voinut ostaa ja kun hän huomasi miehen onnettoman tilanteen ja hänen kurjuutensa määrän", hän kysyi ystävältään, miten hän haluaisi muuttaa elämänsä suuntaa, jos hänen täytyisi elää elämänsä uudelleen.

Vanhus, joka kuoli muutamia päiviä myöhemmin, sanoi: "Kun ajattelen elämäni, tärkein ja arvokkain asia, minkä olisin voinut saada mutta jonka kadotin miljoonia kootessani, oli se *yksinkertainen usko Jumalaan ja sielun kuolemattomuuteen, joka äidilläni oli*."

– Kysyit minulta, mikä on arvokkainta elämässä. Pystyn vastaamaan sinulle parhaiten runoilijan sanoin." Hän pyysi presidentti Brownia ottamaan

esiin hänen salkustaan pienen kirjan, josta hän luki runon 'Muukalainen'.

En enää uskosta tiedä jonka äidiltä oppia sain
En Jumalaansa tunne joka pyyntönsä kuuli ain
En mistään lohtua saa jonka rukous kerran soi
En lievitystä löydä jonka isälle tuoni toi
Kun maailman kutsun kuulin jätin kaiken ja seurasin
En huomannut että silloin Hänen kädestään erkanin
En arvannut huumassani että maine on turhuutta vain
Oli myöhäistä kohdallani kun totuuden nähdä sain
Koko pitkän elämäni minä harhaa tavoitin
Sillä toiveiden täytyessä vain tyhjyyttä korjasin
Oli paljon taisteluita ja paljon kuulla sain
Mutta *kaiken* luovuttaisin jos löytäisin *uskon* vain
Tään maineen ja onnen ja ilon sen kaiken antaisin pois
Jos äitini uskon saisin mi mullekin rauhan tois.

Se oli kirkossa syntyneen mutta siitä vieraantuneen kuolevan miehen todistus. Se oli yksinäisen, murtuneen miehen hätähuuto – hänellä olisi voinut olla kaikkea, mitä rahalla saa, mutta hän oli menettänyt tärkeimmän, mitä elämä voi tarjota, voidakseen koota maailman hyvää." (*Continuing the Quest*, 1961, s. 32–35, kursivointi lisätty.)

Mormonin Kirjassa profeetta Jaakob antaa hyviä neuvoja tästä asiasta:

"Mutta ennen rikkauten tavoittelua etsikää Jumalan valtakuntaa.

Ja saatuanne toivon Kristuksessa te saatte rikkauksia, *jos niitä tavoittelette*; ja te tavoittelette niitä voidaksenne tehdä hyvää – vaatettaaksenne alastomia, ruokkiaksenne nälkäisiä, vapauttaaksenne vankeja ja auttaaksenne sairaita ja raskautettuja." (MK Jaak. 2:18–19, kursivointi lisätty.)

Tämä on lähtökohta: Meidän on ensin etsittävä valtakuntaa, työskenneltävä ja suunniteltava ja käytettävä voimavarojamme viisaasti; suunniteltava tulevaisuutta varten ja käytettävä siunauksena saamaamme varallisuutta valtakunnan rakentamiseksi. Kun oppaanamme on tämä iankaikkinen periaate ja kun me rakennamme tälle vankalle perustukselle, me voimme turvallisesti mielin hoitaa päivittäisiä tehtäviämme ja elämäntyötämme, jonka tulee olla huolella suunniteltu ja tehty.

Tämän pohjalta haluaisin selvittää viittä taloudellisen pysyvyyden periaatetta.

Maksa rehelliset kymmenykset

Ensimmäinen periaate: Maksa rehelliset kymmenykset. Olen usein pohtinut sitä, tajuammeko me, että kymmenysten maksaminen ei ole lahjan antamista

Herralta tai kirkolle. Se on vain velan maksamista Herralle. Herra on kaikkien siunaustemme, elämämme mekin alkulähde.

Kymmenysten maksaminen on käsky, johon liittyy lupaus. Jos noudatamme tätä käskyä, meille luvataan, että me tulemme menestymään "tässä maassa". Tämä vauraus on muutakin kuin aineellista hyvää – siihen kuuluvat henkinen ja fyysinen terveys. Siihen kuuluu perheen yhteys ja hengellinen kasvu. Toivon, että ne, jotka eivät nyt maksa täysiä kymmenyksiä, pyrkivät hankkimaan tarvittavan uskon ja voiman. Kun suoritat tämän velvollisuutesi Luojallesi, saat suurta onnea, jollaista vain tälle käskylle uskolliset voivat kokea.

Elä säästäväisesti

Toinen periaate: Käytä vähemmän kuin ansaitset. Olen oppinut, ettei ole mitenkään mahdollista ansaita *enempää* kuin pystyy käyttämään. Olen vakuuttunut siitä, ettei ihmisen ansaitseman rahan määrä tuo sitä onnea, minkä *oikea* rahavarojen käyttö tuo. Raha voi olla kuuliainen palvelija, mutta ankara isäntä. Ne, jotka huolehtivat elintasostaan niin, että heille jää ylimääräistä, ovat tilanteensa herroja. Ne, jotka käyttävät enemmän kuin ansaitsevat, ovat tilanteensa vankeja. Presidentti Grant sanoi kerran: "Jos mikään niin varojen mukaan eläminen tuo rauhaa ja tyytyväisyyden tunnetta ihmissydämeen ja perheeseen. Jos mikään niin velkaisuus ja kyvyttömyys velvoitteiden täyttämiseen tuo onnettomuutta, kurjuutta ja masennusta." (*Gospel Standards*, koonnut G. Homer Durham, 1941, s. 111.)

Varojen mukaan elämisen salaisuus on yksinkertainen – sitä kutsutaan kuriksi. Meidän on ennen tai myöhemmin elämässämme opittava hallitsemaan itseämme, halujamme ja taloudellisia pyyteitämme. Kuinka siunattu onkaan se, joka oppii elämään varojensa mukaan ja säästämään osan tuloistaan pahan päivän varalle.

Tee ero tarpeiden ja halujen välillä

Kolmas periaate: Opi tekemään ero tarpeiden ja halujen välillä. Kuluttajan halut ovat tieteen tahtoen luotuja. Meidän vapaan yritteliäisyyden pohjalle perustuva järjestelmämme tuottaa rajattomasti palveluja ja tavaraa, joiden tarkoituksena on herättää meissä halu saada enemmän mukavuuksia ja ylellisyyttä. En arvostele tässä järjestelmää tai näitten tavaroiden tai palvelujen saatavuutta. Minun huolenani on vain jäsentemme kyky suorittaa ostoksensa harkiten. Meidän tulee oppia se, että uhraaminen on iankaikisen kurimme tärkeä osa.

Tässä ja monessa muussa maassa monet toisen maailmansodan jälkeen syntyneet vanhemmat ja lapset ovat nähneet yksinomaan hyvinvointia.

Useimmiten on ollut yllin kyllin työtilaisuuksia kaikille työhön kykeneville, ja monet ovat tottuneet saamaan heti kaiken haluamansa. Eilispäivän ylellisyydet ovat monelle tämän päivän välttämättömiä tarpeita.

Tästä tyypillisenä esimerkkinä ovat nuoret parit, jotka odottavat voivansa kalustaa kotinsa ja saada itselleen ylellisyystavaroita jo heti avioliittonsa *alus-sa*, vaikka heidän vanhempansa ovat onnistuneet saamaan kaiken sen vasta vuosien ponnistelujen ja uhrausten jälkeen. Kun nuoret parit haluavat liian paljon liian pian, he voivat langeta osamaksukauppaan ja näin joutua velkakierteeseen. Tämä estää heitä käyttämästä varojaan kirkon ehdottamalla tavalla ruoan varastointiin ja muihin turvallisuuttamme edistäviin ohjelmiin.

Rahojen tuhlaus ja suunnittelematon käyttö aiheuttavat melkoisen paineen avioliitolle. Näyttää siltä, että useimmat avioliitto-ongelmat liittyvät taloudellisiin kysymyksiin: on joko kysymys siitä, että perheen tulot ovat riittämättömät, tai siitä, että varoja ei osata käyttää oikein.

Muuan nuori isä kääntyi piispan puoleen saadakseen neuvoja raha-asioissa ja esitti aivan liian usein kuullun kertomuksen: "Minä olen hyvin koulutettu insinööri, jolla on hyvä palkka. Näyttää siltä, että koko opiskeluaikani minulle opetettiin ainoastaan sitä, kuinka ansaita rahaa, mutta ei kuinka käyttää rahaa viisaasti."

Vaikka me uskommekin, että jokaisen opiskelijan on viisasta osallistua kuluttajainvalistusta antaviin kurssihin, tällaisesta koulutuksesta ovat pääasiallisessa vastuussa vanhemmat. He eivät voi jättää tätä koulutusta sattuman varaan eivätkä siirtää vastuuta kokonaan koulutusjärjestelmän kannettavaksi.

Tärkeä osa tätä koulutusta on selvittää velan periaate. On olemassa kahdenlaisia velkoja: kuluttajavelkoja ja sijoitus- eli liikevelkoja. Edellisissä on kysymys jokapäiväisessä elämässämme käyttämiemme hyödykkeiden ostamisesta luotolla. Esimerkkejä tästä ovat osamaksulla ostettavat vaatteet, kodinkoneet, huonekalut jne. Me saamme kuluttajavelkaa kiinnittämällä tulevia ansioitamme. Tämä voi olla hyvin vaarallista. Jos meidät pakkolomautetaan, jos vammaudumme tai joudumme taloudellisiin vaikeuksiin, meidän saattaa olla mahdotonta huolehtia velvoitteistamme. Osamaksukauppa on kallein tapa ostaa. Hyödykkeitten hintaan lisätään korot ja tilinhoitomaksut.

Tiedän hyvin, että nuorten perheitten on toisinaan tarpeen ostaa luotolla. Mutta varoitamme teitä ostamasta enempää kuin on aivan välttämätöntä ja kehotamme teitä maksamaan velkanne mahdollisim-

man nopeasti. Kun teillä on taloudellisesti tiukkaa, välttääkää lisäkorkojen ylimääräistä rasitusta.

Sijoitusvelkojen takuitten tulee olla sellaisia, etteivät ne rasita perheen taloudellista turvallisuutta. Älkää sijoittako varojanne keinottelumielessä. Keinottelu voi helposti temmata ihmisen mukaansa. Monet ihmiset ovat menettäneet omaisuutensa, kun ovat antautuneet kokoamaan yhä enemmän ja enemmän varallisuutta. Oppikaamme aikaisemmin eläneitten murheista ja välttääkäämme orjuuttamasta omaa aikaamme, tarmoamme ja terveyttämme ahnaalle halullemme saada lisää aineellista omaisuutta.

Presidentti Spencer W. Kimball on antanut seuraavan syvällisen neuvon:

"Herra on siunannut meitä kansana ennennäkemättömällä vauraudella. Käyttöömme saamamme luonnonvarat ovat hyviä ja välttämättömiä työllemme maan päällä. Mutta pelkään, että monet meistä ovat haalineet laumoja, hehtaareja ja rakennuksia sekä vaurautta itselleen ja ruvenneet palvelemaan niitä epäjumalina, jolloin niillä on valta meihin. Onko meillä kaikkea tätä hyvää enemmän kuin uskomme kestää? Monet ihmiset käyttävät suurimman osan aikaansa palvelen sellaista omakuvaa, johon kuuluu riittävästi rahaa, osakkeita, obligaatioita, sijoituksia, omaisuutta, luottokortteja, kalusteita, autoja ja muuta vastaavaa, joka *takaa* lihallisen turvallisuuden, niin he toivovat, koko heidän pitkän ja onnellisen elämänsä ajan. He unohtavat sen tosiasiain, että olemme saaneet tehtäväksemme käyttää tätä kaikkea hyvää perheissämme ja koorumeissamme Jumalan valtakunnan rakentamiseen – –" ("Väärät jumalat, joita me palvelemme", *Valkeus*, elokuu 1977, s. 3).

Saanan todistuksenani lisätä tämän presidentti Kimballin lausuntoon. En tunne yhtään sellaista tapausta, jossa onni ja mielenrauha olisivat lisääntyneet hankittaessa omaisuutta yli sen, mitä perhe järkevästi ajatellen tarvitsee.

Laadi järkevä talousarvio

Neljäs periaate: Laadi talousarvio ja elä sen mukaan. Ystävälläni on tytär, joka matkusti ulkomaille luku-kaudeksi BYU:n opinto-ohjelman puitteissa. Hän kirjoitti jatkuvasti kotiin ja pyysi lisää rahaa. Isä oli tästä niin huolestunut, että hän soitti tyttärelleen ja tiedusteli tämän lisärahan tarvetta. Keskustelun kuluessa tytär selitti: "Mutta isä, voin kertoa sinulle, mihin jokainen lähettämäsi penni on käytetty."

Hän vastasi: "Et tunnu ymmärtävän asiaa. Minua kiinnostaa talousarvio – rahojen käytön suunnitelma – eikä selvitys siitä, mihin rahat ovat menneet."

Ehkäpä vanhempien tulisi menetellä kuten se isä, jonka opiskelijapoika sähkötti kotiin. "Ei rahaa, ei hauskaa – tää vaivaa poikaa." Isä sähkötti takaisin: "Kuinka ikävänä, sydäntäsärkevänä, sen koenkaan isänä."

Puhutellessani monia ihmisiä vuosien varrella olen havainnut, että kovinkaan monella ei ole apunaan käyttökelpoista talousarviota – tai jos on, he eivät ole pystyneet noudattamaan sitä. Ihmiset ajattelevat, että talousarvio riistää heiltä heidän vapautensa. Mutta menestyksekkäät ihmiset ovat huomanneet, että talousarvio auttaa heitä kokemaan todellista taloudellista vapautta.

Talousarvion laatiminen ja talousasioitten hoito eivät välttämättä ole monimutkaisia tai aikaavieviä toimenpiteitä. Eräs siirtolaisisä säilytti laskunsa kenkälaatikossa, tiedot hänelle tulevista maksuista piikissä ja käteisvaransa kassakoneessa.

"En ymmärrä, kuinka voit hoitaa liikettäsi tällä tavalla", hänen poikansa sanoi. "Kuinka tiedät, mikä liikevoittosi on?"

Isä vastasi: "Kun nousin laivasta, minulla oli vain housut jalassani. Tänään sisaresi on kuvaamataidonopettaja, veljesi on lääkäri ja sinä kirjanpitäjä. Minulla on auto, koti ja hyvä liike. Kaikki tuo on maksettu. Laske kaikki tuo yhteen, vähennä saamastasi tulosta housujen hinta ja jäännös on liikevoittoa."

Viisaat talouselämän tuntijat opettavat, että hyvällä talousarviolla on neljä tunnusmerkkiä. Siinä on varattuna varoja *ensimmäkin* perustarpeisiin kuten ruokaan, vaatetukseen jne. *Toiseksi*, siinä on otettu huomioon asuntoon kuuluvat menot. *Kolmanneksi*, talousarvioon on otettu mukaan säästöt, sairausvakuutukset ja henkivakuutukset. *Neljänneksi*, talousarviossa on mukana järkevät sijoitukset ja varastointiohjelma tulevaisuuden varalle.

Haluaisin sanoa muutaman sanan kahdesta näistä. Mikään ei elämässämme ole niin vääjäämätöntä kuin joutuminen vastatusten odottamattomien asioiden kanssa. Terveystenhoitokulujen kohotessa sairausvakuutus on lähestulkoon ainoa tapa useimmille perheille selviytyä vakavasta onnettomuudesta, sairaudesta tai äitien ja varsinkin keskosina syntyneiden lasten aiheuttamista kuluista. Henkivakuutus tarjoaa jatkuvan toimeentulon, kun perheenhuoltaja kuolee enneaikaisesti. Jokaisen perheen tulee hankkia itselleen sairaus- ja henkivakuutus.

Sen jälkeen kun tästä on huolehdittu, meidän tulee varojamme huolellisesti käyttäen säästää säännöllisesti kootaksemme varoja sijoituksiin. Olen huomannut, että vain ne, jotka ovat ensin tottuneet säästämään säännöllisesti, ovat menestyneet sijoituksissaan. Tämä vaatii kuria ja tervettä harkintaa. Sijoitustapoja on monia. Minä haluan vain neuvoa teitä valitsemaan viisaasti sijoitusneuvojanne. Huolehtikaa siitä, että he ansaitsevat luottamuksenne sijoittamalla varanne oikein.

Ole rehellinen

Viides periaate: Ole aina rehellinen talousasioittesi hoidossa. Rehtiyden ihanne ei käy milloinkaan vanhanaikaiseksi. Se liittyy kaikkeen siihen, mitä me teemme. Kirkon johtajina ja jäseninä meidän tulee olla esimerkkejä rehtiydestä.

Veljet ja sisaret, näitten viiden periaatteen kautta olen pyrkinyt selvittämään hyvän taloudenhoidon mallia.

Toivon, että jokainen meistä hyötyy niitten omaksumisesta elämäänsä. Todistan, että ne ovat tosia ja että tämä kirkko ja työ, jossa olemme mukana, on totta.

Presidentti Tannerin puhe lokakuun 1979 kirkon yleiskonferenssissa yleisessä huoltotyökokouksessa (ks. Valkeus, toukokuu 1982, s. 12–18).

Talousarvio ajalle _____ päivä - _____ päivä

TULOT	SUUNNITELLUT	TODELLISET
Nettopalkka		
Muut tulot		
Tulot yhteensä		
MENOT	SUUNNITELLUT	TODELLISET
Kymmenykset		
Muut kirkon lahjoitukset		
Pitkäaikaiset säästöt		
Säästöt hätätapauksia varten		
Ruoka		
Asumiskustannukset		
Sähkö- ja vesimaksut		
Matkakulut		
Velkojen lyhennykset		
Vakuutukset		
Sairauskulut		
Vaatteet		
Muut menot		
Muut menot		
Muut menot		
Menot yhteensä		

OSA B

VANHEMPIEN VELVOLLISUUDET PERHEEN VAHVISTAMISEKSI

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Sitoudu viettämään kahdenkeskeistä aikaa kunkin lapsesi tai lähisukuun kuuluvan lapsen kanssa. Keskustellessasi kunkin lapsen kanssa pyri oppimaan jotakin uutta hänen harrastuksistaan, tarpeistaan ja haasteistaan.
- Varaa aikaa keskustella lapsistasi puolisesi kanssa. Pohtikaa kunkin lapsen vahvuuksia ja haasteita. Päätäkää, mitä voitte tehdä kunkin lapsen tarpeiden suhteen.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisesi kanssa.

KALLISARVOISET LAPSET – LAHJA JUMALALTA

Presidentti Thomas S. Monson
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Matteuksen evankeliumissa kerrotaan, että sen jälkeen kun Jeesus ja Hänen opetuslapsensa olivat laskeutuneet Kirkastusvuorelta, he pysähtyivät Galileassa ja saapuivat sitten Kapernaumiin. Opetuslapset kysyivät Jeesukselta: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?"

Silloin Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen

ja sanoi: "Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

Se, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.

Ja joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut.

Mutta jos joku johdattaa lankeemukseen yhdenkin näistä vähäisistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi, että hänen kaulaansa pantaisiin myllynkivi ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen."¹

Minusta on merkittävää, että Jeesus rakasti näitä pieniä, jotka niin vähän aikaa sitten olivat lähteneet aikaisemmasta olemassaolosta tullakseen maan päälle. Lapset silloin ja nyt tuovat siunauksia elämäämme, sytyttävät rakkautemme ja innostavat meitä tekemään hyviä tekoja.

Onko mikään ihme, että runoilija Wordsworth puhuu syntymästämme tällä tavoin: "Kiireellämme rippeet kimmelteestä tulemme Luojan eestä".²

Useimmat näistä pikkuisista tulevat vanhemmille, jotka odottavat innokkaasti heidän saapumistaan, äideille ja isille, jotka iloitsevat siitä, että saavat olla mukana siinä ihmeessä, jota me kutsumme syntymäksi. Ei mikään uhraus ole liian suuri, ei mikään kipu liian kova eikä mikään odotus liian pitkä.

Ei ihme, että järkytyimme kuullessamme radiolähetyksessä, joka tuli eräästä yhdysvaltalaisesta kaupungista, että "vastasyntynyt tyttövaiva, joka oli kääritty paperipussiin ja heitetty roskakoriin, on jatkuvan tarkkailun alaisena sairaalassa. Lapsi voi hyvin. 'Hän on todella kaunis ja terve lapsi', sanoi sairaalan edustaja keskiviikkona. Poliisi ilmoitti, että lapsi löydettiin, kun roskakorikoita jäteautoon tyhjentäneet miehet olivat huomanneet jonkin liikkuvan roskien seassa. Viranomaiset etsivät äitiä."

Meidän juhlallinen velvollisuutemme ja kallis etuoikeutemme – jopa pyhä tilaisuutemme – on toivottaa tervetulleiksi kotiimme ja sydämeemme elämäämme sulostuttavat lapset.

Lapsillamme on kolme luokkahuonetta, jotka ovat keskenään varsin erilaisia. Tarkoitin koulun luokkahuonetta, kirkon luokkahuonetta ja luokkahuonetta, jota kutsutaan kodiksi.

Koulun luokkahuone

Kirkko on aina ollut erittäin kiinnostunut koulukasvatuksesta ja kannustaa jäseniään osallistumaan opettajien ja vanhempien yhteistoimintaan ja muihin tapahtumiin, joilla pyritään parantamaan nuortemme kasvatusta.

Koulukasvatukseen ei liity mitään tärkeämpää osatekijää kuin opettaja, jolla on tilaisuus rakastaa,

opettaa ja innoittaa innokkaita poikia ja tyttöjä ja nuoria miehiä ja naisia. Presidentti David O. McKay on sanonut: "Opettaminen on maailman jaloin ammatti. Nuorten kunnollisesta kasvatuksesta riippuu kodin kestävyys ja puhtaus, kansakunnan turvallisuus ja jatkuvuus. Vanhemmat antavat lapselle mahdollisuuden elää; opettaja antaa lapselle mahdollisuuden elää hyvin."³ Luotan siihen, että me tunnustamme heidän tärkeytensä ja heidän tärkeän tehtävänsä suomalla heidän käyttöönsä riittävästi tiloja, parhaat kirjat ja palkan, joka ilmaisee kiittollisuutemme ja luottamuksemme.

Jokainen meistä muistaa lämmöllä nuoruusaikansa opettajia. Minusta on huvittavaa, että peruskoulussa musiikinopettajani nimi oli neiti Sharp (sharp, 'ylennetty [nuotti]'; suom. huom.). Hänellä oli kyky sytyttää oppilaisiaan rakkaus musiikkiin, ja hän opetti meidät tunnistamaan soittimet ja niiden äänet. Muistan hyvin neiti Ruth Crow'n vaikutuksen. Hän opetti terveystoppia. Vaikka elimmekin lama-aikaa, hän huolehti siitä, että kaikilla kuudennen luokan oppilailla oli hammashoitokortti. Hän tarkasti henkilökohtaisesti kaikkien oppilaiden hampaiden kunnan ja varmisti, että kaikki lapset saivat joko yleisen tai yksityisen hammashuollon kautta kunnollisen hammashoidon. Kun neiti Burkhaus, joka opetti maantiedettä, levitti maailman kartat nähtäväksemme ja näytti karttakepillään valtioiden pääkaupungit ja kertoi kunkin maan erityispiirteistä, kielestä ja kulttuurista, osasin vähät odottaa tai uneksia, että jonain päivänä vierailisin näissä maissa ja näiden kansojen luona.

Miten tärkeitä lastemme elämässä ovatkaan opettajat, jotka ylentävät heidän mieltänsä, terävöittävät heidän älyään ja motivoivat heidän elämänsä.

Kirkon luokkahuone

Kirkon luokkahuone lisää elintärkeän ulottuvuuden jokaisen lapsen ja nuoren kasvatukseen. Siinä ympäristössä jokainen opettaja voi antaa mahdollisuuden kohottavaan elämukseen niille, jotka kuuntelevat hänen oppiaikeita ja tuntevat hänen todistuksensa vaikutuksen. Alkeisyhdistyksessä, pyhäkoulussa, Nuorten Naisten ja Aaronin pappeuden kokouksissa hyvin valmistautuneet opettajat, jotka on kutsuttu tehtäviinsä Herran innoituksesta, voivat koskettaa jokaista lasta ja jokaista nuorta ja innostaa jokaista etsimään "parhaista kirjoista viisauden sanoja, [etsimään] tietoa tutkistelun ja myös uskon kautta."⁴ Kehotuksen sana siellä ja hengellinen ajatus täällä voivat vaikuttaa kallisarvoiseen elämään ja jättää lähtemättömän jäljen kuolemattomaan sieluun.

Vuosia sitten eräessä kirkon julkaisujen palkintojuhlissa istuimme presidentti ja sisar Harold B. Leen seurassa. Presidentti Lee sanoi teini-ikäiselle tyttärellemme Annille: "Herra on siunannut sinua kauniilla

kasvoilla ja keholla. Pidä sisimpäsi aivan yhtä kauniina kuin ulkokuoresi, niin sinua siunataan todellisesti onnella." Tämä mestariopettaja antoi Annille innoitetun ohjeen taivaallisen Isämme selestiseen valtakuntaan pääsemiseksi.

Kirkon luokkahuoneessa nöyrä ja innoitettu opettaja voi juurruttaa oppilaisiinsa rakkauden pyhiin kirjoituksiin. Opettaja voi tuoda entisaikojen apostolit ja maailman Vapahtajan paitsi luokkahuoneeseen myös lastemme sydämeen, mieleen ja sieluun.

Luokkahuone, jota kutsutaan kodiksi

Ehkä kaikista luokkahuoneista merkityksellisin on kodin luokkahuone. Juuri kodissa me muodostamme asenteemme ja syvälle juurtuneet uskomuksemme. Juuri kotona vaalitaan toivoa tai tuhotaan se. Kotimme ovat elämämme laboratorioita. Se, mitä teemme siellä, määrittelee elämämme suunnan lähtiessämme kotoa. Tohtori Stuart E. Rosenberg kirjoitti kirjassaan *The Road to Confidence* [Tie luottamukseen] näin: "Kaikista uusista keksinnöistä ja nykyajan hankkeista, muotivillityksistä ja intoiluista huolimatta kukaan ei ole vielä keksinyt eikä tule keksimäänkään tyydyttävää korviketta ihmisen omalle perheelle."⁵

Onnellinen koti on taivas ennen aikojaan. Presidentti George Albert Smith esitti kysymyksen: "Haluammeko, että kotimme ovat onnellisia? Jos haluamme, olkoot ne rukouksen, kiitosten ja kiittollisuuden asuinsijoja."⁶

On tapauksia, jolloin lapsia tulee kuolevaisuuteen fyysisesti tai henkisesti vammaisina. Vaikka kuinka yritämme, ei ole mahdollista tietää, miksi tai miten sellaista tapahtuu. Ilmaisen kunnioitukseni niille vanhemmille, jotka valittamatta ottavat sellaisen lapsen käsivarsilleen ja elämänsä ja osoittavat sitä suurempaa uhrautuvaisuutta ja rakkautta yhdelle taivaallisen Isämme lapselle.

Eräänä kesänä Aspen Groven perheleirillä katselin, kuinka eräs äiti syötti kärsivällisesti teini-ikäistä tytärtään, joka oli vammautunut syntyessään ja oli täysin riippuvainen äidistä. Äiti vei suuhun jokaisen lusikallisen ruokaa ja jokaisen kulauksen vettä tukien samalla tyttären päätä ja niskaa. Ajattelin itsekseni: *Seitsemäntoista vuoden ajan äiti on tehnyt tyttärensä hyväksi tätä ja muuta palveluksen työtä ajattelematta koskaan omaa mukavuuttaan, omia mielitekojaan tai omaa ruokaansa.* Jumala siunatkoon sellaisia äitejä, sellaisia isä ja sellaisia lapsia. Ja kyllä Hän niin tekeekin.

Lasten viattomuus

Vanhemmat kaikkialla ymmärtävät, että maailman voimakkainta tunneyhdistelmää ei saa aikaan mikään suuri kosminen tapahtuma, eikä sitä voi löy-

tää kertomuksista tai historian kirjoista, vaan se syntyy pelkästään vanhemman katsellessa nukkuvaa lastaan.

Niin tehdessä mieleen tulee Charles M. Dickinsonin sanoihin sisältyvä totuus:

*Sydäntemme ja kotilietemme haltijat,
nuo valepukuiset enkelit Jumalan,
yhä päivän paistetta kutrinsa hohtavat
on silmissään vielä kirkkaus Korkeimman.
Nuo karkulaiset kodista, taivahasta
teki minusta hellemmän, miehen mittaisen.
Nyt Jeesuksen vertauksen ymmärrän vasta,
valtakuntansa että on lasten kaltaisten.⁷*

Päivittäisissä kokemuksissamme lasten kanssa voimme havaita, että he ovat hyvin vastaanottavia ja puhuvat usein syvällisiä totuuden sanoja. Kirjailija Charles Dickens, joka on kirjoittanut klassikon *Jouluilta*, antoi esimerkin tästä, kun hän kuvasi Bob Cratchitin vaatimattoman perheen kokoontumista melko niukalle mutta pitkään odotetulle jouluaterialle. Perheen isä Bob oli palaamassa kotiin olkapäällään heiveröinen poikansa pikku-Tim. Pikku-Timillä oli pieni kainalosauva ja jaloissaan rautatuet. Bobin vaimo kysyi pojasta: "Kuinka pikku-Tim käyttäytyi?"

"Hyvin kuin mikään", vastasi Bob, "paremminkin. Hän käy toisinaan mieltäväiseksi istuessaan niin paljon itseksensä ja ajattelee sitten mitä kummallisimpia asioita. Kotimatallaan hän sanoi toivovansa, että olisivat nähneet hänet kirkossa, koska hän oli raajarikko, sillä heidän olisi ehkä hyvä muistaa joulupäivänä, kuka sai rammat kävelemään ja sokeat näkemään."⁸

Charles Dickens on itse sanonut: "Rakastan näitä pieniä ihmisiä, eikä kysymys ole mistään pikkuasiasta, kun he, jotka ovat niin hiljattain tulleet Jumalan luota, rakastavat meitä."

Lapset ilmaisevat rakkautensa omaperäisesti ja kekseliäästi. Syntymäpäivänäni jokin aika sitten eräs suloinen pikkutyttö ojensi minulle käsin kirjoitetun syntymäpäiväkortin ja kirjekuoreen suljetun pienen leikkilukon, josta hän piti ja jonka hän ajatteli ilahduttavan minua, jos saisin sen lahjaksi.

"Kaikista maailman näkymistä mikään ei ole kauniimpi kuin lapsi, joka on antamassa jotain. Antoipa hän minkä pienen asian tahansa. Lapsi antaa sinulle maailman. Hän avaa sinulle maailman aivan kuin se olisi kirja, jota et ole koskaan saanut lukea. Mutta kun lahja löytyy, se on aina jokin naurettava pikku asia, vinoon liimattuna – pelletä näyttävä enkeli. Lapsella on niin vähän annettavaa, koska hän ei koskaan tiedä, että hän on antanut sinulle kaiken."⁹

Juuri sellainen oli Jennyn minulle antama lahja.

Lapset näyttävät saaneen lahjaksi pysyvän uskon taivaalliseen Isäämme ja Hänen kykyynsä ja haluun-

sa vastata heidän suloisiin rukouksiinsa. Olen henkilökohtaisesti kokenut sen, että lapsen rukoillessa Jumala kuuntelee.

Saanan kertoa teille Barry Bonnellin ja Dale Murphyn kokemuksesta. He ovat kaksi tunnettua ammattipelaajaa, jotka ennen pelasivat Atlanta Braves -baseball-joukkueessa. Molemmat ovat kirkon käännyttäjiä, ja Barry Bonnell on kastanut Dale Murphyn.

Vuoden 1978 pelikauden aikana sattui tapaus, jonka Barry sanoi "muuttavan elämää". Hänen pelinsä kulki huonosti, ja lyöntitilasto näytti surkealta. Huonojen suoritustensa vuoksi hän oli hyvin pettynyt itseensä ja tunsikin olonsa kurjaksi. Kun Dale Murphy pyysi häntä lähtemään kanssaan käymään sairaalassa, häntä ei oikeastaan olisi haluttanut lähteä, mutta hän lähti kuitenkin. Sairaalassa hän tapasi Ricky Littlen, vankkumattoman Atlanta Braves -joukkueen kannattajan, joka oli jo nuorena sairastunut leukemiaan. Oli selvää, että Ricky kuolisi pian. Barry tunsikin voimakasta halua sanoa jotakin lohduttavaa, mutta mitkään sanat eivät tuntuneet riittävältä. Lopulta hän kysyi, voisivatko he tehdä jotain hänen hyväkseen. Nuorukainen epäröi mutta pyysi sitten heitä molempia lyömään hänelle seuraavassa pelissä kunniajuoksun. Barry sanoi [myöhemmin]: "Pyynnön toteuttaminen ei ollut kovin vaikeaa Dalelle, joka löi sinä iltana kaksikin kunniajuoksua, mutta minä hikoilin lyöntipaikalla, sillä en ollut lyönyt yhtään kunniajuoksua koko vuonna. Sitten minut valtasi lämmin tunne, ja sanoin, että Ricky voisi luottaa minuun." Sinä iltana Barry löi koko pelikautensa ainoan kunniajuoksun.¹⁰ Lapsen rukoukseen oli vastattu ja toive täytetty.

Turvallisuuden tarve

Jos kaikilla lapsilla vain olisi rakastavat vanhemmat, turvallinen koti ja ystäviä, jotka välittävät, heillä olisi suurenmoinen maailma. Valitettavasti kaikkia lapsia ei ole siunattu niin runsaasti. Jotkut lapset näkevät isänsä hakkaavan raa'asti heidän äitiään, ja jotkut joutuvat itse sellaisen pahoinpitelyn kohteeksi. Millaista pelkuruutta ja turmeltuneisuutta ja mikä häpeä!

Paikallisiin sairaaloihin kaikkialla tuodaan näitä pienokaisia murjottuina ja hakattuina, ja heitä saattelevat valheet kertoen, kuinka lapsi "juoksi päin ovea" tai "kaatui portaissa". Valehtelijat ja tyrannit, jotka pahoinpitelevät lapsia, saavat jonakin päivänä korjata pahojen tekojensa synkkää satoa. Hiljaisten, kärsivien ja loukattujen lapsiväkivallan ja joskus inestien uhrien täytyy saada apua.

Minulle lähettämässään kirjeessä eräs piirituomari sanoi: "Lasten seksuaalinen hyväksikäyttö on yksi sivistyneen yhteiskunnan paheellisimmista, tuhoi-

simmista ja turmelevimmista rikoksista. Lasten fyysistä, psykologista tai seksuaalista hyväksikäyttöä koskevat rikosilmoitukset ovat lisääntyneet hälyttävästi. Oikeusistuimemme ovat hukkumassa tapauksiin, joihin liittyy tätä vastenmielistä käyttäytymistä."

Kirkko ei suvaitse sellaista iljettävää ja häpeällistä käytöstä. Sen sijaan me tuomitsemme mitä jyrkimmin sellaisen Jumalan kallisarvoisten lasten kohtelun. Lapset tulee pelastaa ja hoitaa, heille tulee antaa rakkautta ja heidät tulee parantaa. Tuotakoon pahantekijät oikeuden eteen vastaamaan teoistaan ja annettakoon heille ammattiapua, jotta sellainen jumalaton ja saatanallinen toiminta saataisiin aisoihin. Kun sinä tai minä tiedämme sellaisesta toiminnasta emmekä ryhdy toimenpiteisiin sen lopettamiseksi, meistä tulee osa ongelmaa. Me jaamme osan syyllisyydestä. Me koemme osan rangaistuksesta.

Uskon, että en ole puhunut liian ankarasti, mutta rakastan näitä pieniä ja tiedän, että myös Herra rakastaa heitä. Ei voi olla liikuttavampaa kertomusta tästä rakkaudesta kuin Kolmannessa Nefin kirjassa kuvattu tapaus, jossa Jeesus siunasi lapsia. Se kertoo siitä, miten Jeesus paransi sairaita, opetti ihmisiä ja rukoili taivaallista Isää heidän puolestaan. Nyt lainaan näitä kallisarvoisia sanoja:

"[Jeesus] otti heidän pienet lapsensa yhden kerrallaan ja siunasi niitä ja rukoili Isää niiden puolesta.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän jälleen itki; ja hän puhui kansanjoukolle, sanoen: Katsokaa pienokaisianne.

Ja kun he katsoivat nähdäksensä, he loivat silmänsä taivasta kohden, ja he näkivät taivasten auke-nevan, ja he näkivät enkeleitä laskeutuvan taivaasta ikään kuin tulen keskellä – ja enkelit palvelivat niitä."¹¹

Saatatte kysyä: *Tapahtuuko tällaista nykyään?* Kerron teille kauniin kertomuksen isoäidistä ja -isästä, jotka palvelivat lähetystyössä vuosia sitten, ja siitä, miten heidän pientä tyttärentoikaansa siunattiin. Lähetysaarnajaisoisä kirjoitti:

"Vaimoni Deanna ja minä olemme nyt lähetystyössä Jacksonin lähetyskentällä Ohiossa. Vastaanot-taessamme lähetystyökutsun yksi suurista huolenai-heistamme oli perheemme. Emme olisi paikalla, kun heillä olisi ongelmia.

Juuri ennen kuin lähdimme lähetyskentällemme, tyttärentoikamme R. J., joka oli kaksi ja puolivuotias, joutui leikkaukseen, jossa hänen karsastava silmänsä korjattiin. Pojan äiti pyysi minua menemään mukaan, koska R. J. ja minä olemme oikein hyvät ystävät. Leikkaus meni hyvin, mutta R. J. kyllä itki ennen leikkausta ja sen jälkeen, koska kukaan perheenjäsenistä ei saanut mennä leikkaussaliin, ja hän pelkäsi.

Noin kuusi kuukautta myöhemmin, kun olimme jo lähetyskentällämme, R. J:n toinenkin silmä jouduttiin leikkaamaan. Hänen äitinsä soitti ja kertoi, että hän haluaisi minun menevän heidän kanssaan toiseenkin leikkaukseen. Välimatka ja lähetystyö tietenkin estivät sen, että olisin ollut pojan kanssa. Deanna ja minä paastosimme ja rukoilimme Herraa lohduttamaan tyttärentoikaamme leikkauksen aikana.

Me soitimme pian leikkauksen jälkeen ja saimme kuulla, että R. J. oli muistanut aikaisemman kokemuksen eikä ollut halunnut lähteä vanhempiansa luota. Mutta tultuaan leikkaussaliin hän oli heti rauhoittunut. Hän oli maannut leikkauspöydällä, ottanut itse pois silmälasinsa ja tuntenut olonsa rauhalliseksi koko leikkauksen ajan. Olimme hyvin kiitollisia; meidän rukouksemme oli vastattu.

Muutaman päivän kuluttua soitimme tyttarellemme ja kysyimme R. J:n vointia. Hän voi hyvin, ja tyttäreemme kertoi meille seuraavaa: Iltapäivällä leikkauksen jälkeen R. J. heräsi ja kertoi äidilleen, että isoisä oli ollut paikalla leikkauksen aikana. Hän sanoi: 'Kaikki meni hyvin, kun isoisä oli siellä.' Herra oli näet saanut nukutuslääkärin näyttämään isoisältä pienen pojan silmissä, mutta isoisä ja isoäiti olivat lähetystyössä 2 900 kilometrin päässä."

Isoisä ei ehkä ollut vuoteesi vieressä, R. J., mutta sinä olit hänen rukouksissaan ja ajatuksissaan. Sinua tuuditettiin Herran kädessä, ja meidän kaikkien Isä siunasi sinua.

Rakkaat veljeni ja sisareni, ilahduttakoon lasten nauru sydäntämme. Tyyntäköön lasten usko sielumme. Innostakoon lasten rakkaus tekojamme. "Lapset ovat Herran lahja."¹² Siunatkoon taivaallinen Isämme aina näitä suloisia sieluja, näitä Mestarin erityisiä ystäviä.

Puhe julkaisussa *Liahona*, kesäkuu 2000, s. 2–9.

VIITTEET

1. Matt. 18:1–6.
2. William Wordsworth, *Runoja*, suom. Yrjö Jylhä, "Oodi: kuole-mattomuuden vihjeitä varhaisten lapsuusvuosien muistoissa", 1949, s. 126.
3. *Gospel Ideals*, 1954, s. 436.
4. LK 88:118.
5. *The Road to Confidence*, 1959, s.121.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 32.
7. *The Children*, julkaisussa *Best-Loved Poems of the LDS People*, toim. Jack M. Lyon et al., 1996, s. 21.
8. *Kaksi kertomusta*, suom. Kari Jalonen, 1972, s. 70–71.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, 20. syyskuuta 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues*, 1991, s. 21.
11. 3. Ne. 17:21–24.
12. Ps. 127:3.

ISIEN JA ÄITIEN PYHÄT TEHTÄVÄT

10

Osa 1: Isän tehtävä

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Kertaa isien ja äitien tehtävät perhejulistuksen seitsemännestä kappaleesta (ks. s. IV). Mieti rukoillen, kuinka nämä neuvot soveltuvat omassa kodissasi ja mitä aiot tehdä niiden noudattamiseksi.
- Kirjoita kirje isällesi tai isoisällesi.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisosasi kanssa.

ISRAELIN ISILLE

Presidentti Ezra Taft Benson
kirjon 13. presidentti

Rakkaat veljeni, olen kiitollinen siitä, että saan olla teidän kanssanne tässä Jumalan papiston ihanassa kokouksessa. Rukoilen, että Herran Henki olisi minun kanssani ja teidän kanssanne, kun puhun teille erittäin tärkeästä aiheesta. Haluan tänä iltana puhua isille, jotka ovat koolla täällä ja muualla kirkon piirissä, heidän pyhästä kutsumuksestaan.

Toivon myös teidän nuorten miesten kuuntelevan tarkasti, koska te valmistaudutte nyt olemaan tulevia isiä kirkossa.

Iankaikkinen kutsumus

Isät, teidän kutsumuksenne on iankaikkinen kutsumus, josta teitä ei vapauteta koskaan. Niin tärkeitä kuin kirkon tehtävät ovatkin, ne ovat luonteeltaan vain väliaikaisia, ja sitten tapahtuu asianmukainen vapauttaminen. Mutta isän kutsumus on iankaikkinen, ja sen tärkeys ulottuu ajan tuolle puolen. Se kutsumus on sekä ajaksi että iankaikkisuudeksi.

Presidentti Harold B. Lee sanoi totuudenmukaisesti, että "tärkeintä, mitä koskaan tulette tekemään Herran työssä, on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella. Kotiopetus, seurakunnan johtokunnan työ ja muut kirkon tehtävät ovat kaikki tärkeitä, mutta tärkeintä kaikista on työ kotinne seinien sisäpuolella." ("Kodin vahvistaminen", lehtinen, s. 9.)

Mikä sitten on isän erityinen tehtävä kotinsa pyhien seinien sisäpuolella? Haluan mainita kaksi perustehtävää, jotka on jokaisella Israelin isällä.

Aineellisista tarpeista huolehtiminen

Ensinnäkin teillä on pyhä velvollisuus huolehtia perheenne aineellisista tarpeista.

Herra määritteli selkeästi vanhurskaiden jälkeläisten huoltamiseen ja kasvattamiseen liittyvät roolit. Alussa käskettiin Aadamia eikä Eevaa ansaitsemaan leipänsä otsansa hiessä.

Apostoli Paavali neuvoo aviomiehiä ja isiä: "Mutta se, joka ei huolehdi omaisistaan ja kaikkein lähimmistään, on kieltänyt uskon ja on epäuskoista pahempi." (1. Tim. 5:8.)

Palautetun kirkon historian alkuaikoina Herra antoi nimenomaan miehille veloitteen elättää vaimonsa ja perheensä. Tammikuussa 1832 Hän sanoi: "Totisesti minä sanon teille, että jokainen, jonka velvollisuutena on huolehtia omasta perheestään, tehköön niin, eikä hän suinkaan menetä kruunuaan" (LK 75:28). Kolme kuukautta myöhemmin Herra sanoi jälleen: "Naisilla on oikeus saada elatuksensa mieheltään, kunnes heidän miehensä otetaan pois" (LK 83:2). Tämä on vaimon ja äidin pyhä oikeus. Hänen hoitaessaan ja kasvattaessaan lapsiaan kotona hänen miehensä ansaitsee perheen elannon, niin että tämä on mahdollista.

Perheessä, jossa on työkykyinen aviomies, hänen odotetaan olevan perheen elättäjä. Joskus kuulemme aviomiehistä, jotka taloudellisten olosuhteiden vuoksi ovat menettäneet työpaikkansa ja haluavat vaimonsa lähtevän kodin ulkopuolelle työhön, vaikka mies on yhä kykenevä elättämään perheensä. Näissä tapauksissa kehotamme aviomiestä tekemään kaiken voitavansa, jotta hänen vaimonsa voisi jäädä kotiin hoitamaan lapsia samalla kun mies elättää edelleen perhettään parhaansa mukaan, vaikka se työ, jonka hän voi saada, ei olisikaan paras mahdol-

linen ja perheen olisi tultava toimeen vähemmillä tuloilla.

Opiskelu tai aineelliset tarpeet eivät myöskään oikeuta lykkäämään lasten saamista tuonnemmaksi, jotta vaimo voisi olla töissä ansaitsemassa perheen elatusta.

Presidentti Kimballin neuvo

Muistan rakastetun profeettamme Spencer W. Kimballin neuvon naimisissa oleville opiskelijoille. Hän sanoi: "Olen sanonut kymmenille tuhansille nuorille, että kun he menevät naimisiin, heidän ei pidä odottaa lasten saamista siihen asti, kunnes ovat päättäneet opintonsa tai saavuttaneet taloudelliset tavoitteensa. – Heidän tulee elää normaalisti yhdessä ja antaa lasten tulla. –"

En tiedä yhtään pyhien kirjoitusten kohtaa, jossa nuorille vaimoille olisi annettu lupa pidäytyä perheen hankkimisesta ja mennä työhön, jotta heidän miehensä voisi opiskella. On tuhansia aviomiemiehiä, jotka ovat kustantaneet opintonsa omalla työllään ja kasvattaneet perheen samanaikaisesti." ("Marriage is Honorable", julkaisussa *Speeches of the Year, 1973, 1974, s. 263.*)

Äidin tehtävä kotona

Pappeusveljet, tähdennän edelleen sitä, kuinka tärkeää äitien on olla kotona hoitamassa, kasvattamassa ja opettamassa lapsiaan vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Matkustaessani kirkon piirissä minusta tuntuu, että myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien äitien suuri enemmistö haluaa vilpittömästi noudattaa tätä neuvoa. Mutta me tiedämme, että joskus äiti on kodin ulkopuolella työssä miehensä kehotuksesta tai jopa vaatimuksesta. Mies on se, joka haluaa niitä mukavuuksia, joita ylimääräisillä tuloilla voi hankkia. Veljet, sellaisissa tapauksissa ei kärsi ainoastaan perhe, vaan myös oma hengellinen kasvunne ja edistymisenne vaikeutuu. Sanon teille kaikille, että Herra on antanut miehille vastuun huoltaa perhettään siten, että vaimo voi täyttää tehtävänsä äitinä kotona.

Perheen valmius tärkeämpi nykyaikana

Isät, toinen tärkeä puoli perheenne aineellisista tarpeista huolehtimisessa on hätätilanteisiin varautuminen. Perheen valmius on jo kauan ollut vakiintunut huoltotyön periaate. Se on entistä tärkeämpi nykyaikana.

Kysyn teiltä vakavasti, oletteko hankkineet perheellenne vuoden varaston elintarvikkeita, vaatteita ja, mikäli mahdollista, polttoainetta? Elintarvikkeiden tuotantoa ja varastointia koskeva

ilmoitus saattaa olla meidän ajalliselle hyvinvoinnillemme nykyaikana yhtä tärkeä kuin oli arkkiin nouseminen Nooan ajan ihmisille.

Elättekö tulojenne mukaan ja säästättekö hiukan?

Oletteko rehellisiä Herralle kymmenystenne maksamisessa? Tämän jumalallisen lain noudattaminen tuo sekä hengellisiä että aineellisia siunauksia.

Niin, veljet, Israelin isinä teillä on suuri vastuu huolehtia perheenne aineellisista tarpeista ja varautua tarpeellisella tavalla hätätilanteisiin.

Toimikaa hengellisenä johtajana

Toiseksi teillä on pyhä tehtävä toimia perheenne hengellisenä johtajana.

Kahdentoista neuvoston joitakin vuosia sitten julkaisemassa lehtisessä sanotaan seuraavaa: "Isyys on johtajuutta – tärkeintä laatuaan. Se on aina ollut sitä ja tulee aina olemaan. Isä, iankaikkisen toverisi avun, neuvojen ja rohkaisun avulla sinä johdat kotona." ("Isä, tutkistele tapojasi", lehtinen, s. 10.)

Mutta johtoasema tuo mukanaan tärkeitä velvoitteita. Joskus kuulemme jopa kirkossa miehistä, jotka luulevat, että perheenpään asema antaa heille jonkinlaisen ylemmyyden ja oikeuden määrällä ja esittää vaatimuksia perheelle.

Apostoli Paavali huomauttaa, että "Mies on vaimonsa pää, *niin kuin* Kristus on seurakunnan pää" (Ef. 5:23, kursivointi lisätty). Tätä esikuvaa meidän tulee seurata kotimme johtavassa roolissa. Emme näe Vapahtajan johtavan seurakuntaa kovalla tai epäystävällisellä tavalla. Emme näe Vapahtajan kohdotelevan seurakuntaansa epäkunnioittavasti tai laiminlyövänsä sitä. Emme näe Vapahtajan käyttävän voimakeinoja tai pakkoa toteuttaakseen tarkoituksensa. Emme koskaan näe Vapahtajan tekevän mitään muuta kuin sellaista, mikä rakentaa, kohottaa, lohduttaa ja korottaa seurakuntaa. Veljet, sanon teille kaikella vakavuudella, että Hän on se esikuva, jota meidän on seurattava johtaessamme perhettämme hengellisesti.

Tämä pitää erityisesti paikkansa suhteessanne vaimoonne.

Rakastakaa vaimoanne

Tässäkin apostoli Paavalin neuvo on mitä kaunein ja osuvin. Hän sanoi yksinkertaisesti: "Miehet rakastakaa vaimoanne, niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa" (Ef. 5:25).

Myöhempien aikojen ilmoituksessa Herra puhuu uudelleen tästä velvollisuudesta. Hän sanoo: "Rakasta vaimoasi kaikesta sydäimestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun" (LK 42:22). Minun tietääkseni pyhissä kirjoituksissa on mainittu

vain yksi muu asia, jota meidän on käsketty rakastaa kaikesta sydämestämme, ja se on Jumala itse. Ajatelkaa, mitä se merkitsee!

Voitte osoittaa tällaista rakkautta vaimoanne kohtaan monin tavoin. Ensinnäkin ja ennen kaikkea mikään muu kuin itse Jumala ei saa olla vaimoanne tärkeämmällä sijalla elämässänne – ei työ, ei harrastukset, ei harrastukset. Teidän vaimonne on teidän kallisarvoinen, iankaikkinen apunne – teidän kumppaninne.

Mitä merkitsee rakastaa jotakuta kaikesta sydämestään? Se merkitsee sitä, että rakastaa kaikilla tunteillaan ja kaikella omistautumisellaan. Kun rakastatte vaimoanne kaikesta sydämestänne, ette varmasti voi vähätellä tai arvostella häntä tai etsiä hänestä vikoja tai loukata häntä sanoilla tai pahantuulisella käytöksellä tai teoilla.

Mitä merkitsee "liittyä häneen"? Se merkitsee, sitä, että pysytte lähellä häntä, olette hänelle uskollisia, vaihdatte ajatuksia hänen kanssaan ja ilmaisette hänelle rakkauttanne.

Rakkaus merkitsee sitä, että olette herkkiä huomaamaan hänen tunteensa ja tarpeensa. Hän haluaa tulla huomatuksi ja olla rakastettu. Hän haluaa kuulla, että te pidätte häntä kauniina ja viehättävänä ja tärkeänä. Rakkaus merkitsee sitä, että te asetatte hänen hyvinvointinsa ja omanarvontuntonsa etusijalle elämässänne.

Teidän tulee olla kiitollisia siitä, että hän on lastenne äiti ja kotinne kuningatar, kiitollisia siitä, että hän on valinnut kodin ja äitiyden – lastenne synnyttämisen, hoitamisen, rakastamisen ja opettamisen – jaloimmaksi kutsumukseksenne.

Miehet, tunnustakaa vaimonne älykkyys ja kyky neuvoa teitä todellisena kumppanina perheen suunnitelmissa, toiminnassa ja talousasioissa. Älkää kitsastelko aikanne tai varojenne käytössä.

Antakaa hänelle tilaisuus kasvaa niin älyllisesti, henkisesti, sosiaalisesti kuin hengellisestikin.

Muistakaa, veljet, että rakkautta voidaan vaalia ja ravita pienin keinoin. Kukat merkkipäivinä ovat ihania, mutta niin on sekin, että olette valmiit auttamaan tiskaamisessa, vaihtamaan vaippoja, valvomaan itkevän lapsen kanssa yöllä ja jättämään television tai sanomalehden auttaaksenne ruoanlaitossa. Ne ovat hiljaisia tapoja ilmaista rakkautta teoilla. Ne tuottavat runsaat osingot pienellä vaivalla.

Tällainen rakastava pappeusjohtajuus soveltuu yhtä hyvin lapsiin kuin vaimoonne.

Isän tehtävä kotona

Aideilla on tärkeä tehtävä kodin sydämenä, mutta se ei mitenkään vähennä isien yhtä tärkeää tehtävää

kodin päänä lasten hoitamisessa, opettamisessa ja rakastamisessa.

Kotinne patriarkkana teillä on vakava vastuu johtaa työskentelyä lastenne kanssa. Teidän täytyy auttaa luomaan koti, jossa Herran Henki voi vallita. Teidän tehtävänne on ohjata kaikkea perhe-elämää. Teidän tulee aktiivisesti osallistua perheen sääntöjen laatimiseen ja kurinpittoon.

Kodin tulee olla perheellenne rauhan ja ilon tyysisä. Kenenkään lapsen ei varmasti pitäisi pelätä isäänsä – varsinkaan pappeudenhaltijaisää. Isän velvollisuus on tehdä kodistaan onnellinen ja iloinen paikka. Hän ei voi tehdä sitä, jos kodissa on kinaste-lua, riitaa, kiistaa tai epävanhurskasta käyttäytymistä. Vanhurskaan isän voimallinen vaikutus esimerkiksi olemisessa, kurinpidossa ja opettamisessa, hoitamisessa ja rakastamisessa on olennaisen tärkeää lasten hengelliselle hyvinvoinnille.

Hengellinen johtaminen

Sydämessäni rakkaus Israelin isiä kohtaan haluan esittää kymmenen tapaa, joilla isät voivat johtaa lapsiaan hengellisesti:

1. Antakaa isän siunauksia lapsillenne. Kastakaa ja konfirmoikaa lapsenne. Asettakaa poikanne pappeuteen. Näistä tulee lastenne elämän hengellisiä kohokohtia.

2. Johtakaa henkilökohtaisesti perherukouksia, päivittäistä pyhien kirjoitusten lukemista ja viikoittaisia perheiltoja. Teidän henkilökohtainen osallistumisenne osoittaa lapsillenne, kuinka tärkeitä nämä asiat todella ovat.

3. Käykää kirkon kokouksissa koko perhe yhdessä aina kuin mahdollista. Perheen jumalanpalvelus teidän johdollanne on tärkeää lastenne hengelliselle hyvinvoinnille.

4. Menkää jonnekin kahdestaan kunkin poikanne ja tyttärensä kanssa. Menkää koko perhe yhdessä retkille ja ulkoilemaan, peleihin ja konsertteihin, koulun juhliin ja niin edelleen. Isän läsnäolo näissä on erittäin tärkeää.

5. Tehkää lomista ja matkoista ja retkistä perheen perinteitä. Lapsenne eivät koskaan unohda näitä muistoja.

6. Keskustelkaa säännöllisesti kahden kesken kunkin lapsenne kanssa. Antakaa heidän puhua siitä, mitä he haluaisivat tehdä. Opettakaa heille evankeliumin periaatteita. Opettakaa heille todellisia arvoja. Kertokaa heille, että rakastatte heitä. Lasten kanssa henkilökohtaisesti vietetty aika kertoo heille, mikä isälle on tärkeintä.

7. Opettakaa lapsenne tekemään työtä ja osoittakaa heille, että kannattaa tehdä työtä jonkin arvok-

kaan tavoitteen saavuttamiseksi. Lähetystyörahaston ja opintorahaston perustaminen lapsillenne osoittaa heille, mitä isä pitää tärkeänä.

8. Suosikaa kodissanne hyvää musiikkia ja taidetta ja kirjallisuutta. Koti, jossa on hienotunteisuuden ja kauneuden henki, on ikuisesti siunaukseksi lastenne elämässä.

9. Käykää säännöllisesti temppelissä vaimonne kanssa, mikäli etäisyydet sen sallivat. Silloin lapsenne ymmärtävät paremmin temppeliavioliiton ja temppelilupausten ja iankaikkisen perheyksikön tärkeyden.

10. Antakaa lastenne nähdä, että saatte iloa ja tyydytystä palvellessanne kirkossa. Tämä voi tarttua heihin, niin että hekin haluavat palvella kirkossa ja rakastavat valtakuntaa.

Kaikkein tärkein kutsumuksenne

Israelin aviomiehet ja isät, te voitte tehdä paljon perheenne pelastukseksi ja korotukseksi! Teidän tehtävänne on erittäin tärkeä.

Muistakaa pyhä kutsumuksenne Israelin isänä – kaikkein tärkein kutsumuksenne ajassa ja iankaikkisuudessa – kutsumus, josta teitä ei koskaan vapauteta.

Huolehtikaa aina perheenne aineellisista tarpeista, ja iankaikkinen kumppani rinnallanne täyttäkää pyhä tehtävänne toimia kotinne hengellisenä johtajana.

Presidentti Bensonin puhe pappeuskokouksessa kirkon yleiskonferenssissa lokakuussa 1987 (ks. *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 44, 49–50).

ISIEN JA ÄITIEN PYHÄT TEHTÄVÄT

11

OSA 2: ÄIDIN TEHTÄVÄ

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Perhejulistuksessa meille neuvotaan, että "isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina" (ks. s. IV tässä opiskeluoppaassa). Kertaa yhdessä puolisisi kanssa presidentti Ezra Taft Bensonin kymmenen ehdotusta isille tämän opiskeluoppaan sivuilta 41–42 ja hänen kymmenen ehdotustaan äideille sivuilta 46–47. Miettikää tapoja toimia yhdessä ja tukea toinen toisianne näissä tehtävissä.
- Kirjoita kirje äidillesi tai isoäidillesi.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavia artikkeleita. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkelit ja keskustelkaa niistä yhdessä puolisisi kanssa.

"KOSKA HÄN ON ÄITI"

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Kunnianosoitus äideille

Seuraava katkelma on Victor Hugon teoksesta:

"Nainen mursi leivän kahtia ja antoi palaset lapsilleen, jotka söivät ne ahnaasti. 'Hän ei jättänyt mitään itselleen', kersantti mutisi.

'Koska hän ei ole nälkäinen', sotilas arveli.

'Ei', sanoi kersantti, 'vaan koska hän on äiti.'"

Tänä vuonna juhliessamme niiden uskoa ja urhoollisuutta, jotka tekivät tuon raskaan matkan halki Iowan, Nebraskan ja Wyomingin, haluan osoittaa kunnioitustani noiden pioneeriäitien nykypäivän vastineille; pioneeriäitien, jotka huolehtivat lapsistaan, rukoilivat näiden puolesta ja joutuivat aivan liian usein hautaamaan pienokaisiaan tuon pitkän vaelluksen aikana. Niille ääneni kantamalla oleville naisille, jotka hartaasti toivoisivat voivansa olla äitejä mutta eivät sitä ole, sanon teidän kyyneltenne ja meidän tämän asian vuoksi vuodattamien kyynelten läpi, että Jumala on vielä jonakin päivänä tulevaisuudessa virvoittava "syömmen toivolla"¹. Kuten profeetat ovat tältä puhujankorokkeelta toistuvasti sanoneet "yhtäkään siunausta ei tulla pidättämään" uskollisilta, vaikka nuo siunaukset eivät tule välittömästi.² Siihen asti me iloitsemme siitä, että kutsu hoivata ja kasvattaa ei rajoitu koskemaan pelkästään omaa lihaamme ja vertamme.

Vaikka puhunkin äideistä, en suhtaudu välinpitämättömästi isien ratkaisevan tärkeään osaan, erityisesti kun nykypäivän kodeista puhuttaessa jotkut pitävät isättömyyttä "aikamme keskeisenä yhteiskunnallisena ongelmana"³. Isättömyys voi todellakin olla ongelma jopa sellaisessa kodissa, jossa on isä syömässä ja nukkumassa kaukosäädöllä, niin sanoakseni. Mutta se on pappeuden sanoma jotain toista kertaa varten. Tänä haluan ylistää äidin käsiä, jotka ovat keuhkaneet pienokaisen kehtoa, ja äitejä, jotka lapsilleen opettamansa vanhurskauden ansiosta ovat keskeisellä sijalla Herran tarkoituksissa meitä varten täällä kuolevaisuudessa.

Näin puhuessani lainaan Paavalin sanoja, jotka tämä kirjoitti ylistäessään Timoteuksen vilpittöntä uskoa, "joka oli jo isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikella"⁴. "Olet myös jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset"⁵, Paavali jatkaa. Me osoitamme kiitoksemme kaikille niille äideille ja isoäideille, joilla tällaiset totuudet on opittu niin nuorella iällä.

Nuorten äitien tekemät uhraukset

Puhuessani äideistä yleisesti haluan erityisesti ylistää ja kannustaa *nuoria* äitejä. Äidin työ on raskasta ja liian usein jää vaille arvostusta. Nuo varhaiset vuodet ovat usein sitä aikaa, jolloin mies tai vaimo tai he molemmat ovat ehkä vielä opiskelijoita tai mies vasta etsii paikkaansa työmaailmassa ansaitakseen perheensä toimeentulon. Päivittäiset rahavarat vaihtelevat niukoista olemattomiin. Asunnon sisustuksessa on noudatettu tavallisesti jompaa kumpaa kahdesta tyyliuunnasta: kirpputorilöytöjä tai van-

hemmiltä tarpeettomaksi jääneitä tavaroita. Autossa, jos sellainen on, on sileät renkaat ja tyhjä tankki. Mutta yösyöttöjen ja hampaiden puhkeamisen vuoksi nuoren äidin kaikkein suurin haaste on usein yksinkertaisesti uupumus. Näinä vuosina äidit kestävät pidempään vähemmällä määrällä unta ja antavat enemmän muille saaden itse vähemmän aikaa omaa palautumistaan varten kuin mikään muu tuntemani ryhmä minään muuna aikana elämästään. Ei sen vuoksi olekaan mikään ihme, jos heidän silmänaluisensa ovat joskus melko tummat.

Ironista tässä on tietenkin se, että nämä ovat usein niitä sisaria, joita me haluamme kutsua – tai joita meidän tarvitsee kutsua – palvelemaan seurakunnan ja vaarnan apujärjestöissä. Tämä on ymmärrettävää. Kukapa ei haluaisi näiden Looikseksi ja Eunikeksi tulossa olevien esimerkillisten nuorten naisten vaikutusta? Olkaa kaikki viisaita. Muistakaa, että perheet ovat kaikkein tärkeimmällä sijalla erityisesti niinä varhaisina vuosina, jolloin lapset ovat pieniä. Näinkin toimien nuoret äidit voivat silti löytää suurenmoisia tapoja palvella uskollisesti kirkossa samalla kun muut vastaavasti palvelevat ja vahvistavat heitä ja heidän perheitään.

Tehkää parhaanne näinä vuosina, mutta mitä tahansa muuta teettekin, arvostakaa sitä tehtävää, joka on yksinomaan teidän ja jota varten taivas itse lähettää enkeleitä vartioimaan teitä ja pienokaisianne. Aviomiehet – erityisesti aviomiehet – samoin kuin kirkon johtajat ja ystävät kaikkialla, olkaa avuliaita, hienotunteisia ja viisaita. Muistakaa, että "kaikeilla on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla".⁶

Äidit, me arvostamme ja kunnioitamme teidän "uskoanne joka askeleella". Ymmärtäkää, että työnne on ollut vaivan arvoista jo silloin, se on sitä nyt ja se tulee olemaan sitä ikuisesti. Ja jos jotkut teistä ponnistelevat syystä tai toisesta pelottomina yksin ilman kumppania rinnallanne, silloin rukouksemme puolestanne ovat vieläkin palavampia ja päättäväisyytemme ojentaa auttava käsi vieläkin määrätietoisempi.

Äidit tekevät Jumalan työtä

Hiljattain eräs nuori äiti kertoi minulle kirjeessään, että hänelle kasaantuu ahdistusta yleensä kolmelta taholta. Ensimmäiseksi hän mainitsi sen, että kuunnellessaan puheita MAP-äideistä hän usein huolestui, koska hän ei tuntenut vastaavansa odotuksia tai koska jollain tavalla hän ei tuntenut pystyvänsä samaan itse. Toiseksi hänestä tuntui siltä, että maailma odotti hänen opettavan lapsensa lukemaan, kirjoittamaan ja sisustamaan sekä opettavan heille latinaa, matematiikkaa ja Internetiä, sekä tekemään kaiken tämän ennen kuin lapsi ehtisi sanoa jotain niinkin kauhean tavallista kuin "tä-tä".

Kolmanneksi hänestä tuntui usein, että ihmiset suhtautuivat häneen holhoavasti, vaikkakin nämä miltei aina tekivät sen sitä tarkoittamatta, sillä mitkään hänen saamansa neuvot eivätkä edes kehutkaan tuntuneet kertovan mitään niistä henkisistä, hengellisistä ja emotionaalista ponnisteluista sekä siitä yötä päivää jatkuvasta uurastuksesta ja äärrajoille venymisestä, mitä joskus vaaditaan, jos pyrkii ja haluaa tulla sellaiseksi äidiksi, millaiseksi Jumala toivoo hänen tulevan.

Mutta yksi asia tämän sisaren mukaan saa hänet jatkamaan. Linaan hänen omia sanojaan: "Kaiken tämän mylläkän keskellä ja hetkittäisten kyyneltenkin läpi *syvällä sisimmässäni tiedän tekeväni Jumalan työtä*. Tiedän, että tehtävässäni äitinä toimin Hänen iankaikkisena työtoverinaan. Minua koskettaa syvästi se, että Jumala katsoo perimmäiseksi tarkoitukseeseen ja päämääräkseen vanhemmuuden, vaikka jotkut Hänen lapsistaan saavatkin Hänet itkemään."

Tämä sisar jatkaa: "Tämän oivalluksen yritän palauttaa mieleeni noina väistämättömän vaikeina päivinä, jolloin kaikki voi tuntua niin ylivoimaiselta. Ehkä juuri meidän kykenemättömyytemme ja levottomuutemme pakottavat meidät kurottautumaan Hänen puoleensa ja siten parantavan Hänen mahdollisuuttaan tavoittaa meidät. Ehkä hän salaa toivoo meidän huolestuvan ja nöyrästi anovan Hänen apuaan. Silloin, uskon niin, Hän voi opettaa näitä lapsia suoraan meidän kauttamme ilman vastustustamme. Pidän tästä ajatuksesta ja se antaa minulle toivoa. Jos minä voin elää vanhurskaasti taivaallisen Isämme silmissä, ehkä Hän voi ohjata lapsiamme esteettömästi. Ehkäpä silloin tämä voi olla Hänen työnsä ja kirkkautensa aivan kirjaimellisesti."⁷

Lapsenne pitävät teitä siunattuina

Tässä valossa on selvää, että osa aiemmin mainitsemistani tummista silmänalusista ei tule yksinomaan vaippoja vaihtamalla ja lapsia paikasta toiseen kuljettamalla, vaan se vaatii ainakin muutaman unettoman yön omaa sielua tutkistellen, vilpittömästi tavoitellen niitä voimavaroja, joita tarvitaan kasvatettaessa nämä lapset sellaisiksi, millaisia Jumala haluaa heidän olevan. Tällaisen omistautumisen ja päättäväisyyden liikuttamana saanen sanoa kaikille äideille Herran nimessä, että te olette suurenmoisia. Te pärjätte todella hienosti. Se nimenomainen tosiasia, että teille on uskottu sellainen vastuullinen tehtävä, on ikuinen todiste taivaallisen Isänne uskosta teihin. Hän tietää, ettei lapsen synnyttäminen tee teistä välittömästi kaikkietäviä. Jos te ja aviomiehenne ponnistelite rakastaaksenne Jumalaa ja elääksenne itse evankeliumin mukaisesti, jos te anotte sitä Pyhän Hengen tarjoamaa johdatusta ja lohdutusta, jota on luvattu uskollisille, jos te menet-

te temppeleihin sekä solmimaan kaikkein pyhimpiä liittoja, mitä nainen tai mies voi tehdä tässä maailmassa, että hakemaan niistä koituvia siunauksia, jos te osoitate muille mukaan luettuina omat lapsenne samaa huolehtivaista, myötätuntoista ja anteeksiantavaa rakkautta, jota haluatte taivaan osoittavan teitä kohtaan, jos te teette parhaanne ollaksenne paras mahdollinen äiti, mitä voitte olla, silloin te olette tehneet kaiken, mitä ihminen voi tehdä, ja kaiken, mitä Jumala odottaa teidän tekevän.

Joskus jonkun lapsenne tai lapsenlapsenne tekemä päätös murtaa sydämenne. Joskus odotukset eivät täyty heti. Jokainen äiti ja isä on huolissaan näistä asioista. Jopa tuo rakastettu ja suurenmoinen isä presidentti Joseph F. Smith rukoili kerran: "Oi Jumala, älä anna minun menettää omiani."⁸ Se on jokaisen vanhemman pyyntö ja se on jokaisen vanhemman eräänlainen pelko. Mutta kukaan, joka jatkaa yrittämistä ja jatkaa rukoilemista, ei ole epäonnistunut. Teillä on täysi oikeus saada rohkaisua ja saada tietää, että lopulta teidän lapsenne siunaavat nimeänne samoin kuin ennen teitä eläneitä esiäitien sukupolvia, joilla oli samoja toiveita kuin teilläkin ja samoja pelkoja kuin teilläkin.

Te jatkatte Eevan, koko ihmiskunnan äidin, jättämää suurta perinnettä, Eevan, joka ymmärsi, että hänen ja Aadamin täytyi langeta, "jotta ihmisiä syntyisi"⁹ ja "jotta ihmisillä olisi ilo". Te jatkatte Saaran ja Rebekan ja Raakelin jättämää suurta perinnettä; ilman heitä ei olisi myöskään ollut niitä patriarkaalisia lupauksia Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille, jotka ovat siunauksena meille kaikille. Te jatkatte myös Looiksen ja Euniken sekä 2 000 nuoren sotiin äitien jättämää suurta perintöä. Te jatkatte myös sitä suurta perintöä, jonka jätti Maria, valittu ja ennalta asetettu ennen kuin maailmaa oli tulemaan raskaaksi, kantamaan ja synnyttämään itsensä Jumalan Pojan. Me kiitämme kaikkia teitä samoin kuin omia äitejämme, ja kerromme teille, ettei mikään tässä maailmassa ole niin tärkeää kuin osallistuminen niin suoralla tavalla Jumalan työhön ja kirkkauteen, mikään ei ole niin tärkeää kuin Hänen tyttäriensä ja poikiensa kuolevaisuuden ja maanpäällisen elämän toteuttaminen, niin että kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä saattaisivat toteutua korkeuksien taivaallisissa asuinsijoissa.

Luota Vapahtajaan iankaikkisesti

Kun te olette tulleet Herran eteen sydämen sävyisyydessä ja nöyryydessä ja, kuten eräs äiti ilmaisi, "jyskyttäneet taivaan ovia pyytäessänne, anoessanne, vaatiessanne ohjausta ja viisautta sekä apua täyttää tämä ihmeellinen tehtävä", silloin ovi lennähtää auki ja tarjoaa teille koko iankaikkisuuden vaikutusvallan ja avun. Vaatikaa itsellenne Vapahtajan lupauksia siunauksia. Pyytäkää sovituksen tarjoamaa parantavaa palsamia mihin tahansa teitä tai lapsienne vaivaavaan asiaan. Tietäkää, että uskon avulla asiat tullaan saattamaan kuntoon teistä huolimatta, tai pikemminkin teidän vuoksenne.

Te ette mitenkään voi tehdä tätä yksin, mutta taivaan ja maan Herra on valmiina auttamaan teitä. Hän, joka päättäväisesti etsii kadonneen lampaan, lakaisee tarkoin löytääkseen kadonneen rahan ja odottaa lakkaamatta tuhlaajapojan paluuta. Teidän työnne on pelastuksen työtä, ja siksi teitä tullaan ylistämään, teille tullaan hyvittämään ponnistelunne ja te tulette kasvamaan paremmiksi kuin mitä te olette koskaan olleet, kun teette rehellisesti parhaanne, niin vaatimattomalta kuin se saattaa joskus tuntuakin.

Muistakaa, muistakaa kaikkien äitiyden vuosienne ajan, että "niin pitkälle olette päässeet ainoastaan Kristuksen sanan kautta, järkkymättömässä uskossa häneen, täydelleen hänen ansioihinsa turvautuen, joka on voimallinen pelastamaan".¹⁰

Luottakaa Häneen. Luottakaa voimallisesti. Luottakaa ikuisesti. Ja "kiiruhta[kaa] eteenpäin kestävinä Kristuksessa, mielessänne täydellinen toivon [kirkkaus]".¹¹ Te teette Jumalan työtä. Te teette sitä hyvin. Hän siunaa teitä, ja Hän on siunaava teitä myös – ei, vaan *erityisesti* – kun päivänne ja yönne ovat kaikkein haasteellisimpia. Samoin kuin naiselle, joka tuntemattomana, nöyrästi ja ehkäpä hieman epäroiden ja hämillään raivasi tien itselleen väkijoukon läpi vain koskettaakseen Mestarin viitan tupsua, samoin Kristus on sanova naisille, jotka ovat huolissaan tai ihmettelevät tai surevat velvollisuuttaan äitinä: "Ole rohkealla mielellä, tyttäreni, uskosi on parantanut sinut."¹² Ja se on parantava myös teidän lapsenne.

Vanhin Hollandin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1997 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1997, s. 34–36).

VIITTEET

1. "On Vapahtaja Israelin", *MAP-lauluja*, 5; ks. myös 3. Ne. 22:1.
2. Ks. Joseph Fielding Smith, *Pelastuksen oppeja*, toim. Bruce R. McConkie, 3 osaa (1954–1956), osa 2, s. 79; Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1974), s. 292 ja Gordon B. Hinckley, "Minkä siis Jumala on yhdistänyt", *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 68.
3. Tom Lowe, "Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time", Claremont Institute Home Page Editorial, tammikuu 1996.
4. 2. Tim. 1:5.
5. 2. Tim. 3:15.
6. Saarn. 3:1.

7. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
8. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi* (Helsinki: MAP-kirkko, 1980), s. 444.
9. 2. Ne. 2:25.

10. 2. Ne. 31:19.
11. 2. Ne. 31:20.
12. Matt. 9:22.

SIIONIN ÄIDEILLE

Presidentti Ezra Taft Benson
kirkon 13. presidentti

Äidit Siionissa, teidän Jumalalta saamanne tehtävät ovat kovin tärkeitä omalle korotuksellenne sekä perheenne pelastukselle ja korotukselle. Lapsi tarvitsee äitiään enemmän kuin kaikkia asioita, joita rahalla voi ostaa. Se, että vietätte aikaa lastenne kanssa on kaikkein tärkein lahja.

Tunnen sydämessäni rakkautta Siionin äitejä kohtaan ja haluaisinkin nyt ehdottaa kymmenen erityistä tapaa, jolla äitimme voivat viettää tehokasta aikaa lastensa kanssa.

Olkaa tienristeyksissä. Ensiksi, varatkaa aina aikaa ollaksenne lastenne elämän tienristeyksissä, kun lapsenne tulevat tai menevät – kun he lähtevät kouluun tai tulevat koulusta, kun he lähtevät treffeille ja palaavat kotiin, kun he tuovat ystäviään kotiin. Olkaa tienristeyksessä olivatpa lapsenne kuusi- tai kuusitoistavuotiaita. Voimme lukea sananlaskuista: "Kuritta kasvanut poika on äitinsä häpeä" (Sananl. 29:15). Yksi suurimmista huolenaiheista yhteiskunnassamme on miljoonat avainlapset, jotka palaavat päivittäin tyhjiin kotiin, jossa heidän työssä käyvät vanhempansa eivät ole hoivaamassa heitä.

Olkaa todellisia ystäviä. Toiseksi, äidit, varatkaa aikaa olla lastenne todellisia ystäviä. Kuunnelkaa lapsianne, todella kuunnelkaa. Keskustelkaa heidän kanssaan, naurakaa ja laskekaa leikkiä heidän kanssaan, laulakaa heidän kanssaan, leikkikää heidän kanssaan, itkekää heidän kanssaan, halatkaa heitä, kehukaa heitä rehellisesti. Niin, käyttäkää säännöllisesti kiireetöntä kahdenkeskistä aikaa kunkin lapsen kanssa. Olkaa lastenne todellisia ystäviä.

Lukekaa lapsillenne. Kolmanneksi, äidit, varatkaa aikaa lukea lapsillenne. Kehdosta alkaen, lukekaa pojillenne ja tyttärillenne. Muistakaa, mitä runoilija sanoi:

Sulla rahaa voi olla läjittäin
jalokiviä, kultaa kasapain.
Et mua ole kuitenkaan rikkaampi,
sillä minulle luki äitini.
(Strickland Gillilan, "The Reading Mother".)

Istutatte lapsinne rakkauden hyvää kirjallisuutta kohtaan ja todellisen rakkauden pyhiä kirjoituksia kohtaan, jos luette lapsillenne säännöllisesti.

Rukoilkaa lastenne kanssa. Neljänneksi, varatkaa aikaa rukoilla lastenne kanssa. Perherukoukset tulisi pitää aamuin illoin isän johdolla. Antakaa lastenne tuntee uskonne, kun pyydätte taivaan siunauksia heidän ylleen. Jaakobin sanoja mukailen: "[Äidin] rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan" (Jaakob 5:16). Antakaa lastenne osallistua perherukouksiin ja henkilökohtaisiin rukouksiin ja iloittakaa heidän suloisista sanoistaan heidän taivaalliselle Isälleen.

Pitäkää viikoittaiset perheillat. Viidenneksi, varatkaa aikaa merkityksellisiin viikoittaisiin perheilloihin. Viettäköö aviomiehenne johdolla hengellinen ja kohottava perheilta, joka viikko. Antakaa lastenne olla aktiivisesti mukana. Opettakaa heille oikeita periaatteita. Tehkää tästä yksi suurenmoisista perhetraditioistanne. Muistakaa presidentti Joseph F. Smithin ihmeellinen lupaus silloin kun perheiltaohjelma esitettiin kirkolle ensimmäisen kerran: "Jos pyhät noudattavat tätä neuvoa, me lupaamme, että siitä koituu suuria siunauksia. Rakkaus kodissa ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan lisääntyy. Usko Israelin nuorten sydämessä vahvistuu, ja he saavat voimaa vastustaa heitä ympäröiviä huonoja vaikutuksia ja kiusauksia" (julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, koonnut James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 4, s. 339; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia – Joseph F. Smith*, 1999, s. 348). Tämä ihana lupaus on voimassa tänäkin päivänä.

Olkaa yhdessä ateriolla. Kuudenneksi, varatkaa aikaa olla yhdessä ateriolla mahdollisimman usein. Tämä on haastavaa lasten kasvaessa ja elämän tullessa kiireisemmäksi. Mutta iloinen keskustelu, päivän suunnitelmista ja toiminnoista kertominen, ja erityiset opetustilaisuudet tapahtuvat ateriolla, koska äidit ja isät ja lapset tekevät työtä sen eteen.

Lukekaa pyhiä kirjoituksia päivittäin. Seitsemänneksi, varatkaa aikaa lukea päivittäin pyhiä kirjoituksia yhdessä perheenä. Henkilökohtainen pyhien kirjoitusten lukeminen on tärkeää, mutta pyhien kirjoitusten lukeminen yhdessä perheenä on välttämätöntä. Mormonin Kirjan lukeminen yhdessä perheenä tuo erityisesti lisää hengellisyyttä kotinne

ja antaa sekä vanhemmille että lapsille voimaa vastustaa kiusauksia ja he saavat nauttia Pyhän Hengen kumppanuudesta jatkuvasti. Lupaen teille, että Mormonin Kirja muuttaa perheenne elämän.

Tehkää asioita yhdessä perheenä. Kahdeksanneksi, varatkaa aikaa toimia yhdessä perheenä. Tehkää perheretkistä ja huviretkistä ja syntymäpäiväjuhlista ja matkoista erityisiä aikoja ja muistojen rakentajia. Aina kun se on mahdollista, käykää perheenä tilaisuuksissa, joissa joku perheen jäsenistä on osallisena, kuten koulunäytelmissä, pallopeleissä, puheissa, esityksissä. Käykää kirkon kokouksissa yhdessä ja istukaa yhdessä perheenä kun voitte tehdä niin. Kun äidit auttavat perheitään rukoilemaan ja pelaamaan yhdessä, perheet pysyvät yhdessä ja siunaavat lasten elämää iankaikkisesti.

Opettakaa lapsianne. Yhdeksänneksi, äidit, varatkaa aikaa opettaa lapsianne. Ottakaa vaarin opetustilaisuuksista. Tätä voi tehdä milloin tahansa päivän aikana – aterialla, epämuodollisesti tai erityisinä aikoina yhdessä, sängyn reunalla päivän päätteeksi, tai yhdessä varhaisella aamukävelyllä. Äidit, te olette lastenne parhaita opettajia. Älkää siirtäkö tätä arvokasta tehtävää päiväkodeille tai lastenvahdeille. Äidin rakkaus ja rukoileva huoli lapsistaan ovat tärkeimpiä ainesosia hänen omien lastensa opettamisessa.

Opettakaa lapsille evankeliumin periaatteita. Opettakaa heille, että kannattaa olla hyvä. Opettakaa heille, ettei synnissä ole turvaa. Opettakaa heille rakkautta Jeesuksen Kristuksen evankeliumia kohtaan ja todistusta sen jumalallisuudesta.

Opettakaa pojillenne ja tyttärillenne säädyllisyyttä ja opettakaa heitä kunnioittamaan miehuutta ja naiseutta. Opettakaa lapsillenne sukupuolisesta puhtaudesta, soveliaista seurustelun mittapuista, tempeliavioliitosta, lähetystyössä palvelemisesta, ja kirkon tehtävien hyväksymisen ja kunniaa pitämisen tärkeydestä.

Opettakaa heille rakkaus työtä kohtaan ja hyvän koulutuksen arvo.

Opettakaa heille oikeanlaisen viihteen tärkeys, mukaan lukien sopivat elokuvat ja videot ja musiikki ja kirjat ja lehdet. Keskustelkaa pornografian ja huumaiden pahuudesta ja opettakaa heille puhtaan elämän arvo.

Niin, äidit, opettakaa lapsillenne evankeliumia omassa kodissanne, oman takkanne äärellä. Tämä on tehokkainta opetusta, jota lapsenne tulevat koskaan saamaan. Tämä on Herran tapa opettaa. Kirkko ei voi opettaa kuten te voitte. Koulu ei voi. Päiväkoti ei voi. Mutta te voitte, ja Herra tukee teitä. Lapsenne muistavat teidän opetuksenne iankaikkisesti, ja kun

he ovat vanhoja, he eivät poikkea niistä. He kutsuvat teitä siunatuksi – heidän todella enkelimäistä äitiään.

Äidit, tämän kaltainen taivaallinen, äidillinen opettaminen vie aikaa – paljon aikaa. Sitä ei voi tehdä tehokkaasti osa-aikaisesti. Sitä on tehtävä kaiken aikaa, jotta pelastaisitte ja korottaisitte lapsenne. Tämä on teidän jumalallinen kutsumuksenne.

Todella rakastakaa lapsianne. Kymmenenneksi ja lopuksi, äidit, varatkaa aikaa todella rakastaa lapsianne. Äidin pyyteetön rakkaus on lähellä Kristuksen kaltaista rakkautta.

Tässä on erään pojan kaunis kunnianosoitus äidilleen: "En muista paljoakaan hänen näkemyksistään äänestämisestä tai hänen sosiaalisesta arvostuksestaan; tai siitä, mitä hän ajatteli lastenkasvatuksesta, ruokavaliosta tai kasvatustieteestä, en voi muistaa. Pääasia, joka tulee mieleeni vuosien sankan aluskasvillisuuden alta on se, että hän rakasti minua. Hän makasi mielellään nurmikolla kanssani ja kertoi tarinoita, tai juoksi ja leikki piilosta meidän lasten kanssa. Hän oli aina halaamassa minua. Ja pidin siitä. Hänellä oli aurinkoiset kasvot. Minulle hän oli kuin Jumala ja kaikki ne autuuden lupaukset, joita pyhät kertovat Hänestä. Ja laulaminen! Kaikista elämäni miellyttävistä tunteista mikään ei vedä vertoja sille hurmiolle, kun käperryin hänen syliinsä ja nukahdin hänen keinuessaan edestakaisin keinutuolissa ja laulaessaan. Kun ajattelen tätä, mietin, ymmärtääkö tämän päivän nainen kaikkine käsityksineen ja suunnitelmineen, kuinka kaikkivaltias teki ja hän on lapsensa muokkaamisessa niin myötäkuin vastoinkäymisiä varten. Ymmärtääköhän hän, kuinka paljon silkka rakkaus ja huomio merkitsevät lapsen elämässä."

Äidit, teidän teini-ikäiset lapsennekin tarvitsevat samanlaista rakkautta ja huomiota. Monien äitien ja isien tuntuu olevan helpompaa osoittaa rakkauttaan lapsilleen, kun he ovat pieniä, mutta vaikeampaa, kun he ovat vanhempia. Tehkää rukoillen työtä tämän eteen. Sukupolvien kuilua ei tarvitse olla. Ja avain siihen on rakkaus. Nuoret tarvitsevat rakkautta ja huomiota, eivät hemmottelua. He tarvitsevat myötäelämistä ja ymmärtämystä, eivät äitien ja isien välinpitämättömyyttä. He tarvitsevat vanhempiensa aikaa. Äidin ystävälliset opetukset ja hänen rakkautensa ja luottamuksensa teini-ikäistä poikaa tai tytärtä kohtaan voi kirjaimellisesti pelastaa tämän pahalta maailmalta.

Puheesta, jonka presidentti Benson piti takkavalkeilla vanhemmille 22. helmikuuta 1987.

LASTEN OPETTAMINEN ESIMERKIN JA OPASTUKSEN AVULLA

12

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Pohdi omien lastesi, lastenlastesi, sisarusten lasten tai muiden tuntemiesi lasten tarpeita. Suunnittele tilaisuuksia opettaa näitä lapsia omien tekojesi ja sanojesi kautta.
- Kertaa seuraavissa julkaisuissa olevaa aineistoa opettamisesta perheessä: *Opettaminen – kutsumuk-*

sista suurin (36123 130), sivut 126–143 ja *Perheen opas* (31180 130), sivut 4–10. Jos olet naimisissa, lukekaa tämä aineisto yhdessä puolisosasi kanssa ja keskustelkaa siitä.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavia artikkeleita. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkelit ja keskustelkaa niistä yhdessä puolisosasi kanssa.

MAAILMAN SUURIN HAASTE

Vanhin James E. Faust
kahdentoista apostolin koorumista

Vanhemmuus on jumalallinen kutsumus

Tunnen tärkeäksi käsitellä aihetta, jota olen päättänyt kutsua maailman suurimmaksi haasteeksi. Puheeni käsittelee hyvinä vanhempina olemisen etuoikeutta ja vastuuta. Tästä aiheesta on olemassa suunnilleen yhtä monta mielipidettä kuin on vanhempia, mutta kuitenkin vain harvat väittävät tietävänsä kaikki vastaukset. On varmaa, että minä en ole yksi heistä.

Minusta tuntuu, että joukossamme on enemmän suurenmoisia nuoria miehiä ja naisia kuin milloinkaan muulloin elämäni aikana. Tämä edellyttää, että suurin osa näistä erinomaisista nuorista ihmisistä on hyvistä kodeista ja heillä on tehtävälleen omistautuneet vanhemmat, jotka välittävät heistä. Vaikka näin onkin, niin tunnollisimmatkin vanhemmat tuntevat, että he ovat saattaneet tehdä joitakin virheitä. Kerran tehtyäni ajattelemattoman teon muistan oman äitini huudahtaneen: "Missä minä olen tehnyt virheen?"

Herra on käskenyt meitä "kasvattamaan lapsemme valkeudessa ja totuudessa" (LK 93:40). Itse en tiedä mitään tärkeämpää ihmisille tarkoitettua tehtävää.

Isänä tai äitinä oleminen ei ole ainoastaan suuri haaste, vaan se on jumalallinen kutsumus. Se on

tehtävä, joka vaatii pyhittäytymistä. Presidentti David O. McKay sanoi, että vanhempina oleminen on "suurin luottamuksen osoitus, mitä ihmisille on annettu" (*The Responsibility of Parents to Their Children*, lehtinen, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, painovuosi puuttuu, s. 1).

Menestyksellisten kotien luominen

Vaikka harva inhimillinen haaste on suurempi kuin hyvänä vanhempana oleminen, niin harvat tilaisuudet tarjoavat suurempaa mahdollisuutta iloon. Varmaankaan tässä maailmassa ei ole tehtävänä tärkeämpää työtä kuin valmistaa lapsemme olemaan Jumalaa pelkääviä, onnellisia, kunniallisia ja tuotteliaita. Vanhemmat eivät löydä tyydyttävämpää onnea kuin saada nähdä lastensa kunnioittavan heitä ja heidän opetuksiaan. Se on vanhempana olemisen suuruutta. Johannes todisti: "Mikään ei tuota minulle suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni elävän totuudessa" (3. Joh. 1:4). Mielestäni lasten opettaminen, kasvattaminen ja kouluttaminen vaatii enemmän älyä, intuitiivista ymmärrystä, nöyryyttä, voimaa, viisautta, hengellisyyttä, kestävyyttä ja uutteraa työtä kuin mikään muu haaste, jonka saatamme kohdata elämässä. Näin on erityisesti silloin, kun säädyllisyyden ja kunnian moraaliset perustukset ovat murtumassa ympärillämme. Jotta olisi menestyksellisiä koteja, arvoja tulee opettaa, ja täytyy olla sääntöjä, täytyy olla tasovaatimuksia ja täytyy olla asioita, joista ei voi tinkiä. Monet yhteiskunnat anta-

vat hyvin vähän tukea vanhemmille moraaliarvojen opettamisessa ja kunnioittamisessa. Muutamat kulttuurit ovat muuttumassa pohjimmitaan arvottomiksi, ja monet nuoret noissa yhteiskunnissa ovat tulosmoraalisiksi kynnikoiksi.

Kun yhteiskunnat kokonaisuudessaan ovat rappeutuneet ja menettäneet moraalisen identiteettinsä ja monet kodit ovat hajonneet, paras toivo on siinä, että suunnataan suurempaa huomiota ja ponnistusta seuraavan sukupolven – lastemme – opettamiseen. Näin tehdäksemme meidän täytyy ensin vahvistaa lasten ensisijaisia opettajia. Näistä tärkeimpiä ovat vanhemmat ja muut perheenjäsenet, ja parhaan ympäristön pitäisi olla koti. Jollakin tapaa meidän täytyy yrittää tehdä kotimme vahvemmiksi, että ne pysyvät pyhättöinä vallitsevaa epätervettä moraalista lahoamista vastaan, joka meitä ympäröi. Sopusointu, onni, rauha ja rakkaus kotona voivat osaltaan antaa lapsille tarvittavaa sisäistä voimaa selviytyä elämän haasteista. Presidentti George Bushin puoliso Barbara Bush sanoi muutama kuukausi sitten Wellesley Collegesta valmistuville:

"Mutta oli aikakausi mikä hyvänsä tai ajat millaiset hyvänsä, yksi asia ei koskaan muutu: isät ja äidit, jos teillä on lapsia, he ovat etusijalla. Teidän täytyy lukea lapsillenne, teidän täytyy halata lapsianne ja teidän täytyy rakastaa lapsianne. Teidän menestymisenne perheenä, meidän menestymisemme yhteiskuntana ei riipu siitä, mitä tapahtuu Valkoisessa talossa, vaan siitä, mitä tapahtuu teidän kodeissanne" (julkaisussa *Washington Post*, 2. kesäkuuta 1990, s. 2).

Hyvän isänä ja äitinä oleminen vaatii sitä, että vanhemmat asettavat monia omia tarpeitaan ja toiveitaan toiselle sijalle lastensa tarpeisiin nähden. Tämän uhrauksen seurauksena tunnollisille vanhemmille kehittyi luonteen jaloutta, ja he oppivat toteuttamaan itse Vapahtajan opettamia epäitsekäitä totuuksia.

Kunnioitan suuresti yksinhuoltajia, jotka taistelevat ja uhrautuvat ja yrittävät lähes yli-inhimillisissä vaikeuksissa pitää perheen koossa. Heitä tulisi kunnioittaa ja auttaa heidän sankarillisissa ponnistuksissaan. Mutta jokaisen äidin ja isän tehtävä on paljon helpompi silloin, kun kotona on kaksi osallistuvaa vanhempaa. Usein lapset ovat haasteena ja asettavat kovalle koetukselle molempien vanhempien voimat ja viisauden.

Kuinka usein pidätte perherukouksen?

Vuosia sitten presidentti Spencer W. Kimball puhutteli piispa Stanley Smootia. Presidentti Kimball kysyi: "Kuinka usein pidätte perherukouksen?"

Piispa Smoot vastasi: "Me yritämme pitää perherukouksen kahdesti päivässä, mutta pidämme sen keskimäärin kerran päivässä."

Presidentti Kimball vastasi: "Aikaisemmin perherukouksen pitäminen kerran päivässä saattoi riittää, mutta tulevaisuudessa se ei riitä, jos aiomme pelastaa perheemme."

Onkohan satunnaisten ja epäsäännöllisten perheiltojen pitäminen tulevaisuudessa riittävä keino vahvistaa lapsemme tarpeellisella määrällä moraalista voimaa? Tulevaisuudessa epäsäännöllinen pyhien kirjoitusten tutkiminen saattaa olla riittämätöntä varustamaan lapsemme välttämättömillä hyveillä, jotta he kestäisivät moraalisen rappeutumisen siinä ympäristössä, jossa he elävät. Missä ihmeessä lapset oppisivat siveyttä, rehellisyyttä, vilpittömyyttä ja inhimillistä perussäädylisyyttä, elleivät kotona? Tietenkin näitä arvoja vahvistetaan kirkossa, mutta vanhempien opetus on jatkuvampaa.

Vanhempien on oltava esimerkkinä

Kun vanhemmat yrittävät opettaa lapsiaan välttämään vaaraa, ei heidän pidä sanoa lapsilleen: "Me olemme kokeneita ja viisaita maailman tavoissa ja me voimme mennä lähemmäksi jyrkänteen reunaa kuin te." Vanhempien tekopyhyys voi tehdä lapsista kyynisiä ja epäuskoisia kotona opetettuja asioita kohtaan. Esimerkiksi, kun vanhemmat käyvät elokuvissa, jotka he kieltävät lapsiltaan, heidän uskottavuutensa vanhempina vähenee. Jos lasten odotetaan olevan rehellisiä, niin vanhempien täytyy olla rehellisiä. Jos lasten odotetaan olevan hyveellisiä, niin vanhempien täytyy olla hyveellisiä. Jos odotatte lastenne olevan kunniallisia, niin teidän täytyy olla kunniallisia.

Lapsille opetettavia arvoja tulisi olla muun muassa muiden kunnioittaminen, alkaen lasten omien vanhempien ja perheen kunnioittamisesta; toisten ihmisten uskon symbolien ja isänmaallisten käsitysten kunnioittamisesta; lain ja järjestyksen kunnioittamisesta; toisten ihmisten omaisuuden kunnioittamisesta; auktoriteetin kunnioittamisesta. Paavali muistuttaa meitä, että lasten "on ensi sijassa – – opittava täyttämään velvollisuutensa perheenjäseniään kohtaan" (1. Tim. 5:4).

Lasten kurittaminen

Yksi vanhempien vaikeimmista haasteista on oikeanlainen kurinpito. Lasten kasvattaminen on yksilökohtaista. Jokainen lapsi on erilainen ja ainutkertainen. Se, mikä tehoaa yhteen, ei välttämättä tehoa toiseen. En tiedä, kuka muu on tarpeeksi viisas sanomaan, millainen kuri on liian kovaa ja millai-

nen liian lempeää, kuin itse lasten vanhemmat, jotka rakastavat heitä eniten. Tätä asiaa on vanhempien rukoillen arvioitava. Koossapitävänä ja kannattavana periaatteena on, että kurinpidon täytyy perustua ennemminkin rakkauteen kuin rangaistukseen. Brigham Young opetti: "Jos te joudutte joskus rankaisemaan jotakuta, älkää koskaan rangaisko enempää kuin teillä sisimmässänne on palsamia haavojen sitomiseen" (julkaisussa *Journal of Discourses*, osa 9, s. 124–125; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1999, s. 219). Opettaminen ja kurinpito ovat kuitenkin varmasti erottamaton osa lasten kasvattamista. Jos vanhemmat eivät pidä kuria lapsilleen, niin yhteiskunta kurittaa heitä tavalla, josta vanhemmat eivät pidä. Ilman kuria lapset eivät kunnioita kodin sääntöjä eivätkä yhteiskunnan sääntöjä.

Kurinpidon pääasiallinen tarkoitus on opettaa kuuliaisuutta. Presidentti David O. McKay sanoi: "Jos vanhemmat eivät opeta kuuliaisuutta lapsilleen ja jos [heidän] kotinsa ei saa aikaan kuuliaisuutta, niin yhteiskunta vaatii sitä ja saa sitä. Sen vuoksi kodin on parempi ystävällisyydellä, myötätunnolla ja ymmärryksellä kouluttaa lasta kuuliaisuuteen kuin tunteettomasti jättää hänet alttiiksi karkealle ja kylmäkiskoiselle kurille, jota yhteiskunta toteuttaa, jos koti ei ole tehnyt velvollisuuttaan" (*The Responsibility of Parents to Their Children*, s. 3).

Työnteon opettaminen lapsille

Olennainen osa lasten opettamisessa kurinalaisiksi ja vastuuntuntoisiksi on saada heidät oppimaan työnteoa. Varttuessamme monet meistä ovat kuin mies, joka sanoi: "Pidän työstä; se lumooa minut. Voin istuskella ja katsella sitä tunti toisensa jälkeen." (Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts*, toim. John P. Bradley, Leo F. Daniels ja Thomas C. Jones [Chigaco: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969], s. 782.) Jälleen työn periaatteen parhaat opettajat ovat vanhemmat itse. Minulle työstä tuli ilo, kun aluksi työskentelin isäni, isoisäni, setieni ja veljieni rinnalla. Olen varma, että minusta oli usein enemmän kiusaa kuin apua, mutta muistot ovat suloisia ja opitut asiat arvokkaita. Lasten täytyy oppia vastuuta ja itsenäisyyttä. Käyttävätkö vanhemmat henkilökohtaisesti aikaa näyttääkseen ja osoittaakseen ja selittääkseen, niin että lapset osaavat, kuten Lehi opetti, "toimia oman tahtonsa mukaan, olematta toiminnan kohteita"? (2. Ne. 2:26.)

Luther Burbank, yksi maailman merkittävimmistä puutarhureista, on sanonut: "Jos me emme olisi antaneet enempää huomiota kasveillemme kuin

olemme antaneet lapsillemme, me eläisimme nyt rikkaruohojen viidakossa" (julkaisussa *Elbert Hubbard's Scrap Book* [New York: Wm. H. Wise and Co., 1923], s. 227).

Vanhempien erityiset haasteet

Myös lapset ovat saaneet oikeuden käyttää moraalista tahdonvapautta, jonka kautta meille kaikille on suotu mahdollisuus edistyä, kasvaa ja kehittyä. Tuo tahdonvapaus antaa lapsille myös mahdollisuuden tehdä valintoja itsekkyyden, tuhlaavaisuuden, nautinnonhalun ja itsetuhon välillä. Lapset osoittavat usein tällaista tahdonvapautta ollessaan vielä hyvin nuoria.

Vanhemmat, jotka ovat olleet tunnollisia, rakastavia ja huolehtivia ja jotka ovat eläneet vanhurskaiden periaatteiden mukaan parhaansa tehden, olkoot lohdutettuja tietäessään, että he ovat hyviä vanhempia huolimatta joidenkin lastensa teoista. Lapsilla itsellään on vastuu kuunnella ja totella, ja kun heitä on opetettu, heillä on vastuu oppia. Vanhemmat eivät voi aina vastata kaikista lastensa virheistä, koska he eivät voi varmistaa lastensa hyvää käyttäytymistä. Jotkut harvat lapset voisivat panna kovalle koetukselle jopa Salomon viisauden ja Jobin kärsivällisyyden.

Niillä vanhemmilla, jotka ovat varakkaita tai liian hemmottelevia, on usein erityishaaste. Noissa olosuhteissa jotkut lapset pitävät vanhempiaan tavallaan panttivankeina epäämällä tukensa vanhempien säännöiltä, elleivät vanhemmat taivu lasten vaatimuksiin. Vanhin Neal A. Maxwell on sanonut: "Ne, jotka tekevät liian paljon lastensa puolesta, saavat pian huomata, että he eivät voi tehdä mitään lastensa kanssa. Monien lasten puolesta on tehty niin paljon, että heistä on melkein tehty loppu." (Conference Report, huhtikuu 1975.) Se, että emme täysin arvosta aineellisia asioita, joita emme ole itse ansainneet, näyttää kuuluvan ihmisluontoon.

On tietyllä tavalla ironiaa, että jotkut vanhemmat ovat sangen huolissaan siitä, ovatko heidän lapsensa hyväksytyjä ja suosittuja ikätovereidensa keskuudessa; ja kuitenkin nämä samat vanhemmat pelkäävät, että heidän lapsensa saattavat olla tekemässä samoja asioita kuin heidän ikätoverinsa tekevät.

Lasten auttaminen arvojen sisäistämisessä

Yleisesti ottaen ne lapset, jotka päättävät ja pysyvät päätöksessään kieltäytyä huumeista, alkoholista ja luvattomasta seksistä, ovat niitä, jotka ovat omaksuneet ja sisäistäneet kotinsa kestävä arvot sellaisina

kuin heidän vanhempansa niitä noudattavat. Vaikeiden päätösten hetkellä he todennäköisesti ennemmin noudattavat vanhempiensa opetuksia kuin ikätovereidensa esimerkkiä tai joukkotiedotusvälineissä esitettäviä harhaanjohtavia perusteluja, jotka ihannoivat alkoholin käyttöä, luvatonta seksiä, uskottomuutta, epärehellisyyttä ja muita paheita. He ovat kuin Helamanin kaksituhatta nuorta miestä, joille "heidän äitinsä olivat opettaneet että elleivät he epäilisi, Jumala pelastaisi heidät" kuolemalta. "Ja he toistivat äitiensä sanat, sanoen: Me emme epäile, etteivät meidän äitimme tietäneet sitä." (Al. 56:47–48.)

Vanhempien opetusten ja arvojen juurruttamisessa lasten elämään tuntuu olevan avuksi vakaa usko Jumalaan. Kun tästä uskosta tulee osa heidän sie-luaan, heillä on sisäistä voimaa. Mitä siis vanhempien pitäisi opettaa kaikesta siitä, mikä on tärkeätä opettaa? Pyhissä kirjoituksissa sanotaan meille, että vanhempien tulee opettaa lapsilleen "uskoa Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, sekä oppia kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta" ja "oppia parannuksesta". (LK 68:25.) Nämä totuudet täytyy opettaa kotona. Niitä ei voida opettaa kouluissa, eikä niitä edistä valtiovalta eikä yhteiskunta. Tietenkin kirkon ohjelmat voivat auttaa, mutta kaikkein tehokkain opettaminen tapahtuu kotona.

Rakkauden tuhannet langat

Vanhempien opetustuokioiden ei tarvitse olla suuria tai dramaattisia tai voimallisia. Me opimme tämän Mestariopettajalta. Charles Henry Parkhurst on sanonut:

"Kristuksen elämän täydellinen kauneus on vain pienten, vähäpätöisten kauneuden tekojen yhteen kertynyttä kauneutta. – Hän keskusteli naisen kanssa kaivolla; Hän osoitti rikkaalle nuorukaiselle tämän sydämessä olevan salaisen kunnianhimon, joka piti

tätä taivaan valtakunnan ulkopuolella; Hän opetti pientä seuraajajoukkoaan rukoukseen; Hän teki tulen ja paistoi kalaa, jotta Hänen opetuslapsensa saisivat syödä aamiaista; Hän odotti heitä heidän tullessaan maihin yöllisen kalastuksen jälkeen kylmissään, väsyneinä ja masentuneina. Kaikki tämä, kuten huomaatte, auttaa meitä näkemään Kristukselle tärkeiden asioiden todellisen laadun ja sävyn, joka on niin yksityiskohtaista, niin keskittyynyttä, siihen kohdistuvaa, mikä on vähäistä, siihen paneutuvaa, mikä on pikkuruista." ("Kindness and Love", *Leaves of Gold*, Honesdale, Pa.: Coslet Publishing Co., 1938, s. 177.)

Ja sellaista on vanhempina oleminen. Pienet asiat ovat isoja asioita, jotka on ommeltu yhteen perheen kirjoon tuhansilla rakkauden, uskon, kurin, uhrauksen, kärsivällisyyden ja työn langoilla.

Liiton lapset

On olemassa joitakin suuria hengellisiä lupauksia, jotka saattavat auttaa uskollisia vanhempia tässä kirkossa. Iankaikkisten sinetöintien lapset voivat saada osakseen jumalalliset lupaukset, jotka annettiin heidän uskollisille esi-isilleen, jotka kunnialla piti-vät liittonsa. Jumala muistaa ne liitot, jotka vanhemmat muistavat. Lapset voivat täten tulla näiden suurten liittojen ja lupausten edunsaajiksi ja perijöiksi. Näin tapahtuu siksi, että he ovat liiton lapsia. (Ks. Orson F. Whitney julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 110–111.)

Jumala siunatkoon tämän maailman kamppailevia, uhrautuvia, kunniallisia vanhempia. Pitäköön Hän erityisesti ne liitot, joiden mukaan kansamme uskolliset vanhemmat ovat eläneet, ja varjeltiin Hän näitä liiton lapsia.

Vanhin Faustin puhe kirkon yleiskonferenssissa lokakuussa 1990 (ks. *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 31–33).

RAKKAUDEN YMPÄRÖIMÄ PÖYTÄ

Vanhin LeGrand R. Curtis
seitsemänkymmenen koorumista

Kodin suuresta merkityksestä on kirjoitettu paljon. Vanhin Marion G. Romney sanoi, että "yhteiskunnan kohtalokkaan sairauden ydin on perheen epävakaisuus" ("Pyhät kirjoitukset ja perheen pysyvyys", *Valkeus*, lokakuu 1972, s. 404). Monet kodit ovat isoja, kauniisti sisustettuja, jopa ylellisiä. Toiset

ovat hyvin pieniä ja vaatimattomia ja niiden kalustus niukkaa. Jokainen koti voi kuitenkin olla "taivasmaan päällä, jossa rakkaus vallitsee – kappale taivasta, jossa me haluamme olla" (*Hymns*, 1985, 298), kuten eräissä pidetyssä laulussamme sanotaan.

Yksi tärkeistä kalusteista, joka on useimmissa kodeissa, on keittiöpöytä. Se saattaa olla pieni tai suuri tai eräänlainen tiski, jolle ruoka ja ruokailuvälineet juuri ja juuri mahtuvat. Keittiöpöydän tärkeimpänä tarkoituksena tuntuu olevan suoda perheen eri jäsenille paikka ruokailuun.

Tässä erityisessä tilaisuudessa haluan saattaa huomioon "keittiöpöydän" syvällisemmän, tärkeemmän tarkoituksen. Sen ääressä voidaan saada muuta kuin vain ravintoa ruumiin hyvinvointia varten.

Keskustelua evankeliumista pöydän ympärillä

Perheessä on yleensä kaksi tai useampia eri-ikäisiä jäseniä. Perheyksikön on tarpeen kokoontua ei pelkästään syömään vaan myös rukoilemaan, puhumaan, kuuntelemaan, keskustelemaan, oppimaan ja kasvamaan yhdessä. Presidentti Gordon B. Hinckley on esittänyt asian hyvin:

"Minun pyyntöni – ja kunpa voisin sen kauniimmin sanoa – on: pelastakaa lapset. Liian monet heistä kulkevat tuskan ja pelon tovereina, yksinäisyydessä ja epätoivossa. Lapset tarvitsevat auringonpaistetta. He tarvitsevat iloa. He tarvitsevat rakkautta ja hoivaa. He tarvitsevat ystävällisyyttä ja virkistystä ja kiintymystä. Jokainen koti, talon hintaan katsomatta, voi tarjota rakkauden ympäristön, joka voi olla pelastuksen ympäristö" ("Pelastakaa lapset", *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 57).

Useimmat perheenjäsenet ovat alttiina monille maailman voimille kodin ulkopuolella, samoin kuin kotiin tuomiemme radion, television, videoiden, nauhojen ja monien muiden välineiden voimakkaile vaikutuksille.

Kuvitelkaa perhettä kokoontuneena pöydän ympärille – ehkäpä keittiöpöydän – puhumassa evankeliumista – puhumassa sakramenttikokouksen puhujista ja puheista – puhumassa viimeisestä *Valkeudesta* – puhumassa koulusta ja kaikesta siihen liittyvästä – puhumassa yleiskonferenssista – puhumassa pyhäkoulun oppiaiheista – kuuntelemassa hyvää musiikkia – puhumassa Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen opetuksistaan. Luetteloa voitaisiin jatkaa. Ei ainoastaan vanhempien vaan kaikkien perheenjäsenten olisi viisasta kuunnella pöydässä huolellisesti varmistaen, että jokaisella läsnä olevilla on tilaisuus puhua ja kunnan mahdollisuus osallistua.

Perherukous pöydän ympärillä

Ajatelkaa perheen mahdollisuuksia, kun se polvistuu pöydän ympärille (television ollessa kiinni) rukoilemaan, pyytämään apua, kiittämään taivaallista Isäämme siunauksista – opettamaan kaikenikäisille taivaallisen Isän rakkauden suurta merkitystä. Pienten lasten kanssa pidetty perherukous voi hyvinkin muovata heistä vanhempina sellaisia, jotka jonakin päivänä rukoilevat perheidensä kanssa.

Vanhin Thomas S. Monson on ilmaissut asian hyvin:

"Herra käski meidän pitää perherukouksen, kun Hän sanoi: 'Rukoilkaa perheissänne Isää, aina minun nimessäni, jotta teidän vaimonne ja lapsenne tulisivat siunatuiksi' (3. Ne. 18:21).

Tulkaa katsomaan kanssani tyypillistä myöhempien aikojen pyhien perhettä rukoilemassa Herraa. Isä, äiti ja kaikki lapset polvistuvat, painavat päänsä ja sulkevat silmänsä. Suloinen rakkauden, ykseyden ja rauhan henki täyttää kodin. Kun isä kuulee pienen poikansa rukoilevan Jumalalta, että isä tekisi oikein ja olisi kuuliainen Herran pyynnöille, luuletteko, että sellaisen isän olisi vaikeaa kunnioittaa kalliin poikansa rukousta? Kun teini-ikäinen tytär kuulee suloisen äitinsä pyytävän Herralta, että hänen tyttärensä saisi innoitusta ystäviensä valinnassa, että hän valmistautuisi temppeleliittoon, ettekö usko, että sellainen tytär pyrkii kunnioittamaan tätä äitinsä nöyryä, vetoavaa pyyntöä, äidin, jota hän niin paljon rakastaa? Kun isä, äiti ja jokainen lapsi rukoilee vakavasti, että nämä perheen pojat eläisivät kellovöllisesti, että he saisivat aikanaan kutsun palvella Herran lähettiläinä kirkon lähetyskentillä, niin emmekö ala oivaltaa, kuinka tällaiset pojat varttuvat hyveellisiksi nuoriksi miehiksi haluten ennen muuta palvella lähetysaarnajina?" (*Pathways to Perfection* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973], s. 26.)

Monet ovat sanoneet: "Kuinka uskaltaisitte lähettää lapsenne ulos maailmaan joka päivä kokoontumatta yhteen ja puhumatta Herralle?" Ymmärtäväiset vanhemmat tarkastelevat ajankäyttöään ja varaavat ajan ainakin yhdelle päivittäiselle perheen kokoontumiselle rukouksen siunausten saamiseksi. Pienetkin perheenjäsenet oppivat pian rukoilemaan vuorollaan ja oppivat perherukouksen kalliit arvot.

Tehkää kodista onnellinen paikka

Olen sanonut aikaisemmin, että "kodin pitäisi olla onnellinen paikka, koska kaikki tekevät työtä pitääkseen sen sellaisena. Sanotaan, että onni on kotitekoista, ja meidän tulee pyrkiä tekemään kodeistamme onnellisia ja mieluisia paikkoja itsellemme ja lapsillemme. Onnellinen koti rakentuu evankeliumin ympärille. Se vaatii alituista, huolellista ponnistusta kaikilta asianosaisilta." ("Onni on kotitekoista", *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 11.)

Erään melko suuren perheen kiireinen teini-ikäinen valitti sitä, kuinka paljon aikaa kuluu päivittäisiin perherukouksiin. Kun ymmärtäväinen äiti piti rukousta seuraavana päivänä, hän jätti valittaneen

lapsen nimen tarkoituksellisesti pois. Rukouksen päätyttyä kiireinen lapsi sanoi: "Äiti, sinä et maininnut minua rukouksessa!" Rakastava äiti selitti, että hän vain otti valituksen huomioon. Kiireinen lapsi huudahti: "Älä jätä minua pois."

Pyhien kirjoitusten tutkiminen pöydän ympärillä

Kuvitelkaa perhe pöydän ympärillä pyhät kirjoitukset avoinna, keskustelemassa monista totuuksista ja opittavista asioista! Tämä on todellakin rakkauden ympäröimä pöytä!

Kasvatusasiantuntijat ovat yhtä mieltä siitä, että lasten on tarpeen lukea paljon enemmän koulutehtävien lisäksi. Me voimme suoda lapsillemme siunauksia lukemalla pyhiä kirjoituksia heidän kanssaan päivittäin – keittiöpöydän ympärillä.

Ajan järjestäminen perheelle, niin että se voi kokoontua keittiöpöydän ympärille, voi vaatia huomattavaa sopeutumista ja huolellista suunnittelua, mutta mikä voisi olla tärkeämpää kuin perheen ykseys, perheen hengellinen kasvu, perheenjäsenten välille rakentuvat sillat heidän puhuessaan, kuunnellessaan ja vastatessaan, kaikkien ollessa rakkauden ympäröiminä. Suurin menestyksemme tulee yksinkertaisesti yrittämisestä – kerran toisensa jälkeen.

Vahvistakaa perhesiteitä

Maailmassa on nykyisin monia voimia, jotka pyrkivät heikentämään perhettä ja kotia. Ymmärtäväiset vanhemmat pyrkivät vahvistamaan perhesiteitä, lisäämään hengellisyyttä kodissa ja keskittymään Jeesukseen Kristukseen ja temppeletoimintaan. Presidentti Hunter on sanonut:

"Rukoilen, että me kohtelemme toisiamme ystävällisemmin, kohteliaammin, kärsivällisemmin ja suurempaa anteeksiantoa osoittaen. – –"

Toiseksi, ja samassa hengessä, kehotan kirkon jäseniä ottamaan Herran temppelin suureksi vertauskuvaksi heidän jäsenyydestään ja heidän pyhimpien liittojensa solmimisen taivaalliseksi paikaksi. Sydämeni hartain toive on, että jokainen kirkon jäsen olisi kelvollinen menemään temppeliin." (Ks. "Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset", *Valkeus*, tammi 1995, s. 7.)

Presidentti Hunterin ohjetta voidaan avartaa merkittävästi sillä, mitä tapahtuu keittiöpöydän ympärillä.

Meidän tulisi kodeissamme harjoitella sitä, kuinka kohtelemme toisiamme, kuten Goethe niin hyvin sanoi: "Jos kohtelette ihmistä sellaisena kuin hän on, hän jää sellaiseksi. Mutta jos kohtelette häntä ikään kuin hän olisi, mitä hän voisi olla ja miksi hän voisi tulla, hänestä tulee, mitä hänestä pitäisi tulla." (Emerson Roy West, julkaisussa *Vital Quotations* [Salt Lake City: Bookcraft, 1968], s. 171.)

Tehkää kodista jumalanpalveluksen paikka

Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: "Kun tuomme kotiiimme jotakin, mikä on taivaasta, me varmistamme sen, että perheenjäsenet kypsyvät aktiivisuuteen kirkossa. Perheilta on tietenkin kuin luotu tätä varten – se on kotona pidettävä kokous, joka voidaan järjestää vastaamaan kaikkia tarpeita, ja se on tai voi olla aivan yhtä suuresti kirkon kokous kuin kappelissa pidetty kokous." (Ks. "Alkakaia sieltä missä olette – kotoa", *Valkeus*, heinäkuu 1972, s. 278.)

Tämä neuvo on myös yhteneväinen sen kanssa, mitä vanhin Dean L. Larsen on sanonut: "Kirkkorakennuksemme eivät ole ainoita paikkoja, joissa voimme palvella Jumalaa. Kotiemme pitäisi myös olla paikkoja hartaudenharjoitusta varten. Olisi hyvä, jos voisimme joka päivä 'mennä kotiin kirkkoon'. Ei pitäisi olla muuta paikkaa, mihin Herran Henki on tervetullempi ja missä Hän on alttiimpi toimimaan, kuin oma kotimme." ("Hengellisten kellojemme vetäminen", *Valkeus*, tammi 1990, s. 58.)

Kun pyrimme saavuttamaan kaiken tämän kodeissamme, meidän on hyvä muistaa presidentti Harold B. Leen tärkeät sanat: "Tärkeintä, mitä koskaan teette Herran työssä on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella" ("Kodin vahvistaminen", lehtinen, s. 9).

Vetoomukseni tänään on, että jokainen meistä tarkastelee huolellisesti kotiansa ja keittiöpöytä ja pyrkii alati tuomaan taivaan koteihimme ja tulemaan Jeesuksen Kristuksen tykö.

Vanhin Curtisin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1995 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 83–84).

EVANKELIUMIN PERIAATTEIDEN OPETTAMINEN LAPSILLE

13

Osa 1

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Lue kohta LK 68:25–28. Pane lukiessasi merkille ne periaatteet ja toimitukset, jotka Herra on käskenyt vanhempien opettaa lapsilleen. Suunnittele muutamia asioita, joita voit tehdä opettaaksesi näitä periaatteita ja toimituksia omille lapsillesi tai lapsenlapsillesi, veljen- tai sisarenlapsille tai muille tuntemillesi lapsille.
- Lukiessasi seuraavaa artikkelia keskity ensin yhteen tai kahteen vanhin Robert D. Halesin ehdotukseen. Voit myöhemmin keskittyä myös muihin artikkelin ehdotuksiin.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisoasi kanssa.

PERHEEN VAHVISTAMINEN – PYHÄ VELVOLLISUUTEMME

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Henki vahvistaa perheitä

Perheen vahvistaminen on pyhä velvollisuutemme vanhempina, lapsina, sukulaisina, johtajina, opettajina ja yksityisinä kirkon jäseninä.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan selvästi, että on tärkeää vahvistaa perhettä hengellisesti. Isä Aadam ja äiti Eeva opettivat evankeliumia pojilleen ja tyttärilleen. Aabel rakasti Herraa, ja Herra hyväksyi hänen uhrinsa. Kain sen sijaan rakasti "saatanaa enemmän kuin Jumalaa" ja teki vakavia syntejä. Aadam ja Eeva "murehtivat Herran edessä Kainin ja hänen veljiensä tähden", mutta he eivät lakanneet milloinkaan opettamasta evankeliumia lapsilleen (ks. KH Moos. 5:12, 18, 27; 6:1, 58).

Meidän tulee ymmärtää, että jokainen lapsemme saa syntyessään vaihtelevia lahjoja ja kykyjä. Näyttää siltä, että joillekuille, kuten Aabelille, annetaan syntymässä uskon lahja. Toiset kamppailevat jokaista päätöstä tehdessään. Meidän vanhempien ei pidä milloinkaan antaa lastemme etsinnän ja kamppailun horjuttaa itseämme tai heikentää uskoamme Herraan.

Alma nuorempi muisti "vaivan vallassa ja monien" syntiensä "muiston raastamana" kuulleen, että hänen isänsä oli opettanut "erästä Jeesuksesta Kristuksesta, Jumalan Pojasta, joka tulisi sovittamaan maailman synnit" (Al. 36:17). Hänen isänsä sanat johtivat hänen kääntymiseensä. Samalla tavalla meidän lapsemme muistavat meidän opetuksemme ja todistuksemme.

Helamanin sotajoukon kaksituhatta nuorta soturia todistivat, että heidän vanhurskaat äitinsä olivat opettaneet heille voimallisesti evankeliumin periaatteita (ks. Al. 56:47–48).

Suuren hengellisen etsinnän aikana Enos sanoi: "Sanat, joita olin usein kuullut isäni puhuvan iankaikkisesta elämästä – – tunkeutuivat syvälle sydämeeni" (Enos 3).

Herra sanoo Opin ja Liittojen Kirjassa, että vanhempien tulee opettaa lapsiaan "ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, sekä oppia kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kätten päällepanon kautta kahdeksan vuoden iässä – –.

Ja he opettakoot myös lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan nuhteettomasti Herran edessä." (LK 68:25, 28.)

Evankeliumin opettaminen vahvistaa perheitä

Kun me opetamme lapsillemme evankeliumia sanoin ja esimerkein, perheemme vahvistuu ja lujittuu hengellisesti.

Elävien profeettojen sanat ovat selkeitä, mitä tulee meidän pyhään velvollisuuteemme vahvistaa perheitämme hengellisesti. Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto antoivat vuonna 1995 maailmalle julistuksen, että "perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi –. Aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä –. Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskautessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan [ja] noudattamaan Jumalan käskyjä." ("Perhe – Julistus maailmalle", *Valkeus*, kesäkuu 1996, s. 10–11.)

Tämän vuoden helmikuussa ensimmäinen presidenttikunta kehotti kaikkia vanhempia tekemään "parhaansa opettaakseen ja kasvattaakseen lapsiaan evankeliumin periaatteiden mukaisesti ja [pitämään] heidät näin kirkon piirissä. Koti on vanhurskaan elämän perusta, eikä mikään muu taho voi ottaa sen paikkaa tai täyttää sen perustehtäviä tämän Jumalan antaman vastuun täyttämiseksi."

Helmikuuisessa kirjeessään ensimmäinen presidenttikunta opetti, että opettamalla ja kasvattamalla lapsiaan evankeliumin periaatteiden mukaisesti vanhemmat voivat suojella perheitään tuhoavilta aineksilta. He neuvoivat vanhempia ja lapsia myös "asettamaan perherukouksen, perheillat, evankeliumin opiskelun ja opettamisen sekä perheen tervehkeksen toiminnan etusijalle. Olivatpa muut pyyteet tai toiminnat miten kelpollisia ja asiallisia tahansa, niiden ei saa sallia syrjäyttää Jumalan antamia velvollisuuksia, jotka vain vanhemmat ja perheet voivat asianmukaisesti täyttää." (Ensimmäisen presidenttikunnan kirje 11. helmikuuta 1999.)

Herran ja Hänen oppinsa avulla kaikki perheen mahdollisesti kohtaamien haasteiden vahingolliset vaikutukset voidaan ymmärtää ja voittaa. Olivatpa perheenjäsenten tarpeet mitä tahansa, me voimme vahvistaa perheitämme noudattamalla profeettojen antamia neuvoja.

Ratkaisevaa perheidemme vahvistamisessa on antaa Herran Hengen tulla kotiimme. Perheidemme tavoite on pysyä suoralla ja kaidalla polulla.

Ehdotuksia perheen vahvistamiseksi

Kotiemme seinien suojassa voidaan tehdä lukemattomia asioita perheen vahvistamiseksi. Saanen esittää joitakin ajatuksia ja käytännön esimerkkejä, jotka saattavat auttaa sellaisten alueiden löytämisessä, jotka vaativat vahvistamista omissa perheissämme. Esitän ne kannustuksen hengessä tietäen, että jokainen perhe – ja jokainen perheenjäsen – on ainutlaatuinen.

Kodin tulisi olla turvapaikka

- Tehkää kodeistamme turvapaikkoja, joissa jokainen perheenjäsen tuntee rakkautta ja yhteenkuuluvuutta. Ymmärtäkää, että jokaisella lapsella on vaihtelevia lahjoja ja kykyjä; jokainen on erityistä rakkautta ja huolenpitoa kaipaava yksilö.
- Muistakaa, että "sävyisä vastaus taltuttaa kiukun" (Sananl. 15:1). Kun rakkaani ja minut sinetöitiin Suolajärven temppelessä, vanhin Harold B. Lee antoi meille viisaan neuvon: "Kun korotatte äänenne vihastuksissanne, Henki kaikkooa kotoanne." Emme saa milloinkaan vihoissamme sulkea kotimme ovea emmekä sydäntämme lapsillemme. Tuhlaajapojan tavoin lastemme täytyy tietää, että kun he menevät itseensä, he voivat palata meidän luoksemme ja saada rakkautta ja neuvoja.
- Viettäkö kahden kesken aikaa lastemme kanssa ja antakaa heidän valita, mitä teette ja mistä keskustellette. Estäkää häiritsevät tekijät.

Opettakaa lapsia rukoilemaan, lukemaan pyhiä kirjoituksia ja kuuntelemaan hyvää musiikkia

- Tukekaa lastemme henkilökohtaista uskonnollista käyttäytymistä, kuten henkilökohtaisen rukouksen pitämistä, henkilökohtaista pyhien kirjoitusten tutkimista ja erityisten tarpeiden vuoksi paastamista. Arvioikaa heidän hengellistä kasvuaan kiinnittämällä huomiota heidän käytökseensä, kielenkäyttöön ja siihen, kuinka he kohtelevat muita.
- Rukoilkaa päivittäin lastemme kanssa.
- Lukekaa yhdessä pyhiä kirjoituksia. Muistan, kuinka oma äitini ja isäni lukivat pyhiä kirjoituksia meidän lasten istuessa lattialla kuuntelemissa. Toisinaan he kysyivät: "Mitä tuo pyhien kirjoitusten kohta teidän mielestänne merkitsee?" tai "Mitä tunteita se teissä herättää?" Sitten he kuuntelivat, mitä me vastasimme omin sanoin.
- Lukekaa kirkon lehdistä elävien profeettojen sanoja ja muita lapsille, nuorille ja aikuisille tarkoitettuja innoitettuja kirjoituksia.

- Voimme täyttää kotimme kelvollisen musiikin äänillä laulamalla yhdessä laulukirjan ja *Lasten laulukirjan* lauluja.

Pitäkää perheilta ja perheneuvoston kokouksia

- Pitäkää perheilta joka viikko. Joskus me vanhemmat arastelemme opettaa lapsiamme tai todistaa heille. Olen itsekin syyllistynyt siihen omassa elämässäni. Lapsemme tarvitsevat sitä, että me ilmaisemme heille hengellisiä tunteitamme ja opetamme heitä ja todistamme heille.
- Pitäkää perheneuvoston kokouksia ja keskustelkaa perheen suunnitelmista ja huolista. Parhaimpia perheneuvoston tilaisuuksia ovat sellaiset, joita pidetään kahden kesken kunkin perheenjäsenen kanssa. Antakaa lastemme tietää, että heidän ajatuksensa ovat tärkeitä. Kuunnelkaa heitä ja oppikaa heiltä.

Kertokaa evankeliumista toisille, tukekaa kirkon johtajia ja osallistukaa perheenä

- Kutsukaa lähetyssaarnaajia opettamaan vähemmän aktiivisia tai kirkkoon kuulumattomia ystäviä koteihimme.
- Osoittakaa, että me hyväksymme kirkon johtajat ja tuemme heitä.
- Syökää yhdessä, milloin mahdollista, ja keskustelkaa aterialla merkityksellisistä asioista.
- Tehkää työtä yhdessä perheenä, vaikka itse saisittekin työn tehdyksi nopeammin ja helpommin. Puhukaa poikiemme ja tyttäriemme kanssa, kun teette työtä yhdessä. Minulla oli sellainen mahdollisuus joka lauantai isäni kanssa.

Opettakaa lapsia olemaan hyviä ystäviä ja valmistautumaan tulevaisuutta varten

- Opettakaa lapsiamme luomaan hyviä ystävyssuhteita, niin että heidän ystävänsä tuntevat olevansa tervetulleita koteihimme. Tutustukaa lastemme ystävien vanhempiin.
- Opettakaa lapsillemme esimerkein, kuinka ajan ja varojen käyttöä voidaan suunnitella. Opettakaa heille omavaraisuutta ja sitä, että heidän on tärkeää valmistautua tulevaisuuden varalle.

Kertokaa suvun historiasta ja perheen perinteistä

- Opettakaa lapsillemme esivanhempiemme ja oman sukumme historiaa.
- Luokaa perheeseen perinteitä. Suunnitelkaa merkityksellisiä yhteisiä lomiamme ja toteuttakaa suunnitelmiamme ottaen huomioon lastemme tarpeet, lahjat ja kyvyt. Auttakaa heitä luomaan onnellisia muistoja, kehittämään lahjojaan ja vahvistamaan omanarvontuntoaan.

telmat ottaen huomioon lastemme tarpeet, lahjat ja kyvyt. Auttakaa heitä luomaan onnellisia muistoja, kehittämään lahjojaan ja vahvistamaan omanarvontuntoaan.

Opettakaa, että on tärkeitä noudattaa käskyjä ja saada toimituksia

- Opettakaa sanoin ja esimerkein moraalisia arvoja sekä sitoutumista käskyjen noudattamiseen.
- Kasteeni ja konfirmointini jälkeen äitini veti minut syrjään ja kysyi: "Miltä sinusta tuntuu?" Kuvailin parhaani mukaan lämpöistä rauhan, levollisuuden ja onnen tunnetta, joka minulla oli. Äiti selitti, että tunteeni oli juuri saamani lahja – Pyhän Hengen lahja. Hän sanoi minulle, että jos eläisin sen arvoisesti, minulla olisi tuo lahja jatkuvasti. Sen opetustuokion olen muistanut koko elämäni ajan.
- Opettakaa lapsillemme kasteen ja konfirmoinnin, Pyhän Hengen lahjan saamisen, sakramentin nauttimisen, pappeuden kunnioittamisen sekä temppeleliittojen solmimisen ja pitämisen merkitystä. Heidän on tarpeen tietää, että on tärkeää elää niin kelvollisesti, että voi saada temppeleliittouksen, ja valmistautua temppeleliittoukseen.
- Ellei teitä ole vielä sinetöity temppeleissä puolisoonne tai lapsiinne, tehkää perheenä työtä saadakseenne temppeleliittoukset. Asettakaa perheenä temppeleliittoukseen liittyviä tavoitteita.
- Olkaa sen pappeuden arvoisia, joka teillä on, ja käyttäkää sitä perheenne jäsenten siunaukseksi heidän elämässään.

Olkaa tietoisia paikkakunnan, koulun ja kirkon toiminnoista

Voimavaroja on saatavilla kodin ulkopuolelta. Perhettä voidaan vahvistaa käyttämällä niitä viisaasti.

- Kannustakaa lapsiamme palvelemaan kirkossa ja yhteiskunnassa.
- Puhukaa lastemme opettajille, valmentajille, neuvonantajille, neuvojille ja kirkon johtohenkilöille huolistamme ja lastemme tarpeista.
- Ottakaa selvää siitä, mitä lapsemme tekevät vapaa-aikanaan. Vaikuttakaa siihen, mitä elokuvia, televisio-ohjelmia ja videonauhoja he katselevat. Jos he käyttävät Internetiä, olkaa selvillä, mitä he hakevat sieltä. Auttakaa heitä oivaltaamaan, kuinka tärkeää on tervehenkinen viihde.
- Kannustakaa kelvollista toimintaa koulussa. Ottakaa selvää siitä, mitä lapsemme opiskelevat.

Auttakaa heitä kotitehtävissä. Auttakaa heitä ymmärtämään koulukasvatuksen ja ammattiin valmistautumisen suuri merkitys.

- Nuoret naiset, ruvetkaa käymään Apuyhdistyksessä, kun täytätte 18 vuotta. Tuo siirtyminen Apuyhdistykseen saattaa olla joistakuista teistä epämieluisaa. Saatatte pelätä, että ette sovi joukkoon. Nuoret sisareni, niin ei ole. Apuyhdistyksessä on paljon teille. Se voi olla siunaukseksi teille koko elämänne ajan.
- Nuoret miehet, kunnioittakaa Aaronin pappetta. Se on valmistava pappuus, joka valmistaa teitä Melkisedekin papputeen. Tulkaa täysin aktiiviseksi vanhinten koorumissanne, kun teidät asetetaan Melkisedekin papputeen. Veljeys, koorumin opetus ja mahdollisuudet palvella toisia ovat siunaukseksi teille ja perheellenne koko elämänne ajan.

Seuratkaa Herran rakkauden esimerkkiä

Jokaista perhettä voidaan vahvistaa tavalla tai toisella, jos koteihimme tuodaan Herran Henki ja me opetamme Hänen esimerkinsä mukaan.

- Toimikaa uskoen, älkää reagoiko peläten. Kun teini-ikäisemme alkavat koetella perhearvoja, vanhempien on tarpeellista pyytää Herralta opastusta kunkin perheenjäsenen erityisiin tarpeisiin. Silloin pitäisi rakastaa entistäkin enemmän ja tukea ja vahvistaa opetuksia oikeiden valintojen tekemisestä. On pelottavaa antaa lastemme oppia tekemistään virheistä, mutta heillä on suurempi halu valita Herran tie ja perhearvot, kun he tekevät valinnan itse, kuin jos me yrittäisimme pakottaa heitä valitsemaan nuo arvot. Herran rakkauden ja luottamuksen tie on parempi kuin Saatanan pakon ja pakottamisen tie, etenkin kasvatettaessa teini-ikäisiä.
- Muistakaa profeetta Joseph Smithin sanat: "Ei mikään ole yhtä suuressa määrin omiaan saamaan ihmisiä hylkäämään syntiä kuin se, että joku ottaa heitä kädestä ja valvoo heitä hellästi. Kun ihmiset osoittavat vähänkin ystävällisyyttä ja rakkautta minua kohtaan, niin voi, millä voimalla se vaikuttaakaan mieleeni, kun taas päinvastaisella menettelyllä on taipumus karhita esiin kaikki kovat tunteet ja masentaa ihmismieltä." (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 239.)

Harhautuneet lapset tulevat takaisin

- Saatamme masentua, kun kaiken voitavamme tehdyämme jotkut lapsistamme poikkeavat vanhurs-

kauden polulta, mutta vanhin Orson F. Whitneyyn sanat voivat lohduttaa meitä: "Vaikka jotkut lamppaista harhailevat, Paimenen silmä näkee heidät, ja ennemmin tai myöhemmin he tuntevat jumalallisen Sallimuksen käsivarren ojentautuvan ja vetävän heidät takaisin laumaan. Joko tässä elämässä tai seuraavassa, he palaavat kyllä takaisin. Heidän on maksettava oikeudenmukaisuudelle velka; heidän on kärsittävä syntiensä vuoksi; ja he saattavat joutua kulkemaan okaista polkua, mutta jos se lopulta johtaa heidät kuten katuvaisten tuhlaajapojankin rakastavan ja anteeksiantavan [äidin ja] isän sydämeen ja kotiin, tuskallinen kokemus ei ole ollut turha. Rukoilkaa huolettomien ja tottelemattomien laste[mme] puolesta; pitäkää heistä kiinni uskollanne. Toivokaa ja luottakaa, kunnes näette Jumalan pelastuksen." (Orson F. Whitney julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 110; ks. myös Boyd K. Packer, "Moraalinen ympäristömme", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 64.)

Yksinäiset aikuiset ja suku voivat antaa voimia

- Entä jos olet naimaton tai sinua ei ole siunattu lapsilla? Tarvitseeko sinun välittää perheitä koskevista neuvoista? Kyllä. Meidän kaikkien on tarpeen oppia niitä eläessämme maan päällä. Naimattomat aikuiset jäsenet voivat usein vahvistaa erityisellä tavalla perhettä ja osoittaa suurenmoisella tavalla tukea, luottamusta ja rakkautta omalle perheelleen ja lähipiirinsä perheille.
- Monet aikuiset lähisukulaiset täyttävät monia samanlaisia velvollisuuksia kuin vanhemmat. Isovanhemmilla, tädeillä, enoilla ja sedillä, veljillä ja sisarilla, veljen tai sisaren lapsilla, serkuilla ja muilla sukulaisilla voi olla suuri vaikutus perheeseen. Haluan ilmaista arvostukseni omia sukulaisiani kohtaan, jotka ovat opastaneet minua esimerkillään ja todistuksellaan. Toisinaan lähisukulaiset voivat sanoa jotakin sellaista, mitä vanhemmat eivät voi riitaa aloittamatta sanoa. Eräs nuori nainen sanoi keskusteltuaan pitkään ja avoimesti äitinsä kanssa: "Olisi hirvää kertoa sinulle ja isälle, että on tehnyt jotakin väärää, mutta vielä pahempaa olisi kertoa Susan-tädille. Hänelle en mitenkään voisi tuottaa pettymystä."

Ei täydellisiä perheitä

Tietäen, että olemme kuolevaisuudessa oppiaksemme ja vahvistaaksemme uskoamme, meidän tulisi ymmärtää, että kaikessa täytyy olla vastakohtaisuutta. Kerran kun pidimme perheneuvoston kokousta omassa kodissamme, vaimoni sanoi: "Jos

erehtyy ajattelemaan, että jollakulla on täydellinen perhe, heitä ei vain tunne kyllin hyvin."

Järjestäkää kotinne ja perheenne

Veljet ja sisaret, ottakaamme vanhempina varteen Herran Joseph Smithille ja kirkon johtajille vuonna 1833 antama kehoitus, jopa moite: "järjestä oma huoneesi" (LK 93:43). "Minä olen käskenyt teitä kasvattamaan lapsenne valkeudessa ja totuudessa" (LK 93:40). "Hänen tulee saattaa järjestykseen perheensä ja pitää huolta, että sen jäsenet ovat ahkerampia ja huolehtivaisempia kotona ja että he aina rukoilevat; muuten heidät tullaan siirtämään sijaltansa" (LK 93:50).

Meidän aikamme profeetat ovat antaneet samanlaisen kehotuksen ja varoituksen vanhemmille saattaa perheemme järjestykseen. Siunattakoon meitä jokaista innoituksella ja rakkaudella, niin että koh-

taamme uskossa vastoinkäymiset perheissämme. Silloin tiedämme, että näiden koettelemusten tarkoituksena on lähentää meitä Herraan ja toisiimme. Kuunnelkaamme profeetan ääntä ja saattakaamme kotimme järjestykseen (ks. LK 93:41–49). Perhe vahvistuu, kun me lähestymme Herraa, ja jokainen perheenjäsen vahvistuu, kun me nostamme, vahvistamme ja rakastamme toisiamme ja välitämme toisistamme. "Kun sinä nostat minua ja minä nostan sinua, me kohoamme yhdessä" (kveekarien sanalasku).

Olkoon meillä kyky toivottaa Herran Henki tervetulleeksi koteihimme ja kyky pitää Hänet siellä vahvistamassa perheitämme. Rukoilen, että jokainen perheemme jäsen voi pysyä "suoralla ja kaidalla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään" (2. Ne. 31:18).

Vanhin Halesin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1999 (ks. *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 37–40).

EVANKELIUMIN PERIAATTEIDEN OPETTAMINEN LAPSILLE

14

Osa 2

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai useampaa näistä ehdotuksista.

- Suunnitelkaa perheenä toiminta, jossa palvelette yhdessä.
- Suorita joku kotiaskare yhdessä lapsesi, lapsenlapsesi, veljen- tai sisarenlapsen tai muun sukuun kuuluvan lapsen kanssa. Keskustelkaa yhdessä työtä tehdessänne. Käytä hyväksesi opetustilaisuutta kritisoimatta lapsen auttamisyrittäisi.
- Lue seuraavat osiot julkaisusta *Nuorten voimaksi* (34285 130): "Tiedotusvälineet – elokuvat, televisio, radio, videokasetit, kirjat ja lehdet" (s. 10–11), "Musiikki ja tanssi" (s. 12–13) ja "Suku puolinen puhtaus" (s. 13–14). Kun olet kerrannut tämän aineiston, päätäkää lapsistasi voisivat hyötyä siitä, että lukisitte tämän aineiston ja keskustelisitte siitä yhdessä.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisoasi kanssa.

OPETTAKAA LAPSIA

Presidentti Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumin virkaa tekevä
johtaja

Tähän ja muihin tiloihin kokoontuneiden ihmisten määrä on todisteena siitä sammumattomasta totuuden janosta, joka seuraa jäsenyyttä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.

Kun rukoilin saadakseni tietää, mikä olisi teille kaikkein arvokkainta, mieleeni juolahti, että kolmen viikon kuluttua saavutan 75. syntymäpäiväni ja siirryn vaiheeseen, jota kutsun mieluiten *ylemmäksi keski-ikäksi*.

Olen toiminut opettajana yli 50 vuoden ajan. Varmaankin teille on hyötyä jostakin oppimastani.

Olen oppinut yhden asian kokemuksen kautta: Elämä opettaa meille joitakin asioita, joita emme arvanneet haluavamme tietää. Nämä vaikeat läksyt voivat olla kaikkein arvokkaimpia.

Opin jotakin muutakin oppimiseen liittyvää matkallani kohti *ylempää keski-ikää*. Ajatelkaapa tätä lääkärin ja potilaan välistä keskustelua:

Lääkäri: "Kuinka voin auttaa? Mikä teillä tuntuu olevan ongelmana?"

Potilas: "Muisti, herra tohtori. Kun luen jotain, en pysty enää muistamaan, mitä olen lukenut. Mennessäni johonkin huoneeseen en enää muista,

miksi menin sinne. En muista, mihin olen pannut tavaroitani."

Lääkäri: "No, kertokaapa, miten pitkään tämä ongelma on vaivannut teitä?"

Potilas: "Siis mikä ongelma?"

Jos tämä kertomus huvitti teitä, olette joko alle 60-vuotiaita tai sitten nauratte itsellenne.

Opettakaa lapsia, kun he ovat nuoria

Kun vanhenette, ette pysty oppimaan tai opettelemaan ulkoa tai opiskelemaan niin kuin silloin, kun olitte nuoria. Voisiko tämä olla syy siihen, että profeetta Alma neuvoi: "Opi viisautta nuorena ollessasi; nuoruudessasi opi pitämään Jumalan käskyt?"

Minun on aina vain vaikeampi opetella ulkoa pyhien kirjoitusten kohtia ja runon säkeitä. Ollessani nuori saatoin toistaa jonkin kohdan kerran tai kahdesti ja sen jälkeen muistaa sen. Jos toistin kohdan moneen kertaan, ja varsinkin jos kirjoitin sen ylös, se painui varsin lähtemättömästi mieleeni.

Nuoruus on helpon oppimisen aikaa. Juuri siksi lasten ja nuorten opettajat ovat olleet niin suuri huolenaihe kirkon johtajille alusta lähtien.

On äärimmäisen tärkeää opettaa lapsille ja nuorille evankeliumia ja elämän opetuksia.

Herra asettaa ensisijaisen vastuun vanhemmille ja varoittaa heitä:

"Ja vielä, sikäli kuin vanhemmat, joilla on lapsia Siionissa, – eivät opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, sekä oppia kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kätten päällepanon kautta kahdeksan vuoden iässä, niin synty on oleva vanhempien pään päällä."²

Tämän kirkon perustavaa laatua oleva päämäärä on opettaa nuoria: ensin kotona ja sitten kirkossa.

Varastoikkaa tietoa

Toinen oppimani asia koskee sen muistamista, mitä olemme oppineet nuoruudessa. Nuoren mielen varastoima tieto saattaa odottaa monia vuosia sitä hetkeä, jolloin sitä saatetaan tarvita.

Saanan esittää tästä esimerkin. Olen hyvin huolissani jäsenten taipumuksesta olla välittämättä piispan neuvoista tai – äärimmäisyydestä toiseen – tulla yletömän riippuvaiseksi piispasta.

Päätin puhua piispasta yleiskonferenssissa.

Valmistauduin rukoillen, ja mieleeni muistui keskustelu 50 vuoden takaa. Se palveli – itse asiassa täydellisesti – tarkoitustaan tämän asian opettamiseksi. Lainaan seuraavassa tuota keskustelua samoin kuin tein yleiskonferenssissakin:

"Vuosia sitten palvelin vaarnan korkeassa neuvostossa yhdessä Emery Wightin kanssa. Emery oli palvelut kymmenen vuotta piispana maaseudulla Harperin seurakunnassa. Hänen vaimostaan Lucillestä tuli vaarnamme Apuyhdistyksen johtaja.

Lucille kertoi minulle, että eräänä kevätaamuna naapuri tuli heidän ovelle ja kysyi Emeryä. Lucille sanoi hänelle, että Emery oli kyntämässä. Sitten naapuri esitti suuren huolenaiheensa. Aiemmin sinä aamuna hän oli pellon ohi kulkiessaan huomannut Emeryn hevosvaljakon seisomassa puoleen väliin kynnetyissä vaossa, ohjakset auran päälle laskettuina. Emeryä ei näkynyt missään. Naapuri ei ihmetellyt sitä sen kummemmin, kunnes hän paljon myöhemmin kulki taas pellon ohi ja huomasi, ettei valjakko ollut siirtynyt paikaltaan. Hän kiipesi aidan yli ja kulki pellon poikki hevosten luokse. Hän ei löytänyt Emeryä mistään ja kiiruhti talolle kysymään Lucillelta.

Lucille vastasi rauhallisesti: 'Voi, älä huolestu. Joku on varmasti pulassa ja tullut hakemaan piispaa avukseen.'

Mielikuva tuosta hevosvaljakosta seisomassa tuntikausia pellolla on vertauskuva kirkon piispojen ja heidän rinnallaan palvelevien neuvonantajien omistautumisesta. Jokainen piispa ja jokainen neuvonantaja jättää, kuvaannollisessa merkityksessä, valjakonsa seisomaan keskeneräiseen vakoon, kun joku tarvitsee apua."³

En ollut koskaan aikaisemmin käyttänyt tuota kokemusta missään puheessa – en ollut koskaan tullut ajatelleeksi sitä.

Halusin valmistella kertomuksen mielessäni kuntoon ennen kuin kertoisin sen yleiskonferenssissa, ja niin otin yhteyttä Emery Wightin tyttäreen. Sovin hänen kanssaan tapaamisesta heidän vanhassa kodissaan sekä siitä, että hän näyttäisi minulle sen pellon, jota hänen isänsä oli sinä päivänä ollut kyntämässä.

Yksi pojistani vei minut sinne varhain eräänä sunnuntaiaamuna. Hän otti monia valokuvia.

Oli kaunis keväinen aamu. Pelto oli vastakynnetty, samoin kuin se oli ollut monta vuotta sitten. Vastakynnetyllä pellolla oli lokkeja aterioimassa.

Tuon muistikuvan mieleen palautuminen, tuon keskustelun muistaminen, ei ollut minulle mikään epätavallinen asia. Se vahvistaa erään pyhien kirjoitusten kohdan sisältämän totuuden – kohdan, jonka sivumennen mainiten opettelin nuorena ulkoa:

"Älkää myöskään edeltäpäin huolehtiko siitä, mitä sanoisitte, vaan kootkaa alati mieleenne elämän sanoja, ja teille annetaan sillä hetkellä se määrä, mikä kullekin mitattava on."⁴

Tämän kohdan jälkeen seuraa lupaus niille, jotka säilyttävät tietoa:

"Ja sen tykönä, joka ottaa teidät vastaan, minä myös olen oleva, sillä minä olen käyvä teidän edellenne. Minä olen oleva teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja Henkeni on oleva teidän sydämesänne ja enkelini ympäröivät teidät tukeakseen teitä."⁵

Tämä oli minulle hyvä opetus, mutta saamani opetus ei päättynyt siihen.

Olin nuorena harrastanut jonkin verran maalausta ja puunveistelyä. Olin suuressa määrin itseoppinut. Lastemme kasvaessa omistin aikani sille, että opetin heille asioita, joita olin poikasena oppinut elämästä ja veistämisestä ja maalaamisesta.

Lasteni kasvettua ryhdyin jälleen harrastamaan puunveistelyä rentoutumiskeinona. Veistin lintuja, ja vietin veistelypuuhassani monia tunteja. Kun minulta kysyttiin, "Kuinka monta tuntia sinulta meni tämän veistämiseen?" vastasin aina: "En tiedä. Jos saisin sen selville, lopettaisin veistämisen."

Niinä tunteina, jolloin puuhasin käsilläni, pohdin luomisen ihmeitä, ja innoitus virtasi. Puuta veistäessäni veistin myös puheita.

Veistäminen oli minulle rentouttavaa. Toisinaan kun muutuin vähän stressaantuneeksi ja äreäksi, vaimollani oli tapana sanoa: "Sinun olisi paras aloittaa uusi veistotyö."

Luulenpa, että jos *ylemmän keski-ään* muistini hie-
man virkistyisi, voisin esitellä yhden tekemistäni
veistotöistäni ja kertoa, mitä puhetta se edustaa.
Opin, että niinä hiljaisina hetkinä saatoin tehdä
kahta asiaa yhtä aikaa.

Korjatkaa opettamisen tuomaa satoa

En enää kykene sellaiseen veistämiseen. Se puuha
vaatii liikaa tarkkuutta minulta, jolla on kolmiteho-
lasit ja jonka sormien nivelet käyvät nykyään hie-
man jäykiksi lapsuudessa sairastamani polion vuoksi.
Sitä paitsi tehtäväni luoma kasvava paine rajoittaa
aikaa, jonka voin omistaa sekä veistämiseen että
puheiden valmistamiseen.

Tätä nykyä olen itse paljolti menettänyt tämän
kyvyn veistää, mutta näin ei ole lastemme kohdalla.
Opetimme heitä heidän ollessaan nuoria.

Mielikuva siitä pellolla seisovasta hevosvaljakosta
jäi mieleeni. Ajattelin, että kenties voisin maalata
taulun hevosvaljakosta, joka seisoo piispan pellolla
ohjaketet auran päälle laskettuina.

Epäröin, koska edellisen tauluni maalaamisesta oli
kulunut yhdeksän vuotta. Kaksi epätavallisen lahja-
kasta ja innoitettua ystävää tarjosivat apuaan piispan
hevosvaljakon maalaamisessa, ja heinäkuussa minulla
oli tauko matkustamisesta, ja niinpä aloitin.

Opin paljon näiltä kahdelta ystävältäni, ja he ovat
todellisella tavalla mukana taulussani. Mutta enem-
män apua sain kahdelta pojaltani. Toinen heistä otti
ne kuvat siitä kynnetystä pellosta, koska kuvatessani
jotakin *puuveistoksessa* tai *maalauksessa* tai *sanoin* yri-
tän aina olla hyvin tarkka.

Tämä on jälleen yksi opetus. Sain lapsiltamme
takaisin jotakin, mitä he olivat oppineet nuorena.

Toinen poikamme päätti tehdä piispan hevosval-
jakosta minun maalaukseni lisäksi veistoksen, joka
valettaisiin pronssiin. Vietimme monia antoisia tun-
teja toinen toistamme auttaen.

Poikamme haki ladostamme vanhat valjaat, jotka
ovat roikkuneet siellä pääasiassa käyttämättä yli 50
vuoden ajan. Hän karisteli niistä pölyt pois ja vei ne
kotiin. Hän pani näihin valjaisiin erään hyvin mal-
tillisen ratsuhevososen. Se seisoi hiljaa, kun poikamme
järjesteli valjaat oikein sekä piirsi yksityiskohtaisia
luonnoksia siitä.

Poikamme naapuri oli keräillyt vanhoja auroja.
Niiden joukossa oli myös piispa Wightin ajoilta peräi-
sin oleva aura, josta poikamme myös teki luonnoksia.

Ja niinpä se, mitä me olimme antaneet näille
pojillemme heidän nuoruudessaan, palasi meille.
Kuten muutkin lapsemme, he ovat kehittyneet
eteenpäin siitä, mitä me vanhempina opetimme
heille heidän ollessaan aivan pieniä. Ja jos päiviäm-

me maan päällä pidennetään, saamme toisenkin
sadon – lastenlapsemme – ja kenties kolmannenkin
sadon.

Herättäkää uinuvat kyvyt uudelleen

Opin uudelleen jotain muutakin. Kerran aikaisem-
min olin maalannut taulun sen innoittamana, mitä
olin kuullut poikasena. Taulu esitti Willard Peaks
-nimisiä vuorenhuippuja. Olin kuullut vanhempien
ihmisten käyttävän näistä vuorenhuipuista nimitystä
Presidenttikunta. Nämä kolme jättiläismäistä, massii-
vista vuorenhuippua, jotka kohosivat taivasta vas-
ten, edustivat kirkon johtajia.

Tämä tapahtui yhdeksän vuotta sitten. Tuolloin
poikani vei minut Willardiin Utahiin, ja valokuvasi
nuo vuorenhuiput. Menimme sinne takaisin uudem-
man kerran sellaiseen aikaan päivästä, jolloin varjoja
ja kontrastia olisi enemmän.

Noiden vuosien jälkeen jouduin herättämään
uudelleen ne kyvyt, joiden olin antanut vaipua
uneen. Aluksi se oli kovaa kamppailua. Uhkasin
useaan kertaan jättää asian sikseen. Eräs ystäväni
kannusti minua: "Jatka vain! Kyllä maailmaan taitei-
lijoita mahtuu."

En antanut periksi yksinkertaisesti siitä syystä,
ettei vaimoni antanut minulle siihen lupaa. Nyt
olen siitä iloinen. Kenties nyt, kun olen päässyt
vauhtiin, maalaan joskus vielä toisenkin taulun –
kukapa tietää.

Maalaamisen uudelleen aloittaminen on luulta-
vasti vähän samanlaista kuin jos on ollut epäaktiivi-
nen kirkossa monien vuosien ajan ja päättää sitten
palata laumaan. Kummassakin on se vaihe, jolloin
kamppailun yrittää saada tuntuman siitä, mikä on
piillyt uinuvana mutta mikä ei todellisuudessa ole
kuitenkaan menetetty. Ja kummassakin on apua
ystävästä tai parista.

Tämä on jälleen yksi oppimiseen liittyvä periaate
– opetusten poimiminen tavallisesta elämäkokemuks-
sesta.

Tuo maalaukseni *Piispan hevosvaljakko* on pian
valmis. Poikani veistos on valimolla, jossa se vale-
taan pronssiin.

Näin sivumennen mainiten poikani veistos on
paljon parempi kuin minun maalaukseni. Niin asian
kuuluukin olla. Hänen nuoret sormensa ja mielensä
ovat paljon herkempiä kuin minun.

Kulkiessamme kohti *ylempää keski-ikää* opimme,
etteivät vanhat luut enää taivu helposti eivätkä van-
hemmat nivelet enää liiku niin nopeasti. Omien
kengännauhojen solmiminen ei ole helppoa enää
sen jälkeen kun on ohittanut 65. ikävuoden – silloin
lattiat madaltuvat.

Jälleen tuo sama opetus: "Oi muista, poikani, ja opi viisautta nuorena ollessasi; nuoruudessasi opi pitämään Jumalan käskyt."⁶

"Jumalan kirkkaus on äly, eli toisin sanoen valkeus ja totuus."⁷

"Minä olen käsenyt teitä kasvattamaan lapsenne valkeudessa ja totuudessa."⁸

Taivaallinen Pyhän Hengen lahja suodaan lapsillemme heidän ollessaan vasta kahdeksan vuoden ikäisiä.

"Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimesäni lähettää, *opettaa* teille *kaiken* ja *palauttaa* mieleenne *kaiken*, mitä olen teille puhunut."⁹

Huomatkaa sanat *opettaa* ja *palauttaa*.

Lasten opettaminen palkitsee itse itsensä. Ettekö ole vielä huomanneet, että opettaessanne te opitte opettamisen kautta enemmän kuin lapsenne oppivat oppimisen kautta?

Käyttäkää hengellisiä muistikuvia

Ajallisen tiedon hankkimisen ja hengellisen tiedon hankkimisen välillä on ero. Oppilaat huomavat tämän koepäivänä. On kamalan vaikea muistaa jotakin sellaista, mitä ei ole oppinut alunperinkään.

Tämä pätee ajalliseen tietoon, mutta hengellisissä asioissa me voimme käyttää muistia, joka ulottuu syntymämme tuolle puolen. Me voimme kehittää herkkyyden niitä asioita kohtaan, joita emme ymmärtäneet ollessamme nuorempia.

Runoilija Wordsworth tunsikin jotakin kuolevaisuutta edeltävää elämää koskevaa kirjoittaessaan:

*On syntymämme unhoitusta, unta,
etäällä sielun tähtivaltakunta
on ollut, kunnes täällä
se kodon sai maan päällä.
Ei murtamina vaivan,
ei alastonna aivan,
vaan kiireellämme rippeet kimmelteestä
tulemme Luojan eestä: meitä ympäröi
lapsuusaikaan taivas!*¹⁰

Lausuin nuo säkeet ulkomuistista, johon olin tallettanut ne opiskeluaikoinani erään englannin tunnin aikana.

Kaikkein tärkeimmät opetukset saadaan elämän tavallisista tilanteista.

Jotkut odottavat voimakkaita hengellisiä kokemuksia todistuksensa vahvistukseksi. Se ei kuitenkaan toimi näin. Juuri ne hiljaiset kuiskaukset ja vaikutelmat tavallisista asioista antavat meille varmuuden siitä, että olemme Jumalan lapsia. Me jätämme etuoikeutemme suuressa määrin käyttämättä, kun

me etsimme merkkejä ja suuntaamme katseemme "yli maalin"¹¹ odottaen ihmeellisiä tapahtumia.

Me olemme Jumalan lapsia, sillä me elimme Hänen luonaan aikaisemmassa olemassaolossamme. Ajoittain tuota verhoa raotetaan. Meille suodaan aavistus siitä, keitä me olemme ja mikä on paikkamme iankaikkisessa suunnitelmassa. Kutsuttiinpa tätä muistikuvaksi tai hengelliseksi näkemykseksi, niin se on yksi todistus siitä, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. Senkaltaisia ilmoituksia saamme opettaessamme.

Kuulin kerran presidentti Marion G. Romneyn (1897–1988) sanovan: "Tiedän aina, milloin puhun Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena, koska opin aina jotakin siitä, mitä olen sanonut."

Herra sanoi vanhimmille:

"Teitä ei ole lähetetty samaan opetusta, vaan opettamaan ihmislapsille sitä, minkä minä Henkeni voimalla olen antanut teidän käsiinne.

Ja teitä opetetaan korkeudesta. Pyhittäkää itsenne, niin teidän päällemme puetaan voima, jotta voitte julistaa, niin kuin minä olen puhunut."¹²

Jopa silloinkin, kun lähetyssaarnaajien saama käännyntäisten sato on niukka, he ja kirkko saavat hengellistä voimaa, koska he oppivat opettamisensa kautta.

Diakonien koorumin johtajan on määrä neuvotella diakonitoveriensä kanssa ja opettaa heitä.¹³ Vanhinten koorumin johtajan on määrä opettaa kooruminsa jäseniä liittojen mukaan.¹⁴

Paavali sanoi Timoteukselle: "Kaikki, mitä olet monien todistajien läsnä ollessa minulta kuullut, sinun tulee uskoa luotettaville ihmisille, jotka pystyvät myös opettamaan muita."¹⁵

Seitsemällä sanalla Paavali selitti, kuinka opettaminen palkitsee itse itsensä:

"*Kun siis opetat muita, etkö opetakaan itseäsi?* Varastatko itse, vaikka julistat, ettei saa varastaa?"

Teetkö itse aviorikoksen, vaikka kiellät muita tekemästä?"¹⁶

Olkaa halukkaita oppimaan

Tässä eräänä päivänä sain anteeksipyyntökirjeen, mitä on tapahtunut aikaisemminkin. Kirjeen oli kirjoittanut henkilö, jota en tunne. Kirjeessä kerrottiin, kuinka tämä kirkon jäsen oli ollut minulle pitkään harmissaan ja vihainen erään pitämäni puheen vuoksi. Kirjeessä pyydettiin anteeksiantoa.

Olen nopea antamaan anteeksi. Minä toimin vain välittäjänä niin pitäessäni sen puheen kuin myös välittäessäni anteeksiannon.

Pyhät kirjoitukset sisältävät monia mainintoja siitä, kuinka "ankarana"¹⁷ israelilaiset ja nefiläiset pitivät profeettojen ja apostolien opetuksia. On niin helppo vastustaa opetusta ja loukkaantua opettajaan. Tämä on ollut profeettojen ja apostolien kohtalo alusta lähtien.

Vuorisaarnassa opetetaan:

"Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa.

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä."¹⁸

Tavallisesti noissa anteeksipyyntökirjeissä sanotaan: "En pystynyt ymmärtämään, miksi tunsit tarvetta saada minut tuntemaan oloni niin epämukavaksi ja itseni niin syylliseksi." Sitten heidän kamppailunsa keskeltä esiin ilmestyy näkemys, innoitus, ymmärrys syistä ja seurauksista. Lopulta he pystyvät näkemään ja ymmärtämään, miksi evankeliumi on sellainen kuin se on.

Mainitsen yhden aiheen monista. Sisar saattaa lopulta pystyä käsittämään, miksi me tähdennämme niin tärkeänä sitä, että äidit jäävät kotiin hoitamaan lapsiaan. Hän ymmärtää, ettei mikään palvelutyö vastaa sitä jalostavaa kehittymistä, joka tulee epäitsekään äitiyden kautta. Hänen ei myöskään tarvitse luopua älyllisestä tai kulttuuriin liittyvästä tai yhteiskunnallisesta kehityksestä. Nämä asiat tulevat myös – ajallaan – sillä ne seuraavat sitä ikuista hyveellisyttä, joka tulee lasten opettamisesta.

Mikään opettaminen ei ole hengellisesti palkitsevampaa tai jalostavampaa kuin se, kun äiti opettaa lapsiaan, eikä mikään opettaminen ole sen veroista. Äiti saattaa tuntea riittämättömyyttä pyhien kirjoitusten tuntemisen suhteen, koska hänen aikansa kuluu perheen opettamisessa. Hän ei suinkaan saa vähäisempää palkintoa.

Lähetysjohtaja Grant Bangerter keskusteli opillisista asioista presidentti Joseph Fielding Smithin kanssa, joka oli vieraillemassa hänen lähetyskentällään Brasiliassa. Sisar Bangerter kuunteli ja sanoi lopulta: "Presidentti Smith, minä olen kasvattanut lapsia eikä minulla ole ollut aikaa tulla pyhien kirjoitusten tuntijaksi kuten mieheni. Pääsenkö minä selestiseen valtakuntaan Grantin kanssa?"

Presidentti Smith pohti hetken hartaana ja sanoi sitten: "No, ehkä jos leivot hänelle piiraan."

Miehellä on täysi työ saavuttaa se hengellisen kehityksen taso, joka tulee luonnollisesti hänen vaimonsa osaksi tämän opettaessa heidän lapsiaan. Ja jos mies ollenkaan ymmärtää evankeliumia, hän tie-

tää, ettei hän voi päästä korotukseen ilman vaimoiaan.¹⁹ Hänen paras toivonsa on johtaa heidän lastensa opettamista huomaavaisena, vastuuntuntoisena kumppanina.

Siunauksia opettajille

Miettikääpä tätä lupaista:

"Opettakaa ahkerasti, ja minun armoni on pysyvä teissä [opettajissa], niin että teille [opettajalle, äidille, isälle] tullaan tarkemmin opettamaan evankeliumin perusoppi, periaate, oppi ja laki, kaikki, mikä kuuluu Jumalan valtakuntaan ja minkä ymmärtäminen on teille [äidille, isälle] tarpeen."²⁰

Huomatkaa, että lupaus annetaan pikemminkin opettajalle kuin oppilaalle.

"Opettakaa ahkerasti, ja minun armoni on pysyvä teissä [jotka opetatte lapsianne tai jotka opetatte Alkeisyhdistyksessä, pyhäkoulussa, Nuorissa Naisissa tai Miehisä, pappeusluokassa, seminaarissa, Apuyhdistyksessä]", niin että saatte tietoa:

"siitä, mikä on taivaassa ja maan päällä ja maan alla; siitä mikä on ollut, siitä mikä on, siitä mitä pian tapahtuman pitää; siitä mikä on kotimaassa, siitä mikä on muissa maissa, kansojen sodista ja sekasorrosta ja tuomioista, jotka käyvät yli maan, sekä tietoa maista ja valtakunnista;

niin että te [jotka opetatte] olisitte kaikessa valmiit, kun minä jälleen lähetän teidät tuottamaan kunniaa kutsumukselle, johon minä olen teidät kutsunut, ja palvelustehtävälle, jonka minä olen teille antanut."²¹

Paavali profetoi nuorelle Timoteukselle: "Viimeisinä päivinä koittavat vaikeat ajat."²² Hän sanoi: "Kelvottomat ihmiset ja petkuttajat menevät pahuudessa yhä pitemmälle, eksyttäen muita ja eksyen itse."²³

Mutta me voimme silti olla turvassa. Meidän turvamme on lastemme opettamisessa:

"Ohjaa lapsi heti oikealle tielle, niin hän vanhanaan ei siltä poikkea."²⁴

Paavali neuvoi Timoteusta:

"Pidä sinä kiinni siitä, minkä olet oppinut. Sinähän olet siitä varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut.

Olet myös jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset, jotka voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Kristukseen Jeesukseen."²⁵

Tämä on Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Se on Hänen kirkkonsa. Hän on meidän esimerkkimme, meidän Lunastajamme. Meitä käsketään olemaan sellaisia "niin kuin Kristus on".²⁶

Hän oli lasten opettaja. Hän käski opetuslapsiaan Jerusalemissa: "Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta minun luokseni. Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta."²⁷

Kertomuksessa Vapahtajan palvelutehtävästä nefiläisten luona voimme nähdä kenties syvemmälle Hänen sieluunsa kuin missään muussa pyhien kirjoitusten kohdassa:

"Ja tapahtui, että hän käski heidän tuoda pienet lapsensa.

Niin he toivat pienet lapsensa ja panivat heidät maahan hänen ympärillensä, ja Jeesus seiso i keskellä; ja kansanjoukko antoi tietä, kunnes heidät kaikki oli tuotu hänen tykönsä. – –

– – Hän itki, ja kansanjoukko oli sen todistajana, ja hän otti heidän pienet lapsensa yhden kerrallaan ja siunasi niitä ja rukoili Isää niiden puolesta.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän jälleen itki;

ja hän puhui kansanjoukolle, sanoen: Katsokaa pienokaisianne.

Ja kun he katsoivat nähdäksensä, he loivat silmänsä taivasta kohden, ja he näkivät taivasten auke-nevan, ja he näkivät enkeleitä laskeutuvan taivaasta ikään kuin tulen keskellä ja he tulivat alas ja ympäröivät nuo pienokaiset, ja ne olivat tulen ympäröimät; ja enkelit palvelivat niitä.

Ja kansanjoukko näki ja kuuli ja oli tämän todistajana; ja he tietävät, että heidän todistuksensa on oikea, sillä he kaikki näkivät ja kuulivat."²⁸

Tiedän, että tämä kertomus on totta. Minä todistan Hänestä, ja siunaan kaikkia teitä, jotka opettatte lapsia Hänen nimessään.

Brigham Youngin yliopiston opetusviikolla hartaustilaisuudessa 17. elokuuta 1999 pidetty puhe (ks. *Liahona*, toukokuu 2000, s. 14–23).

VIITTEET

1. Al. 37:35.
2. LK 68:25.
3. "Piispa ja hänen neuvonantajansa", *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 71.
4. LK 84:85.
5. LK 84:88.
6. Al. 37:35.
7. LK 93:36.
8. LK 93:40.
9. Joh. 14:26, kursivointi lisätty.
10. William Wordsworth, *Runoja*, suom. Yrjö Jylhä, "Oodi Kuolemattomuuden vihjeitä varhaisten lapsuusvuosien muistoissa", 1949, s. 126–127.
11. MK Jaak. 4:14.
12. LK 43:15–16.
13. Ks. LK 107:85.
14. Ks. LK 107:89.
15. 2. Tim. 2:2.
16. Room. 2:21–22, kursivointi lisätty.
17. Ks. Joh. 6:60; 1. Ne. 16:2; 2. Ne. 9:40; He. 14:10.
18. Matt. 5:11–12; ks. myös Luuk. 21:12; Joh. 15:20; 3. Ne. 12:11–12.
19. Ks. LK 131:1–4; 132:19–21.
20. LK 88:78, kursivointi lisätty.
21. LK 88:79–80.
22. 2. Tim. 3:1.
23. 2. Tim. 3:13.
24. Sananl. 22:6.
25. 2. Tim. 3:14–15, kursivointi lisätty.
26. 1. Joh. 3:7.
27. Matt. 19:14.
28. 3. Ne. 17:11–12, 21–25.

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai kumpaakin näistä ehdotuksista.

- Oheisessa lukutehtävässä vanhin M. Russell Ballard esittää neljä ehdotusta, jotka auttavat meitä "vahvistamaan uskon linnakettamme kodissamme ja – [auttamaan] nuoriamme valmistautumaan siihen, että he ovat puhtaita ja siveellisiä, täysin kelvollisia astumaan temppeeliin". Kertaa hänen ehdotuksensa ja tee tarkkoja suunnitelmia noudattaen näitä ehdotuksia kotonasi.
- Mieti päätöksiä, joita jokainen lapsi perheessäsi saattaa tehdä koulussa, kotona ja muissa yhteyksissä. Mieti, mitä voisit tehdä auttaaksesi kutakin lasta tekemään vanhurskaita päätöksiä.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavaa artikkelia. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkeli ja keskustelkaa siitä yhdessä puolisoasi kanssa.

KUIN SAMMUMATON LIEKKI

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista

Ilo temppeeliavioliitosta

Minulla on toisinaan etuoikeus suorittaa palvelusta temppeelissä, kun kaksi kelvollista nuorta menee naimisiin ja heidät sinetöidään Herran huoneessa. Ne ovat aina suurenmoisia tilaisuuksia perheelle ja ystäville. Tunne on sellaisina hetkinä suloinen ja tyydytystä tuottava yhdistelmä maanpäällistä onnea ja iankaikkista iloa, joka kuvastuu äitien kyyneleistä silmistä heidän rukoiltuaan kaikesta sydämestään tuon päivän koittamista. Sen näkee isien silmistä, kun he ensimmäistä kertaa kuukausiin ajattelevat muutakin kuin millä maksaa kaikki kustannukset. Mutta ennen muuta sen näkee hyveellisen morsiamen ja sulhasen silmistä, koska he ovat eläneet evankeliumin opetusten mukaan ja torjuneet maailman kiusaukset. Ne, jotka ovat pysyneet puhtaina ja siveellisinä, voivat kokea tuon erityisen, kiistämättömän tunteen.

Siveellisyyden mittapuut ovat absoluuttisia

Liian monet nuorista miehistämme ja naisistamme antavat periksi maailman paineille, maailman, joka on kyllästetty pahoilla puheilla ja moraalittomalla käyttäytymisellä. Lusifer käy ankaraa sotaa niin nuorten kuin vanhojenkin sydämistä ja sieluisista, ja menetykset vain kasvavat. Maailman käyttäytymissäännöt ovat muuttuneet kuin hiekkadyynit tuulen piekemässä autiomaassa. Se, mikä oli aiemmin ennenkuulumatonta tai kelvotonta, on nyt

tavallista. Maailman näkökulma on muuttunut niin voimakkaasti, että niitä, jotka haluavat pitää kiinni perinteisistä moraalisen käyttäytymisen säännöistä, pidetään eriskummallisina, melkein kuin heidän täytyisi perustella haluaan pitää Jumalan käskyt.

Mutta yksi asia on varma: käskyt eivät ole muuttuneet. Siitä älköön erehdyttäkö. Oikein on yhä oikein. Väärin on yhä väärin, olipa se verhottu miten ovelasti tahansa kunniallisuuden tai poliittisen moitteettomuuden kaapuun. Me uskomme siveyteen ennen avioliiton solmimista ja uskollisuuteen sen jälkeen. Tuo tasovaatimus on ehdottoman tosi tasovaatimus. Siihen eivät vaikuta mielipidekyselyt, eikä se riipu tilanteesta eikä olosuhteista. Siitä eikä muistakaan evankeliumin tasovaatimuksista ei tarvitse keskustella.

Uskon linnakkeiden rakentaminen kotona

Mutta tarvitaan kipeästi sellaisia vanhempia, johtajia ja opettajia, jotka auttavat nuoriamme, niin että he oppivat ymmärtämään, rakastamaan ja arvostamaan evankeliumin tasovaatimuksia ja elämään niiden mukaan. Vanhempien ja nuorten täytyy yhdessä puolustautua viehasta ja petollista vastustajaa vastaan. Meidän täytyy olla yhtä omistautuneita, voimakkaita ja päättäväisiä pyrkimyksissämme elää evankeliumin mukaan kuin hän on pyrkimyksissään tuhota sen – ja meidät.

Edessämme on suuri haaste. Vaarassa ovat rakkaittemme kuolemattomat sielut. Saanen ehdottaa neljää keinoa vahvistaa uskon linnakettamme kodeissamme ja erityisesti auttaa nuoriamme valmistautumaan siihen, että he ovat puhtaita ja siveellisiä, täysin kelvollisia astumaan temppeeliin.

Opettakaa lapsille evankeliumia

Ensimmäinen keino on tieto evankeliumista. Tärkein, elämää muuttava tieto, josta minä tiedän, on tieto siitä, että me olemme todella Jumalan, iankaikkisen Isämme, lapsia. Se ei ole ainoastaan opillisesti oikein vaan myös hengellisesti välttämätöntä. Vapahtaja sanoi voimallisessa esirukouksessaan: "Ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen" (Joh. 17:3). Se, että tunnemme taivaallisen Isän ja ymmärrämme suhteemme Häneen Isänämme ja Jumalanamme, merkitsee sitä, että löydämme merkityksen tälle elämälle ja toivon tulevasta elämästä. Perheidemme tarvitsee tietää, että Hän on todellinen, että me todella olemme Hänen poikiaan ja tyttäriään ja että me perimme kaiken, mitä Hänellä on – nyt ja ikuisuudessa. Kun perheenjäsenillä on siitä varma tieto, he eivät kovin todennäköisesti etsi perkeleellisiä vääristelyjä vaan pikemminkin katsovat Jumalaan ja elävät (ks. 4. Moos. 21:8).

Eläkää liiton eikä mukavuuden mukaan

Meidän tarvitsee jotenkin juurruttaa sydämiimme voimakas todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista pioneeriesi-isiemme tapaan. Muistatko Nauvoon tuhon syyskuussa 1846 ja pyhien kestävämmät olot köyhien leireissä? Kun Winter Quartersiin saatiin sana, Brigham Young kutsui heti veljet koolle. Selitettyään tilanteen ja muistutettuaan heitä Nauvoon temppeleissä tehdystä liitosta, ettei ketään, joka haluaisi mukaan, olipa hän miten köyhä tahansa, jätettäisi jälkeen, hän antoi heille tämän merkittävän haasteen:

"Nyt on työnannon aika", hän sanoi, "Herran huoneessa tekemänne *liiton tuli palakoon sydämissänne kuin sammumaton liekki*" (Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 28. syyskuuta 1846, s. 5, kursivointi lisätty). Muutaman päivän kuluttua, huolimatta Winter Quartersin onnettomista oloista, monet vankkurit vierivät itään päin pelastamaan pyhiä köyhien leireistä Mississipin rannoilta.

Kuulemme usein noiden varhaisten pyhien kärsimyksistä ja uhreista ja kysymme itseltämme: "Kuinka he selviytyivät kaikesta? Mistä he saivat sellaisen voiman?" Osittainen vastaus piilee presidentti Youngin voimallisissa sanoissa. Nuo varhaiset pyhät olivat tehneet Herran kanssa liittoja, ja nuo *liitot paloivat kuin sammumaton tuli heidän sydämissään*.

Toisinaan meillä on kiusaus antaa enemmän mukavuudenhalun kuin liittojen hallita elämäämme.

Aina ei ole mukavaa elää evankeliumin tasovaatimusten mukaan ja puolustaa totuutta ja todistaa palautuksesta. Yleensä ei ole mukavaa kertoa evankeliumista muille ihmisille. Aina ei ole mukavaa ottaa vastaan kutsumusta kirkossa, etenkin sellaista, joka kehittää kykyjämme. Mahdollisuudet palvella muita ihmisiä mielekkäillä tavoilla, kuten olemme liitossa luvanneet, eivät useinkaan tule sopivina aikoina. Mutta mukavuudenhaluisessa elämässä ei ole hengellistä voimaa. Me saamme voimaa pitämällä liittomme. Kun tarkastelemme noiden varhaisten pyhien elämää, näemme, että heidän liittonsa olivat heidän elämänsä ensisijainen voima. Heidän esimerkinsä ja todistuksensa olivat kyllin voimakkaita vaikuttamaan polvesta polveen heidän lastensa keskuudessa.

Opettakaa lapsille siveellisyyttä

Kun lapsemme kasvavat, vanhempien on tarpeen opettaa heille yhä suuremmin ja selvemmin tietoa siitä, mikä on soveliaista ja mikä ei ole. Vanhempien on tarpeen opettaa lapsiaan välttämään pornografisia valokuvia ja kertomuksia. Lasten ja nuorten on tarpeen kuulla vanhemmiltaan, että pornografia kaikissa muodoissaan on perkeleen työkalu ja että jos joku leikittelee sillä, sillä on voima tehdä riippuvaiseksi, turruttaa ja jopa tuhota ihmisen henki. Heille on tarpeellista opettaa, etteivät he saa käyttä alhaista kieltä eivätkä milloinkaan käyttä Herran nimeä turhaan. Sattumalta kuultuja karkeita vitsejä ei pidä milloinkaan toistaa. Opettakaa perheenjäseniä olemaan kuuntelematta sellaista musiikkia, joka palvoo aistillisuutta. Puhukaa heille selkeästi sukupuoliasioista ja siveellisyyttä koskevista evankeliumin opetuksista. Tämä tieto tulkoen vanhemmilta kotona soveliaalla tavalla. Kaikkien perheenjäsenten on tarpeellista tuntea säännöt ja saada hengellistä vahvistusta voidakseen pitää ne. Ja kun tehdään virheitä, Herran Jeesuksen Kristuksen ihmeellinen sovitus täytyy ymmärtää ja hyväksyä, niin että anteeksi-anto ja jatkuva tulevaisuuden toivo voidaan saavuttaa täyden ja joskus vaikeankin parannuksenteon kautta. Emme saa milloinkaan luopua henkilökohtaisesta ja perheemme pyrkimyksestä saavuttaa iankaikkinen elämä.

Valitettavasti aivan liian monet vanhemmat nykyajan maailmassa ovat väistäneet velvollisuuden opettaa näitä arvoja ja muita kirkon oppeja perheelleen uskoen, että muut tekevät sen: vertaisryhmä, koulu, kirkon johtajat ja opettajat tai jopa tiedotusvälineet. Lapsemme oppivat joka päivä, täyttävät mielensä ja sydämensä kokemuksilla ja havainnoilla, jotka vaikuttavat syvällisesti heidän henkilökohtaiseen arvojärjestelmäänsä.

Vahvistakaa toisianne pahuutta vastaan

Veljet ja sisaret, meidän on tarpeen opettaa toisiamme ja juurruttaa syvällisempi usko sydämiimme vahvistaaksemme itseämme rohkeudella pitää käskyt yhä lisääntyvän jumalattomuuden maailmassa. Meidän on tarpeen tulla niin syvällisesti kääntyneiksi Kristuksen evankeliumiin, että liiton tuli palaa sydämissämme kuin sammumaton liekki. Ja kun meillä on sellainen usko, me teemme, mitä on tarpeen, pysyäksemme tosina ja kelvollisina.

Kommunikoikaa avoimesti lasten kanssa

Toinen keino on keskustelu. Mikään ei ole tärkeämpää perheenjäsenten välisissä suhteissa kuin avoin, rehellinen keskustelu. Tämä koskee erityisesti niitä vanhempia, jotka yrittävät opettaa evankeliumin periaatteita ja tasovaatimuksia lapsilleen. Kyky neuvotella nuoremme kanssa – ja mikä on ehkä sitäkin tärkeämpää, todella kuunnella heidän huoliaan – on perusta, jonka varaan menestykselliset suhteet rakennetaan. Usein se, mitä näemme silmissä ja mitä tunnemme sydämessä, kertoo paljon enemmän kuin se, mitä kuulemme tai sanomme. Sananen lapsille: Älkää milloinkaan olko epäkunnioittavia vanhempianne kohtaan. Teidänkin täytyy oppia kuuntelemaan, erityisesti äitinne ja isänne neuvoa ja Hengen kuiskauksia. Meidän on tarpeen etsiä ja käyttää hyväksi erityisiä opetustuokioita, joita syntyy jatkuvasti perhesuhteissamme, ja meidän on tarpeen päättää nyt, että pidämme perheillan joka maanantai-ilta.

Vaikuttavia keskustelutuokioita syntyy säännöllisesti pidettyjen perherukousten ja pyhien kirjoitusten tutkimisen kautta. Pyhät kirjoitukset auttavat määrittämään perheen arvoja ja tavoitteita, ja yhteinen keskustelu niistä auttaa perheenjäseniä tulemaan henkilökohtaisesti varmoiksi, hengellisesti väkeviksi ja omavaraisiksi. Se vaatii aikaa, ja niinpä meidän on neuvoteltava yhdessä siitä, kuinka paljon sallitaan television, elokuvien ja videonauhujen katselusta, videopelejä, Internetin käyttöä tai kodin ulkopuolista toimintaa.

Vanhempien ja johtajien on puuttuttava asiaan

Kolmas keino on tapahtumien kulkuun puuttuminen. Vanhempien velvollisuutena on puuttua tapahtumien kulkuun, kun he näkevät, että tehdään väärä valintoja. Se ei merkitse sitä, että vanhemmat ottaisivat lapsiltaan pois kallisarvoisen tahdonvapauden lahjan. Koska tahdonvapaus on Jumalan antama lahja, valinta, mitä he tekevät, kuinka he käyttäytyvät ja mihin he uskovat, on loppujen lopuksi aina heidän. Mutta meidän vanhempien on tarpeellista varmistaa, että he ymmärtävät, millainen käyttäyty-

minen on soveliasta, ja mitä seuraa, jos he jatkavat väärällä tiellään. Muistakaa, ettei kotona ole mitään sellaista kuin laiton sensuuri. Elokuvat, lehdet, televisio, videonauhat, Internet ja muut tiedotusvälineet ovat kotonamme vieraina, ja ne tulisi toivottaa tervetulleiksi vain silloin, kun ne ovat soveliasta huvia perheelle. Tehkää kodistanne rauhan ja vanhurskauten satama. Älkää salliko pahojen vaikutusten saattua omaa erityistä hengellistä ympäristöänne. Olkaa ystävällisiä, huomaavaisia, lempeitä ja harkitsevaisia sanoissanne ja siinä, kuinka kohtelette toisianne. Silloin perheen tavoitteet, jotka pohjautuvat evankeliumin tasovaatimuksiin, helpottavat hyvien päätösten tekemistä.

Sama periaate soveltuu teihin piispoihiin, opettajiin ja muihin johtajiin kirkossa, kun teette työtä perheiden auttamiseksi. Teidän ei tarvitse seistä toimettomina vieressä, kun henkilöt, joita huoneenhalitustehtävänne koskee, tekevät huonoja moraalisia valintoja. Kun joku nuoristanne on elämänsä moraalisisessa tienristeyksessä, miltei aina on joku – vanhempi, johtaja, opettaja – joka voisi vaikuttaa puuttumalla tapahtumien kulkuun rakastavasti ja ystävällisesti.

Olkaa hyvänä esimerkkinä lapsille

Neljäs keino on esimerkki. Samoin kuin uupunen merimiehen on vaikeaa löytää tiensä tuntemattomilla merillä ilman kompassia, samoin on lasten ja nuorten miltei mahdotonta löytää tiensä elämän merillä ilman hyvän esimerkin opastavaa valoa. Emme voi odottaa heidän välttävän kaikkea sopimatonta, jos he näkevät vanhempiensa tinkivän periaatteista ja epäonnistuvan evankeliumin mukaisessa elämässä.

Vanhempina, opettajina ja johtajina meidän vakaa velvollisuutemme on näyttää voimallista henkilökohtaista esimerkkiä vanhurskaasta voimasta, rohkeudesta, uhrauksesta, epäitsekästä palvelemisesta ja itsehillinnästä. Nämä ovat piirteitä, jotka auttavat nuoriamme pitämään kiinni evankeliumin rautakaiteesta ja pysymään suoralla ja kaidalla polulla.

Evankeliumin mukaan eläminen auttaa välttämään virheitä

Toivon, että voisin sanoa teille, että keskittyminen tietoon, keskustelemiseen, tapahtumien kulkuun puuttumiseen ja esimerkkiin johtaa aina täydelliseen perheeseen, jossa on täydelliset lapset, jotka eivät milloinkaan hairahdu evankeliumin tasovaatimuksesta. Niin ei valitettavasti ole. Mutta perheissä, joissa tunnetaan evankeliumin periaatteet ja tasovaatimukset, opetetaan niitä ja eletään niiden mukaan, säästyään todennäköisemmin vakavien virheiden

tuottamalta tuskalta. Kun perheessä vallitsee kauan sitten opittu myönteisen keskustelun ja uskollisen esimerkin käytäntö, on paljon helpompaa neuvotella yhdessä henkilökohtaisista ongelmista ja viedä läpi ne välttämättömät muutokset, jotka koituvat jokaisen perheenjäsenen siunaukseksi.

Kuulkaa kuningas Benjaminin merkittävää neuvoa:

"En voi mainita teille kaikkea, millä voitte tehdä syntiä, sillä on olemassa monia tapoja ja keinoja, niin monia, etten voi niitä luetella.

Mutta sen verran minä voin teille sanoa, että ellette te pidä vaaria itsestänne ja ajatuksistanne, sanoistanne ja teoistanne ja noudata Jumalan käskyjä ja säilytä uskoanne siihen, mitä olette kuulleet

meidän Herramme tulemisesta, aina elämänne loppuun saakka, teidän täytyy hukkuu. Ja nyt, oi ihminen, muista, ettet hukkuisi." (Moosia 4:29–30.)

Veljeni ja sisareni, Jumala siunatkoon jokaista meistä, niin että liittojemme tuli palaa sydämessämme kuin sammumaton liekki. Valmistautukaamme hengellisesti uudistamaan pyhät liittomme joka viikko nauttiessamme sakramentin. Että kunnioitamme Herraa ja teemme innokkaasti oman osamme näinä erittäin jännittävinä ja suurenmoisina aikoina Hänen kirkkonsa rakentamiseksi vahvistamalla perhettämme, on nöyrä rukoukseni.

Vanhin Ballardin puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1999 (ks. *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 101–104.)

PERHERUKOUS, PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMINEN PERHEENÄ JA PERHEILTA

16

SOVELTAMISEHDOTUKSIA

Omista tarpeistasi ja olosuhteistasi riippuen noudata yhtä tai useampaa näistä ehdotuksista.

- Jos perheessä pidetään säännöllisesti perherukoukset, tutkitaan pyhiä kirjoituksia yhdessä ja pidetään perheiltä, mieli rukoillen tapoja, joilla saattaisit parantaa yhtä tai useampaa näistä toiminnoista. Jos perheessä ei tehdä näitä asioita, mieli, mitä voisit tehdä auttaaksesi, että näitä toimintoja alettaisiin tehdä kotonasi.
- Suunnitelkaa perheenä toiminta, johon voitte kaikki osallistua. Harkitse ideoita julkaisusta *Perheiltaopas* (31106 130), s. 299–377.
- Kertaa aineistoa julkaisun *Opettaminen – kutsumuksista suurin* (36123 130) sivuilta 137–139.

LUKUTEHTÄVÄ

Tutki seuraavia artikkeleita. Jos olet naimisissa, lukekaa artikkelit ja keskustelkaa niistä yhdessä puolisosia kanssa.

PERHERUKOUKSEN SIUNAUKSET

Presidentti Gordon B. Hinckley
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Apostoli Paavali kirjoitti Timoteukselle:

"Sinun on tiedettävä, että viimeisinä päivinä koitavat vaikeat ajat.

Silloin ihmiset rakastavat vain itseään ja rahaa, he ovat rehenteleviä ja pöyhkeitä, he herjaavat ja ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkaudettomia, leppymättömiä, panettelevia, väkivaltaisia ja raakoja, kaiken hyvän vihollisia, petollisia, häikäilemättömiä ja järjettömiä. He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa." (2. Tim. 3:1–4.)

Meidän aikanamme on tarpeen tähdentää uudestaan rehellisyyttä, luonnetta ja vilpittömyyttä. Vasta kun me kudomme elämämme kudokseen jälleen ne hyveet, jotka ovat todellisen sivilisaatiomme edellytyksenä, aikamme kaava muuttuu. Vastattavanamme on kysymys: Mistä meidän tulee aloittaa?

Olen vakuuttunut siitä, että meidän tulee aloittaa siitä, että me tunnustamme Jumalan iankaikkiseksi Isäksemme ja itsemme Hänen lapsikseen, että pidämme Häneen yhteyttä tunnustaen Hänen yliveraisuutensa ja että pyydämme Häneltä joka päivä johdatusta asioihimme.

Olen sitä mieltä, että paluu perherukoukseen on yksi niistä peruslääkkeistä, joka pysäyttää sen pelottavan taudin, joka nakertaa yhteiskuntamme luon-

netta. Emme voi odottaa ihmettä yhdessä päivässä, mutta sukupolven aikana saisimme nähdä ihmeen.

Perherukous oli sukupolvi pari sitten yhtä usein osa päivän toimia kuin syöminen kristittyjen kodeissa kaikkialla maailmassa. Tuon käytännön vähetessä valtaa on saanut sellainen moraalinen turmelus, josta apostoli Paavali kirjoitti.

Olen varma siitä, ettei ole mitään riittävää korviketta sille, että isä, äiti ja lapset polvistuvat aamuin illoin yhdessä. Se kaunistaa kotia paremmin kuin paksut matot, paremmin kuin ihanat verhot, paremmin kuin nokkelasti sävytetyt värisuunnitelmat.

Jo pelkässä polvistumisessa on jotakin sellaista, mikä vaikuttaa Paavalin kuvaamia ylpeyden, väkivaltaisuuden ja pöyhkeyden asenteita vastaan.

Juuri siinä, että isä, äiti ja lapset polvistuvat yhdessä, on jotakin sellaista, mikä vähentää tottelemattomuutta vanhempia kohtaan ja rakkaudettomuutta.

Jumaluuden puhuttelemisessa on jotakin sellaista, mikä voittaa taipumuksen pilkata Jumalaa ja rakastaa hekumaa enemmän kuin Jumalaa.

Taipumus epähurskauteen ja kiittämättömyyteen häviää, kun perheenjäsenet kiittävät yhdessä Herraa elämästä ja rauhasta ja kaikesta, mitä heillä on. Ja kun he kiittävät Herraa toisistaan, perheessä syntyy uutta arvostusta, uutta kunnioitusta, uutta kiintymystä toisia kohtaan.

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: "Kiitä Herraa, sinun Jumalaasi, joka tilassa" (LK 59:7). Ja jälleen: "Eikä missään ihminen riko Jumalaa vastaan, eli ketään kohtaan hänen vihansa ei syty paitsi niitä

kohtaan, jotka eivät tunnusta hänen kättään kaikessa" (LK 59:21).

Kun perheet polvistuvat yhdessä Herran edessä ja muistavat köyhiä, puutteenalaisia ja sorrettuja, niissä kehittyä epäitsekästä rakkautta toisia kohtaan, kunnioitusta ja halua palvella toisia heidän tarpeidensa mukaan. Emme voi pyytää Jumalaa auttamaan hädässä olevaa lähimmäistä tuntematta halua tehdä itse jotakin tämän auttamiseksi. Mitä suuria ihmeitä maailman ihmisten sydämessä tapahtuisikaan, jos he panisivat syrjään itsekkyytensä ja kadottaisivat itsensä toisten palvelemisessa. Nämä ihmeteot voivat alkaa perheen päivittäisistä rukouksista.

En tiedä parempaa tapaa juurruttaa isänmaanrakautta kuin sen, että vanhemmat rukoilevat lastensa kuullen sen maan puolesta, jossa he asuvat, ja pyytävät Kaikkivaltiaan siunauksia sille, että se pysyisi vapaana ja että siinä vallitsisi rauha. En tunne parempaa tapaa vahvistaa lastemme sydämessä suuresti kaivattua kunnioitusta auktoriteetteja kohtaan kuin se, että perhe muistaa päivittäisissä rukouksissaan niitä, jotka kantavat hallitsemisen kuormaa.

Muistan nähneeni joissakin kaupungeissa ulkomainoksia, joissa lukee: "Rukoileva kansakunta saa elää rauhassa." Uskon siihen.

Yhteiset rukoukset voivat vähentää perheen jännitteitä. Se voi herättää sellaista kunnioitusta vanhempi kohtaan, mikä johtaa kuuliaisuuteen. Se voi saada aikaan parannuksen henkeä, joka vuorostaan vähentää paljon perheiden hajoamista. Kun me rukoilemme yhdessä, me tunnustamme heikkoutemme yhdessä Herran edessä ja pyydämme Herran siunauksia kodille ja niille, jotka siinä asuvat.

Erään jo kauan sitten kuolleen miehen sanat ovat olleet minusta vaikuttavia jo pitkään. James H. Moyle kirjoitti lastenlapsilleen oman perheensä rukouksista. Hän sanoi: "Emme ole käyneet levolle polvistumatta rukouksessa pyytämään Jumalan opastusta ja hyväksymistä. Parhaitenkin johdetuissa perheissä voi syntyä erimielisyyttä, mutta rukouksen henki – – hälventää sen. – – Koko sen luonne edistää omalta osaltaan vanhurskaampaa elämää ihmisten keskuudessa. Se edistää ykseyttä, rakkautta, anteeksi-antamista, palvelemista."

Eversti Thomas L. Kane, suuri kansamme ystävä sen ahdingon päivinä Iowassa ja Yhdysvaltain armeijan tullessa Suolajärven laaksoon, tuli vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa jälleen länteen vuonna 1872. He matkustivat Brigham Youngin kanssa St. Georgeen ja pysähtyivät jokaiseksi yöksi matkan varrella asuvien kirkon jäsenten koteihin. Rouva Kane

kirjoitti isälleen Philadelphiaan joukon kirjeitä. Yhdessä niistä hän kirjoitti:

"Joka ainoassa paikassa, missä olimme tällä matkalla, oli rukous heti päivällisen-illallisen jälkeen ja rukous jälleen ennen aamiaista. Jokaisen odotettiin osallistuvan. – – Mormonit – – polvistuvat yhdessä perheenpään tai kunniavieraan rukoillessa ääneen. – – He eivät paljon ylistä vaan pyytävät, mitä tarvitsevat ja kiittävät Häntä siitä, mitä Hän on antanut. – – [Heistä] on itsestään selvää, että Jumala tuntee meidän tuttavalliset nimemme ja tittelimme, ja he pyytävät siunausta [kullekin henkilölle nimeltä]. – – Minä pidin siitä, kun totuin siihen."

Oi, kunpa me kansana vaalisimme täysin tätä tapaa, joka oli niin tärkeä pioneeriesivanhemmillemme. Perherukouksella oli yhtä suuri osa heidän jumalanpalveluksessaan kuin Tabernaakkelissa pidentyillä kokouksilla. Uskon voimalla, jonka he saivat noista päivittäisistä rukouksista, he raivasivat marunapensa, johdattivat vettä paahtuneelle maalle, saivat autiomaan kukoistamaan, johtivat perheitään rakkaudessa, asuivat rauhassa keskenään ja tekivät nimistään kuolemattomia kadottaessaan itsensä Jumalan palveluksessa.

Perhe on yhteiskunnan perusyksikkö. Rukoileva perhe on paremman yhteiskunnan toivo. "Etsikää Herraa, kun hänet vielä voi löytää" (Jes. 55:6).

Voimmeko tehdä kodeistamme kauniimpia? Kyllä, puhuttelemalla perheinä kaiken todellisen kauneuden lähdeksi. Voimmeko vahvistaa yhteiskuntaa ja tehdä siitä paremman paikan elää? Kyllä vahvistamalla perhe-elämämme hyveellisyyttä polvistumalla yhdessä ja rukoilemalla Kaikkivaltiasta Hänen rakkaan Poikansa nimessä.

Koko maahan leviävä paluu perhehartauteen poistaisi sukupolvessa suurimman osa siitä turmeluksesta, joka meitä tuhoaa. Se palauttaisi vilpittömyyden, keskinäisen kunnioituksen ja kiitollisuuden hengen ihmisten sydämeen.

Mestari sanoi: "Pyytäkää, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan" (Matt. 7:7).

Todistan teille, että jos pidätte perherukoukset säännöllisesti, ette jää palkkaanne vaille. Muutokset eivät ehkä näy heti. Ne saattavat olla hyvin huomaamattomia, mutta ne ovat todellisia, sillä Jumala "paljitsee ne, jotka etsivät häntä" (Hebr. 11:6).

Olkaamme uskollisia ja näyttäkäämme maailmalle esimerkkiä tästä tavasta ja kannustakaamme muita tekemään samoin.

Ks. *Valkeus*, syyskuu 1991, s. 2–7.

"SIKSI SAIN OPPIA"

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Hyvät vanhemmat

Mormonin Kirja alkaa näillä sanoilla: "Minä Nefi synnyin hyvistä vanhemmista ja siksi sain oppia jonkin verran kaikesta siitä, mitä isäni tiesi ja taisi. . ." (1. Ne. 1:1.) Kuinka erilainen maailma olisi-kaan, jos jokaisen taivaallisen Isämme lapsen henkilökohtainen päiväkirja voisi alkaa samanlaisella toteamuksella, joka kertoisi hyvistä vanhemmista ja vanhempien opetuksesta.

Elämme siunattua aikaa historiassa, aikaa, jolloin Herran evankeliumi on palautettu täyteydessään. Lähetysaarnajavoimamme kasvaa laadussa ja määrässä. Evankeliumia saarnataan useammilla kielillä useammille kansoille ja suuremmalle määrälle kuulevia korvia kuin koskaan aikaisemmin. Kun seurakuntia ja vaarnoja perustetaan useimpiin osiin maailmaa, Herra on innoittanut luovia ihmisiä kehittämään viestintäteknologiaa, joka mahdollistaa profeettain sanojen lähettämisen paljon, paljon useammille ihmisille. Evankeliumin hyvä sanoma voi nyt levitä nopeammin tuoden ikuisen rauhan toivon ihmisten sydämeen.

Perhe-elämä kriisissä

Yksi evankeliumin suurenmoisista julistuksista on oppi perheyksikön iankaikkisesta luonteesta. Me julistamme maailmalle perhe-elämän arvoa ja tärkeyttä, mutta suuren osan maailmassa vallitsevasta sekaannuksesta ja vaikeuksista voidaan osoittaa johtuvan perhe-elämän rappeutumisesta. Yhä vähemmän on perheitä, joissa vanhemmat opettavat lapsiaan rakkaudessa.

Perhe-elämää, jossa lapset ja vanhemmat opiskelevat, leikkivät ja työskentelevät yhdessä, korvaavat nopeat, yksin nautittavat mikrouuniateriat ja illat television ääressä. Vuonna 1991 Salt Lake Cityssä kokoontuneen Kansallisen maakuntaliiton mielestä kodin vaikutuksen puute oli saavuttanut kriittisen rajan maassamme, ja liitossa pohdittiin näitä ongelmia. He määrittelivät viisi periaatetta, jotka lisäisivät perheen mahdollisuuksia onnistua:

Ensimmäiseksi, vahvistamalla perhesiteitä yhteisellä toiminnalla; toiseksi, määrittelemällä kohtuulliset säännöt ja odotukset; kolmanneksi, kohottamalla omanarvontuntoa; neljänneksi, asettamalla saavutettavissa olevia tavoitteita; viidenneksi, arvioimalla ajoittain perheen voimavaroja ja tarpeita.

Yhtäkkiä profeettojemme aikojen alusta asti toistamat hartaat ja varoittavat sanat saavat erityisen merkityksen. Meidän täytyy kiinnittää huomiota perheisiimme ja jouduttaa lähetystyöpyrkimyksiämme saattaaksemme muiden tietoon perheyksikön tärkeyteen liittyvät totuudet, kuten meitä on neuvottu ja kehoitettu.

Aadam ja Eeva oppivat vanhempien velvollisuuksia

Jo alussa Herran ohjeet Aadamille ja Eevalle tekivät selväksi heidän velvollisuutensa vanhempina. Heidän roolinsa määriteltiin selkeästi. Saatuaan Herran ohjeet he noudattivat Hänen neuvoaan ja sanoivat:

"Ja sinä päivänä Aadam siunasi Jumalaa, ja hänet ravittiin, ja hän alkoi profetoida kaikista maan sukukunnista, sanoen: Siunattu olkoon Jumalan nimi, sillä minun rikkomukseni tähden silmäni ovat avautuneet, ja tässä elämässä minulla on ilo ja lihassa olen jälleen näkevä Jumalan.

Niin Eeva, hänen vaimonsa, kuuli kaiken tämän, iloitsi ja sanoi: Ellei rikkomustamme olisi ollut, ei meillä koskaan olisi ollut jälkeläisiä, emme koskaan olisi tunteneet hyvää ja pahaa, emme lunastuksemme iloa emmekä iankaikkista elämää, jonka Jumala antaa kaikille, jotka ovat kuuliaisia.

Ja Aadam ja Eeva siunasivat Jumalan nimeä ja he ilmoittivat kaiken pojillensa ja tyttärillensä." (KH Moos. 5:10–12.)

Opettaka ja kouluttaka lapsia

Niin, aivan alusta pitäen vanhempien vastuu opettaa lapsiaan oli Herran ohjeiden joukossa ensimmäisille maanpäällisille vanhemmillemme.

Ilmoituksissa, jotka on saatu sen jälkeen, kun kirkko on palautettu meidän aikaamme, muistutetaan vanhempia heidän velvollisuudestaan opettaa ja kouluttaa lapsiaan. Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 93 Herra nuhtelee eräitä veljiä sen johdosta, että he eivät ole kiinnittäneet huomiota velvollisuuksiinsa perhettään kohtaan.

"Mutta minä olen käskenyt teitä kasvattamaan lapsenne valkeudessa ja totuudessa.

– – Sinä et ole opettanut lapsillesi valkeutta ja totuutta käskyjen mukaisesti; ja pahalla on vielä valta sinuun, ja tämä on syynä sinun ahdistukseesi.

Ja nyt käskyn minä annan sinulle: Jos tahdot tulla vapautetuksi, niin järjestä huoneesi, sillä sinun huoneessasi on paljon sellaista, mikä ei ole oikein." (LK 93:40, 42–43.)

Perheillan tärkeys

Vuosia sitten kirkko kehotti kaikkia vanhempia pitämään viikoittaiset perheillat. Tänä päivänä perheillat ovat tulleet pysyväksi käytännöksi kirkon jäsenten kodeissa. Maanantai-ilta on omistettu perheen yhdessäololle. Mitään kirkon toimintaa tai muita tapaamisia ei pitäisi järjestää tuona iltana. Meille on luvattu suurenmoisia siunauksia, jos olemme uskollisia tälle periaatteelle.

Presidentti Lee neuvoi kerran:

"Muistakaa tämä, että silloin, kun Elian tehtävä kokonaisuudessaan ymmärretään, lasten sydämet kääntyvät isien puoleen ja isien sydämet lasten puoleen. Tämä koskee yhtä hyvin verhon tätä puolta kuin sen toistakin puolta. Jos laiminlyömme perhetämme täällä jättämällä perheillat pitämättä emmekä hoida velvollisuuksiamme täällä, niin miltä se näyttäisi, jos me oman laiminlyöntimme vuoksi menettäisimme jonkun rakkaamme? Taivas ei olisi taivas, ennen kuin olemme tehneet kaikkemme pelastaaksemme ne, jotka Herra on luoksemme lähettänyt sukuumme."

Hän jatkaa:

"Siitä syystä teidän isien ja äitien on *heti* käännettävä sydämenne lastenne puoleen, jos teillä on todellinen Elian henki. Älkää luulko, että tämä koskee vain niitä, jotka ovat verhon takana. Kääntäkää sydämenne lastenne puoleen ja opettakaa lapsianne, mutta teidän on tehtävä se silloin, kun he ovat riittävän nuoria opetettaviksi oikealla tavalla. Jos teillä on tapana lyödä laimin perheiltöjanne, te lyötte samalla laimin Elian tehtävän alkamisen yhtä varmasti kuin jos löisitte laimin sukututkimustyönne." (*Apuyhdistyksen oppikirja 1977–1978*, s. 3.)

Olen usein ajatellut iloisia hetkiä, jolloin perheemme oli nuori ja lapsemme olivat kotona. Olen kerrannut noita päiviä mielessäni ja pohtinut, mitä muutoksia tekisin perheemme organisaatiossa ja hallinnossa, jos minulla olisi tilaisuus elää tuo aika uudelleen. Päittäisin muuttaa kahta asiaa, jos minulle vielä suotaisiin etuoikeus saada lapsia kotiimme.

Ensiksi käytettäisiin enemmän aikaa miehenä ja vaimona perheen johtajistokomitean kokouksissa oppien, kommunikoiden, suunnitellen ja järjestellen, että täyttaisimme paremmin tehtävämme vanhempina.

Toinen toive, joka minulla on, jos saisin nuo vuodet takaisin, olisi viettää enemmän aikaa perheenä. Tämä sisältää säännöllisempiä, mielekkäämpiä perheiltöjä.

Nuoret osallistuvat onnistumiseen

Perheiltöjen suunnittelun ja valmistelun taakkaa ei pitäisi jättää yksin vanhempien vastuulle. Onnistuneimmat perheillat, joissa olen ollut, ovat

olleet niitä, joihin perheen nuoret ovat aktiivisesti osallistuneet.

Kutsun teidät suurenmoiset diakonit, opettajat, papit, teidät mehiläiset, ruusutyöt ja lehvänsitojat antamaan panoksenne perheiltöjenne onnistumiseen. Monissa perheissä te voitte olla perheen omatunto. Teillä on loppujen lopuksi eniten saatava näistä kokemuksista. Jos haluatte elää rauhan, turvallisuuden ja mahdollisuuksien maailmassa, niin perhe, jonka hyvinvointiin vaikutatte, voi kohottaa koko maailman hyvinvointia.

Muistan esimerkin tällaisesta tilanteesta eräältä joululomalta kun lapsenlapsemme olivat retkellä kanssamme. Saadaksemme kokea todellista yhteishenkeä olimme järjestäneet käyttöömmekä pikkubussin. Bussissa meitä oli isoisa, isoäiti ja poikani kolmen vanhimman lapsensa kanssa. Poikani vaimo oli jäänyt kotiin perheen nuorimmaisten kanssa. Oli minun ajovuoroni, ja vaimoni istui vieressäni kartanlukijana. Bussin takaosasta kuulin vanhimman lapsen Audrey'n keskustelevan isänsä kanssa. Hän sanoi: "Isä, yksi tämän vuoden tavoitteistamme oli lukea Mormonin Kirja yhdessä perheenä. Tänään on vuoden viimeinen päivä. Luetaan se loppuun nyt, niin että pysytään aikataulussa."

Kuinka ihana kokemus olikaan kuunnella poikani ja hänen kolmea lastaan, kun he vuorotellen lukivat ääneen Moronin viimeiset luvut ja pääsivät tavoitteeseensa lukea koko Mormonin Kirja. Muistakaa, että ehdotuksen teki nuori nainen eikä jompikumpi vanhemmista.

Haaste nuorille

Te olette valittu sukupolvi – säästetty tätä tärkeätä aikaa varten ihmiskunnan historiassa. Teillä on paljon annettavaa perheenne kasvulle ja kehitykselle. Haastan teidät astumaan esiin perheessänne nuoruutenne palavalla innolla ja tekemään evankeliumin todella eläväksi perheessänne. Muistakaa presidentti Joseph F. Smithin opetus:

"Haluaisin lasteni ja kaikkien Siionin lasten tietävän, ettei tässä maailmassa ole mitään, mikä on heille yhtä arvokasta kuin tieto evankeliumista sellaisena kuin se on palautettu maan päälle näinä viimeisinä aikoina profeetta Joseph Smithin kautta. Mikään ei korvaa sen menetystä. Maan päällä ei ole mitään yhtä erinomaista kuin tieto Jeesuksesta Kristuksesta. Huolehtikoot siis kaikki Siionin vanhemmat lapsistaan ja opettakoot heille evankeliumin periaatteet ja yrittäkööt kaikin keinoin saada heidät tekemään velvollisuutensa – ei mekaanisesti siksi, että heitä käsketään tekemään niin, vaan yrittäkää juurruttaa lasten sydämeen totuuden henki ja pysyvä rakkaus evankeliumia kohtaan, niin etteivät he tekisi velvollisuutensa ainoastaan siksi, että se on heidän vanhem-

piensa mieleen, vaan että se on myös heille itselleen mieleen." (*Masterpieces of Latter-day Saint Leaders*, toim. N. B. Lundwall [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1953], s. 78; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 350.)

Vahvistakaa perheiltojen pitämistä

Perheillat ovat kaikkia varten, olipa perheessä molemmat tai vain toinen vanhemmista tai vain yksi perheenjäsen. Kotiopettajat, me kutsumme teidät edistämään ja vahvistamaan perheiltojen pitämistä perheissä, joissa säännöllisesti vieraillette.

Nykyinen profeettamme Ezra Taft Benson on muistuttanut meitä perheillan pitämisen tärkeydestä ja niistä tekijöistä, joista onnistunut perheilta koostuu. Hän on sanonut:

"Kirkon perheilto-ohjelman tarkoituksena on vahvistaa ja suojella perhettä, ja sen mukaan on määrä erottaa yksi ilta viikossa, jona isät ja äidit voivat koota poikansa ja tyttärensä ympärilleen kodeissa. Sitten pidetään rukous, lauletaan kirkon lauluja tai muita lauluja, luetaan pyhiä kirjoituksia, keskustellaan yhteisistä asioista, esitellään taitoja, opetetaan evankeliumin periaatteita ja pelataan pelejä ja nautitaan kotitekoisia virvokkeita." (Conference Report, Filippiinien aluekonferenssi, 1975, s. 10.)

Toivomme, että kukin teistä kirjoittaisi muistiin nuo profeetan antamat ohjeet siitä, mitä perheillan pitäisi sisältää.

Hän jatkaa: "Nämä ovat Jumalan profeetan lupamat siunaukset niille, jotka pitävät viikoittaiset perheillat. Jos pyhät noudattavat tätä neuvoa, me lupaamme, että se tuo suurenmoisia siunauksia. Rakkaus kodissa ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan lisääntyvät. Usko vahvistuu Israelin nuorten sydämissä, ja he saavat voimaa vastustaa heitä ympäröivän pahan vaikutusta ja houkutuksia." (*Ibid.*, s. 10.)

Kehotamme kaikkia teitä noudattamaan profeetan ohjeita. Me pyydämme, että kaikissa perheissä kaikkialla kirkossa arvioidaan uudelleen, kuinka säännöllisten perheiltojen pitäminen onnistuu. Tämän ohjelman toteuttaminen on oleva teille kilpenä ja suojana aikamme pahaa vastaan ja tuova teille yksityisesti ja yhteisesti suurempaa ja runsaampaa iloa nyt ja iankaikkisuuksissa tämän jälkeen.

Jumala siunatkoon meitä, jotta elvyttäisimme ja vahvistaisimme tätä suurenmoisen tärkeätä ohjelmaa pitäessämme neuvoa yhdessä perheenjäseninä.

Vanhin Perryn puhe kirkon yleiskonferenssissa huhtikuussa 1994 (ks. *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 37–38).

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

